

Ngọc Vô Hà

Contents

Ngọc Vô Hà	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	69
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	77

Ngọc Vô Hà

Giới thiệu

Cận Song Thành ngồi dựa trên ghế, nhìn không chuyển mắt thiếu niên quỳ gối giữa hai chân mình. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-vo-ha>

1. Chương 1

CHƯƠNG 0

Cận Song Thành ngồi dựa trên ghế, nhìn không chuyển mắt thiếu niên quỳ gối giữa hai chân mình.

Thân thể thiếu niên hơi run, mắt nhìn xuống, trên lông mi tựa hồ còn vương thủy tích, khiến y thoát nhìn càng có vẻ gầy yếu mỏng manh.

Cận Song Thành nhìn y chậm rãi cởi ra đai lưng của mình, sau đó là đến dây thắt trên khổ tử, đầu ngón tay mảnh khảnh kia tựa như bạch ngọc, tuy rằng động tác trên tay vẫn rất bình ổn, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy băng lãnh.

Mắt thấy nút thắt cuối cùng cũng đã bị giải khai, đôi môi thiếu niên cũng càng trở nên tái nhợt, Cận Song Thành thở dài, đẩy tay y ra: “Được rồi.”

Thiếu niên cả người chấn động, ánh mắt kinh hoàng, quỳ gối lùi ra sau một bước, liều mạng dập đầu: “Đại gia bớt giận, bớt giận!”

Những thanh âm cuối đều mang theo một tia run rẩy, Cận Song Thành nhìn thiếu niên kia co rụt người lại, nhìn không được muốn đưa tay đặt lên đầu y, thiếu niên lại cứng còng người, vô thức lộ ra một tư thái phòng ngự.

“Ta không phải tức giận.” Cận Song Thành nhìn bàn tay mình sưng giữa không trung, một lúc sau rút cục thu tay lại, “Như vậy được rồi.”

“Thế nhưng...”, thiếu niên do dự, đầu cũng cúi thấp xuống, “Hầu hạ đại gia là bổn phận của Liên Ngọc...”

Vùng xung quanh lông mày Cận Song Thành cau lại, lặp lại lời vừa rồi: “Ta nói được là được.”

Thiếu niên gọi là Liên Ngọc kia tựa hồ cũng nghe ra trong giọng nói của hắn có vẻ không vui, lại dập mạnh đầu xuống: “Đại gia bớt giận! Nếu Liên Ngọc hầu hạ không tốt, đương gia sẽ phạt...”

Biết y bị dọa sợ, Cận Song Thành vô thức nhuễn thanh: “Không có việc gì, ta không nói, ai biết được. Nào, ngồi xuống, trò chuyện với ta.”

Liên Ngọc do dự một chút, cẩn cẩn dục dục đứng lên, rồi lại đứng ở đằng kia không hề động, chỉ nhìn xuống, trên gương mặt có một tia ngượng ngùng, giống như một thiếu gia phú quý sợ người lạ.

Cận Song Thành nhìn y, một lát lại chỉ chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi xuống đây.”

“Ân.” Liên Ngọc ứng lời, nhu thuận đi qua, bộ dáng vẫn lộ ra sự khấn trương.

Trong lòng biết nói những lời trấn an cũng vô dụng, Cận Song Thành nhuễn thanh hỏi: “Người gọi là Liên Ngọc?”

Liên Ngọc gật đầu, lại nhẹ giọng ứng lời.

“Là hai chữ nào?”

“Liên trong hoa sen, ngọc trong bạch ngọc.”

Cận Song Thành trầm ngâm một lát, cười nói: “Hoa sen trong nước bùn không nhiễm bẩn, bạch ngọc tịnh khiết không tỳ vết, thật là một cái tên tao nhã, còn tên thật là gì?”

Liên Ngọc sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ tới hẳn lại hỏi như vậy, hảo một trận mới nói: “Đã vào Tần lâu, chuyện trước kia xem như là chuyện của đời trước, Liên Ngọc chỉ là Liên Ngọc.”

Vừa rồi Liên Ngọc còn ra vẻ sợ hãi, hiện tại lại nói những lời như vậy, người gốc thế nào cũng có thể nghe ra trong đó có ý cự tuyệt, Cận Song Thành muốn hỏi lại, lại nhìn thấy bộ dáng Liên Ngọc thủy chung nơm nớp lo sợ, trong lòng liền lại sinh ra vài phần thương tiếc, lung tung vài lời nhàn thoai, chưa tới canh ba, liền cho y trở về.

Trước khi đến Dương Châu, Cận Song Thành cũng từng nghe nói qua Tần lâu ở Dương Châu là một chốn phong lưu rất khác biệt, đến khi thực sự lên lầu, tuyệt sắc tuyệt diễm đều là nhất đẳng nhất nhân, ngay cả đương gia cũng là tư thái liêu nhân, nếu so sánh, hài tử gọi là Liên Ngọc kia cũng không phải diễm lệ tư sắc, cũng không có tư thái câu nhân, thực sự rất khó nghĩ ra, y như vậy cũng có thể cùng với mấy người kia đều là hồng quan.

Có lẽ mẫu đơn thì có kiều diễm của mẫu đơn, hoa sen cũng có vẻ đẹp say lòng người của hoa sen a.

Đáng tiếc là tâm ý mình cũng không ở đây, nói là say lòng người, không bằng nói là cảm thấy thương hại.

Chỉ là lần này đi không có thu hoạch gì. Tự giễu cười, Cận Song Thành cũng không dự định ở nơi này ngủ lại, chỉnh lại y trang liền đi ra ngoài, bên ngoài lầu trên dưới đều đã có vẻ tiêu điều, khách nhân đại thể không phải lên lầu thì cũng đã về, chỉ còn mấy tiểu quan tại trong góc phòng dưới lầu nhỏ giọng hí nháo, từ xa nhìn lại cũng là một cảnh tượng ít khi thấy được.

Cận Song Thành đứng một hồi, liền muốn xuống phía dưới, quay đầu thì thấy trên thang lầu có hai người đang quần chặt lấy nhau, trên người y phục đều đã bị thoát tẩn, một trận tiếng cười rồi một trận thở dốc, không coi ai ra gì mà hoan ái yếm hảo, nhất thời xem ra cũng không xong ngay được.

Nhú mảy lắc đầu, Cận Song Thành xoay người nhìn qua nơi khác tìm kiếm, quả nhiên cũng còn một chiếc thang lầu, chỉ là phía cuối thang lầu có chút ảm đạm, không biết sẽ thông đến nơi nào.

Cận Song Thành chần chờ một chút, cuối cùng cũng dọc theo thang lầu kia đi xuống, đi được năm, sáu bậc đã có thể thấy rõ lối ra, là một khoảng trống, hiển nhiên không phải hướng đến đại sảnh.

Có lẽ là thang ở phía sau giành cho người trong lầu đi lại. Vừa đoán vừa xoay người nhưng dưới lầu truyền đến một thanh âm khiến Cận Song Thành dừng bước.

“Thật vất vả đoạt được khách nhân từ tay Vi Huyền, cứ tưởng còn được thưởng riêng chút đỉnh, ai ngờ là cái loại khách chỉ nhìn mà không làm, chắc chắn.”

Thanh âm quen thuộc nhưng Cận Song Thành lại nghĩ có chút xa lạ.

“Không chừng đã dính phải cái bệnh khó nói gì rồi, khổ tử đều đã giải khai, cứ nhiên một điểm phản ứng cũng không có.”

Cận Song Thành bắt đầu cười khổ, hơi khoanh tay lại, cũng không vội vã quay đầu.

“Bất quá hẳn nếu có thể đến đây vài lần cũng tốt. Thanh quan bồi rượu một đêm bất quá cũng chỉ được nửa điều tiền, giả vờ với hẳn một chút là có thể tính theo tiền tiếp đêm, kiếm được hai mươi lượng bạc, đáng giá.”

Nghe đến đó, Cận Song Thành nhin không được rón rén đi xuống rồi đi thêm vài bước, muốn thấy rõ dáng dấp người đang nói kia. Dù chỉ nghe được thanh âm, hẳn cũng tò mò muốn biết được người trước mặt là ai mà tính tình lại như vậy.

Nín thở ngưng thần đi xuống thang lầu, bên cạnh thang lầu có một cửa nhỏ, ngoài cửa là một mảnh sân không lớn lắm, cây cối tĩnh lặng không một ngọn gió, ánh trăng lung linh như ngân, cùng sảnh trước hoàn toàn bất động, trong treo mà lạnh lùng.

Liên Ngọc đang dưới đứng một thân cây cách cửa không xa, một tay vỗ lên thân cây, từ từ nhắm hai mắt thấp giọng nói, trên mặt đã không còn một tia nhút nhát vừa nãy, thân thể cũng không giống như trước mặt hần mà cứng ngắc khản trương, hoàn toàn triển khai khóa trong y phục trắng thuần, trong tinh tế lại có vẻ mê người.

Khi y nói thì bên môi trong mắt đều có ý châm chọc cùng khinh thường khiến cho Cận Song Thành cảm thấy chần động, thậm chí có chút không biết làm sao, cũng như không thể nào đồng nhất con người trước mắt cùng người thiếu niên không lâu trước còn nhát gan quỳ gối trước mặt mình thành một.

Liên Ngọc tựa hồ thủy chung không phát hiện có người ở gần đó, lẩm bẩm nói liên miên một trận, liền trở nên trầm mặc, giơ mắt nhìn lên bầu trời, biểu tình trên mặt từng chút tan đi, cuốn cùng, nói một câu mà Cận Song Thành vô pháp lý giải.

“Cuộc sống như vậy cũng không có gì không tốt... Đúng không.” Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 1

Trên người rất đau.

Phảng phất mỗi một tác da thịt đều bị đao hung hăng cắt qua, mỗi một khớp xương đều đang run rẩy, không có một chỗ còn hoàn hảo.

Mỗi một lần hô hấp đều mang đến kịch liệt đau đớn, làm cho hận không thể ngay lúc đó chết đi, nếu không còn hô hấp sẽ không phải chịu đựng nỗi thống khổ như vậy.

Khi ý thức Liên Ngọc bắt đầu khôi phục thì liền nhận không được mà buột ra tiếng rên rỉ, chỉ là nơi cổ họng khô khốc càng khiến y thêm khó chịu.

“Người tỉnh?” Bên tai vang lên chính là thanh âm ôn nhuận của một người, trong thanh âm bình ổn có một tia vui sướng rất nhỏ, nhưng giấu rất sâu, khiến cho Liên Ngọc đang vô pháp tập trung tinh thần không thể nhận ra được.

Tranh đấu hảo một trận nhưng mi mắt thủy chung không nhướng lên nổi, hô hấp của y cũng dần dần gấp lên, bởi vì vô lực mà chỉ có thể hơi rung động đầu ngón tay tựa hồ đang được nắm trong một bàn tay khác, lòng bàn tay kia ấm áp đến mức y không muốn buông ra.

Đầu tiên là một thứ ánh sáng mơ hồ, sau đó nhìn rõ một đường, sau lại thêm rõ ràng, lọt vào trong tầm mắt chính là một dung nhan nam tử đang mỉm cười, chỉ chớp lát sau còn nghe được thanh âm kia lập lại một lần: “Người tỉnh?”

Liên Ngọc nhìn người kia, thật lâu sau mới chậm chạp mở to mắt nhìn.

“A...”, mở miệng thì ngay cả thanh âm cũng không thể bật ra, lại kiên trì thật lâu sau đó, y mới thốt được bằng thứ thanh âm khàn khàn, nhưng chỉ một tiếng đã khiến y hơi nhíu mi, khép miệng lại.

“Nghỉ ngơi, đem nước đến đây.” Liên Ngọc nghe được người kia nói như vậy.

Một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi nhanh nhẹn đưa qua một chén nước, thanh niên kia nhẹ nhàng tiếp nhận, cẩn thận kề đến bên môi y: “Đại phu nói người bị gãy xương, mấy ngày này không thể cử động.”

Liên Ngọc nháy mắt vài lần, rốt cục phối hợp mà mở miệng, chờ người nọ đem nước đưa vào miệng mình.

“Đây là...”, Thật vất vả uống xong, Liên Ngọc gian nan hỏi.

Thanh niên kia vừa đem chén trả lại cho thiếu niên gọi là Nghiễn Tri kia, vừa cười giải thích: “Đây là một trấn nhỏ cách Dương Châu không xa, bởi vì người bị thương quá nặng, phải lập tức tìm đại phu, vậy nên chỉ có thể tùy tiện tìm một khách sạn thu xếp trước.”

Sắc mặt Liên Ngọc liền tái nhợt một chút, như nhớ tới điều gì, sau một trận, mới lại mở miệng: “Vậy... Người là...”

Lời này vừa nói ra, thanh niên kia tựa như ngạc nhiên mà ngây ngẩn cả người, còn Nghiễn Tri ở bên cạnh lại nhin không được nói: “Thiếu gia nhà ta tất nhiên chính là ân người của người a! Nếu như không phải chúng ta đi ngang qua cánh rừng kia thấy người cả người đầy máu ngất xỉu ở đó, sợ rằng hiện tại người đều đang ở chỗ diêm vương mà đợi luân hồi.”

“Nghiễn Tri!”, thanh niên kia tựa hồ cũng đã phục hồi tinh thần lại, quát một tiếng, ngăn cản Nghiễn Tri nói tiếp, lại đối Liên Ngọc nói, “Thư đồng nhà ta không biết ăn nói, người đừng để ý.”

Liên Ngọc trầm mặc một trận, mới miễn cưỡng nhoẻn cười yếu ớt, dứt quãng nói: “Vị tiểu ca này nói cũng không sai...”

“Hanh!”, Nghiễn Tri đắc ý hừ một tiếng, bị thanh niên kia trừng mắt mới thôi lui sang một bên.

Thanh niên kia quay đầu nhìn Liên Ngọc, một lát sau mỉm cười, “Ta là Cận Song Thành. Còn người?”

Nụ cười kia khiến cho Liên Ngọc trong lòng không hiểu sao lại khẽ xao động, phảng phất như bên trong đó có cất giấu điều gì...

“Liên Ngọc.” Thẳng đến khi Cận Song Thành hỏi lần thứ hai, Liên Ngọc mới hoảng hốt đáp lời.

“Người vì sao lại bị thụ thương ngất ở nơi đó? Là gặp phải chuyện gì sao?”, Cận Song Thành tựa hồ cũng không thêm để ý y vừa rồi xuất thần, chỉ ôn nhu hỏi.

Liên Ngọc tựa hồ sợ run một chút, lập tức hạ mắt xuống, chậm rãi gật đầu.

“Uy, Thiếu gia nhà ta hỏi người...”, Nghiễn Tri nhin không được, lại không nghĩ rằng một câu nói còn chưa dứt lời, liền thấy thân thể của người mới tỉnh lại trên giường trở nên hơi run rẩy, thậm chí có giọt thủy ngân rất khả nghi rơi xuống gối.

Nghiễn Tri bị dọa sợ, Cận Song Thành lại như đã quen nhìn, chỉ đưa tay dùng ống tay áo lau đi lệ trong mắt y, thanh âm ngữ điệu cũng không có chút nào biến hóa: “Đừng khóc, không muốn nói thì thôi.”

Liên Ngọc không cử động, cũng không nói gì, chỉ mím môi, khiến y thoát nhìn lại thêm nhợt nhạt mà yếu đuối.

Nghiễn Tri ở bên cạnh đã có chút không đành lòng: “Đừng khóc, thân thể quan trọng hơn, mọi chuyện đều đã qua.”

Cận Song Thành liếc mắt sang nhìn hắn, bên môi tựa như có ý cười, cuối cùng chỉ là nhàn nhạt nói: “Người nghỉ ngơi thêm một hồi, có cần gì thì nói với Nghiễn Tri.” Dứt lời, hắn lại quay đầu phân phó Nghiễn Tri vài câu, liền đứng lên đi ra khỏi phòng.

Liên Ngọc quả thực vẫn còn suy yếu, liền theo lời khép mắt lại, chỉ chốc lát liền nặng nề ngủ.

Khi lần nữa tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau, Nghiễn Tri đang ngồi ở bàn ăn điểm tâm, thấy y mở mắt, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ chìa ra nửa cái bánh bao trên tay: “Đói không?”

Liên Ngọc nhìn bánh bao kia một trận, nháy mắt, rốt cục lắc đầu.

Nghiễn Tri lúc này mới phản ứng lại, ngượng ngùng cười cười, đem bánh bao bỏ vào một cái bát, vừa đi đến cửa vừa nói: “Ta đến trừ phòng lấy cháo, Thiếu gia đã phân phó rồi.”

Thẳng đến khi Nghiễn Tri đóng cửa, Liên Ngọc mới liếc đi tiểu ý trên mặt, đầy vẻ chán ghét mà liếc mắt nhìn cái bánh bao bị bỏ lại kia, xê dịch thân thể rồi lại khép mắt.

Đau muốn chết. Đau đến độ không muốn so đo nữa.

Nghiễn Tri rất nhanh đã trở lại, đem theo một chén thanh chúc rồi ngồi ở bên giường đút từng ngụm nhỏ cho Liên Ngọc.

“Cảm tạ.”

“Muốn tạ ơn thì cảm tạ Thiếu gia nhà ta là được rồi, dù sao người muốn cứu người cũng là cậu ấy.”

Liên Ngọc sững sốt một chút, nhớ tới Cận Song Thành, nhin không được hỏi: “Thiếu gia nhà người... là ai?” Người bình thường nếu tại giữa núi rừng nhìn thấy có kẻ cả người đầy máu nằm đó, sợ hãi còn không kịp, thế nào còn có thể đem người lai lịch không rõ cứu về.

Vừa nói đến điều này, Nghiễn Tri tựa hồ phá lệ tự hào: “Thiếu gia nhà ta rất lợi hại nga! Trần Sắc Hiên, người có nghe nói qua chưa?”

Không đợi Liên Ngọc trả lời, hắn đã tự mình giải thích: “Đó là nơi chuyên môn buôn bán tranh cùng đồ cổ, nam bắc các nơi đều có phân hào, mà Thiếu gia nhà ta chính là chủ tử của Trần Sắc Hiên.”

Liên Ngọc lần này mới thật bị dọa cho một trận, một lát sau mới thử thăm dò mà phun ra hai chữ: “Song Thành công tử?”

Nếu nói đến Cận Song Thành, người biết đến cũng không nhiều lắm, nhưng nếu nói đến chủ tử Trần Sắc Hiên, chính là Song Thành công tử được thiên tử điểm chỉ Đan Thanh đệ nhất, chỉ sợ cũng không người không biết đến.

Xem ra y đã được một người rất tài giỏi cứu giúp a, vậy rốt cuộc... là mệnh không nên tuyệt sao?

Nghiễn Tri tự nhiên không biết Liên Ngọc đang suy nghĩ cái gì, thấy phản ứng của y, trên mặt cười đến xán lạn không gì sánh được: “Người cũng có kiến thức a!”

“Cái gì kiến thức?”, Liên Ngọc còn chưa kịp đáp lời, Cận Song Thành đã từ ngoài cửa đi vào, nghe được Nghiễn Tri nói, liền cười hỏi.

Nghiễn Tri lè lè lưỡi, xoay người lấy lòng nói: “Không có gì, Thiếu gia sao cậu lại tới đây?”

Cận Song Thành không có đáp lời hắn, chỉ là đi tới bên giường, quan sát Liên Ngọc một trận, lại duỗi tay sờ sờ trán y, mới nói: “Khí sắc khá lên không ít.”

Liên Ngọc cúi đầu cười yếu ớt: “Nhờ có các người.”

Cận Song Thành không cho là đúng, chỉ là giống như trấn an hài tử mà xoa xoa đầu y, nhuyển thanh nói: “Vì sao lại thụ thương ngất ở trong rừng kia, thực sự không thể nói sao?”

Liên Ngọc sắc mặt trắng nhợt, sau một lúc lại cắn răng, thấp giọng nói: “Ta... Kỳ thực là tiểu quan trong một tướng công quán tại Dương Châu thành.”

Chỉ như vậy một câu, Nghiễn Tri liền hít mạnh một hơi, vẻ mặt không tin nhìn y, thậm chí vô thức dùng góc áo lau lau tay.

Liên Ngọc hạ ánh mắt xuống, thật lâu cũng không nói thêm gì nữa.

“Nếu như có thể lựa chọn, ta nghĩ không ai nguyện ý chọn cuộc sống như vậy.” Trong phòng tĩnh lặng khiến người khó thở, Cận Song Thành rốt cục mở miệng, trong giọng nói không có một tia xem thường.

Trong một thoáng, trong mắt Liên Ngọc liền lấp lánh h lệ quang, một lát sau tiếp tục nói: “Sau khi nơi đó xảy ra chuyện, ta đã chạy trốn... Chỉ là không nghĩ tới, nửa đường gặp phải cường đạo, không chỉ tiền tài bị cướp sạch, còn... còn...” Nói đến những lời cuối, trong thanh âm y đều mang theo một tia ghen ngào.

Cận Song Thành không có truy hỏi, cũng không thúc giục, chỉ là vỗ về đầu y, nhẹ giọng nói: “Đều đã qua.”

Ngữ khí rất bình thản, nhưng trong đó có một thoáng ôn nhu, khiến cho Liên Ngọc trong nháy mắt có cảm giác như mình đang được ôm ấp vỗ về.

Một lúc lâu sau, y mới nhỏ giọng nói: “Bọn họ nghĩ... người như chúng ta... Rất ghê tởm... lấy cành cây cứ đánh, cứ đánh...” Ngay từ đầu bắt quá là vì muốn khiến cho Cận Song Thành thương tiếc, chỉ là nói đến

khúc sau, sự việc trong rừng kia một việc lại một việc xẹt qua trước mắt, khiến y vừa thấy sợ vừa tuyệt vọng, thậm chí ngay thanh âm mình trở nên run rẩy cũng không phát hiện.

Nghiễn Tri ở một bên có chút không biết làm sao, vừa nghĩ y cũng đáng thương, rồi lại mang theo khinh thị thâm căn cố đế đối với tiểu quan.

Chỉ là hắn còn đang đấu tranh thì liền thấy Thiếu gia nhà mình đã đưa tay qua, nhẹ nhàng ôm lấy vai người kia, không ngừng an ủi: “Đều đã qua, đều đã qua... Người có thể...”

Có thể như thế nào, những lời kế tiếp, Cận Song Thành cũng không nói ra, chỉ có trong mắt dâng lên một mặt gợn sóng cực đậm, có thể gọi là cảm xúc “khó xử”.

Mãi cho đến khi run rẩy của Liên Ngọc ngừng lại, Cận Song Thành mới buông y ra, ngồi trở lại thì trên mặt đã khôi phục một tư thái bình tĩnh ôn nhuận.

Liên Ngọc vẫn cúi đầu suy nghĩ, vài lần muốn mở miệng, thấy hắn thủy chung không nói thêm gì nữa, liền đem lời nuốt trở lại.

“Thế nào?” Cận Song Thành như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt có chút phiêu lãng, nhưng thủy chung chăm chú nhìn theo từng cử động của Liên Ngọc.

Liên Ngọc đắn đo chần chờ một trận, lại nhỏ giọng nói: “Nếu như không phải được công tử cứu giúp, Liên Ngọc đã là sơn gian cô hồn, chỉ là hôm nay Liên Ngọc thân vô trường vật, không gì báo đáp... Nếu công tử không chê, Liên Ngọc nguyện làm trâu làm ngựa, cả đời hầu hạ công tử.” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

Trong phòng thoáng cái liền trở nên tĩnh lặng, Nghiễn Tri trừng lớn mắt nhìn Liên Ngọc, Cận Song Thành thì vẫn như trước vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng Liên Ngọc hầu như có thể khẳng định, khi mình nói ra câu kia thì đáy mắt Cận Song Thành hiện lên một tia quang mang.

So với ánh mắt khách nhân của y có điểm rất giống, rồi lại có chút bất đồng.

Quả nhiên không bao lâu sau chợt nghe được Cận Song Thành nói: “Người nếu nguyện ý đi theo ta, cũng không nhất định phải làm trâu làm ngựa.”

“Thiếu gia!”, Nghiễn Tri quát to một tiếng, không thể tin nhìn về phía Cận Song Thành.

Liên Ngọc hầu như vô thức rụt cổ, tay cũng nắm chặt một góc chăn, lập tức liền nghe được Cận Song Thành quát nhẹ: “Nghiễn Tri, nhỏ giọng chút.”

Nghiễn Tri nhưng lại càng thêm kích động: “Thiếu gia, thế nhưng người này, việc này... y lại lịch bất minh...”

Cận Song Thành nhìn Liên Ngọc, một lát sau nói: “Y ngay cả chuyện tình tối bất kham của mình đều nói ra, ta thật không cảm thấy y có điểm nào khả nghi. Huống hồ, chuyện y nói ra, đều có thể đến Dương Châu thành tìm hiểu, liền biết ngay thật giả.”

“Dù cho là như vậy, thế nhưng Thiếu gia, y là một thổ nhĩ...”

“Nghiễn Tri!”, Lúc này không đợi Nghiễn Tri nói cho hết lời, Cận Song Thành đã mở miệng quát bắt ngưng lại, trong thanh âm đầy vẻ nghiêm khắc, cuối cùng khiến cho Nghiễn Tri dù không cam lòng cũng phải ngậm miệng lại.

Liên Ngọc len lén nhìn Nghiễn Tri, sau cắn cắn dục dục mở miệng: “Tạ ơn thiếu gia.”

Cận Song Thành nhíu nhíu mày, lát sau thở dài: “Ta không có ý tứ thu người làm hạ nhân, người không cần gọi ta Thiếu gia.”

Liên Ngọc lại len lén nhìn Nghiễn Tri một chút, cái liếc mắt kia bị Cận Song Thành thấy được, không khỏi cười, đưa tay xoa xoa đầu y: “Không có việc gì, hảo hảo nghỉ ngơi đi, chúng ta không vội khởi hành, chờ thương thế của người dưỡng ổn thỏa thì chúng ta sẽ đi.”

Liên Ngọc không nói nữa, chỉ hơi gật đầu, bàn tay như trước gặt gao nắm lấy góc chăn, có vẻ nhu thuận mà chọc người thương tiếc.

Cận Song Thành lại xoa xoa đầu y, lúc này mới đứng lên đi ra ngoài, nhìn thấy Nghiễn Tri vẫn còn đứng bất động ở chỗ kia, liền vỗ vỗ vai hắn, Nghiễn Tri lúc này mới hừ một tiếng, không tình nguyện theo sát hắn đi ra khỏi phòng.

Thẳng đến khi cửa phòng đóng cửa, Liên Ngọc mới thở nhẹ ra, nhưng trong mắt không khỏi nhiễm một tia thất vọng.

Không có ý tứ thu làm hạ nhân sao....

Từ sau ngày đó, Nghiễn Tri cũng không xuất hiện thêm lần nào, bắt đầu từ mấy ngày Liên Ngọc bị thương nặng không thể rời giường, Cận Song Thành liền tự mình chiếu cố việc ăn uống của y, thậm chí là việc rửa mặt chải đầu thay y phục, đến sau đó khi Liên Ngọc có thể xuống giường tự mình đi lại, hắn cũng như trước mỗi ngày đến phòng Liên Ngọc hỏi han ân cần, trong lời nói và việc làm không có bất luận ý khinh thị hay xem thường gì, cái loại phong phạm chính nhân quân tử này đều làm cho Liên Ngọc có chút cảm thán.

Mãi cho đến khi vết thương trên người Liên Ngọc đã chuyển biến tốt, Cận Song Thành mới bảo Nghiễn Tri thu thập hành lý chuẩn bị khởi hành.

Sáng sớm ngày khởi hành, Liên Ngọc xuống lầu thì thấy Cận Song Thành đã đứng ở cửa cùng đoàn người chẳng biết đang nói cái gì, chỉ có Nghiễn Tri tiến tiến xuất xuất đem những món hành lý cuối cùng chất vào trong một chiếc xe ngựa.

“Ai, dậy rồi a, thật đúng là tự xem mình như chủ tử mà.” Vừa nhìn thấy Liên Ngọc, Nghiễn Tri trước liền nói móc một câu.

Liên Ngọc cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Liên Ngọc không dám.”

Thấy Liên Ngọc sụp mi lộ ra một bộ dáng hối lỗi thật thuận mắt, Nghiễn Tri đem bao y phục trong tay chất vào trong xe, trở về đi tới trước mặt Liên Ngọc, nói: “Ta nói cho người biết, cứu mạng người, thu nhận người, đó là do Thiếu gia nhân từ, người đừng tưởng rằng như vậy là có thể một bước tiến lên phú quý. Đừng tưởng rằng Thiếu gia nói không muốn thu người làm hạ nhân thì người tự xem mình như chủ tử. Kia chỉ là Thiếu gia không muốn người quá nan kham, người cũng phải ngoan ngoãn một chút, làm tốt bổn phận của mình, hiểu không? Cận gia cũng không như cái địa phương hạ cử lưu trước đây của người, khắp nơi đều là quy củ, người nếu khiến cho Thiếu gia khó xử, Nghiễn Tri ta là người thứ nhất không buông tha người!”

Đúng là một con chó trung thành.

Liên Ngọc trong lòng thầm cười nhạo, nhưng trên mặt như trước thật ngoan hiền: “Liên Ngọc đã rõ, tạ ơn Nghiễn Tri đại ca chỉ điểm.”

Nghiễn Tri run lên một chút: “Thôi, tên tự là tốt rồi. Mấy thứ kia, đến hỗ trợ đi.”

Liên Ngọc ứng một tiếng, đi theo phía sau Nghiễn Tri lên lầu, y trang và đồ dùng hàng ngày đều đã chất lên xe, chỉ còn lại có một vài cái rương tinh xảo, đại khái là đồ vật quý trọng này nọ được Cận Song Thành mang theo bên người.

Nghiễn Tri đem một cái rương phóng tới trên tay Liên Ngọc, nói: “Cẩn thận đừng làm rơi, nếu như để rơi, bán người cũng không đủ bồi thường!”

Liên Ngọc hai tay ôm chặt, liên tục gật đầu.

Nghiễn Tri lúc này mới thoả mãn ôm lấy một cái rương khác đi ra ngoài.

Liên Ngọc cắn răng theo sau, cái rương trong tay tuy rằng nhỏ nhưng trọng lượng lại vượt qua tưởng tượng của y. Chỉ là ở vài năm tại một nơi như Tần lâu, y cũng có thể tự đoán ra trong rương đều chứa cái gì, nhớ tới Nghiễn Tri cắn dận, liền không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hai người một trước một sau đi xuống lầu, Nghiễn Tri ở phía trước đem này nọ phóng lên xe xong rồi, nhưng chỉ là đứng từ xa khoanh tay nhìn Liên Ngọc, Liên Ngọc cũng tự mình bạch hấn là đang ra oai phủ đầu mình, âm thầm nhìn sang hướng Cận Song Thành, biết hấn cũng đã lưu ý đến mình, liền chậm chạp ôm cái rương đi về phía xe.

Nghiễn Tri vẫn canh giữ bên xe, chờ Liên Ngọc đến gần, mới nghiêng người chuẩn bị để Liên Ngọc đem cái rương đặt vào trong xe. Không nghĩ tới ngay lúc nghiêng người qua, Liên Ngọc lại kinh hô kêu lên một tiếng, cả người té sấp về phía trước, giống như vì cái rương trên tay quá nặng mà kéo ngã vào trong xe.

“Ách...”, Liên Ngọc hừ một tiếng, nửa người ngã vào xe, cái rương đè lên tay trái y, nắp rương đã bị phá khai, trong xe bao nhiêu đỉnh bạc rơi đầy, khiến mọi người đi qua nhìn mà ngây dại.

“Sao lại thế này!” Trước hết vang lên chính là thanh âm của Cận Song Thành, Liên Ngọc thậm chí chưa kịp phục hồi tinh thần lại đã bị người một phát ôm lấy, chỗ tay bị cái rương đè lên bị thương truyền đến một trận đau nhức, khiến y vô thức hừ một tiếng.

“Đau không?” Cận Song Thành lập tức ngừng động tác, nhẹ giọng hỏi một câu, trong giọng nói ôn nhu cần cần dục dục, khiến cho Liên Ngọc trong nháy mắt có một ảo giác, rằng mình kỳ thực là được người yêu thương.

Nhưng đã diễn thì phải diễn cho trọn.

Sau một lát, Liên Ngọc liền cắn răng, hít vào rồi lắc đầu, run giọng nói: “Không có việc gì.”

Cận Song Thành nhíu mày, mắt chăm chú nhìn y một trận, mới nói: “Đều đã đau thành như vậy, còn nói không có việc gì.”

Liên Ngọc nắm góc áo hấn: “Thực sự không có việc gì, một hồi sẽ không đau.”

Cận Song Thành trầm mặc thật lâu, mới mở miệng: “Nếu còn đau, phải nói ra, biết không?”

Liên Ngọc gật đầu, hơi nhích lại gần vào lòng Cận Song Thành, Cận Song Thành dường như không phát hiện, chỉ là ôm y đi đến một chiếc xe ngựa khác.

Khi đi ngang qua trước mặt Nghiễn Tri thì Cận Song Thành nhìn Nghiễn Tri, nói: “Ta đã nói, ta không tính thu Liên Ngọc làm hạ nhân.”

Trong giọng nói không có chút cao giọng nào, nhưng người nghe thấy đều có thể nghe ra cường điệu bên trong. Nghiễn Tri cúi đầu, buồn bực nói: “Nghiễn Tri biết sai rồi.”

Cận Song Thành lúc này mới nhẹ nhàng khẩu khí: “Đi mang những thứ còn lại ra đi, Liên Ngọc đi theo ta, người ở phía sau.” Dứt lời, không nhìn Nghiễn Tri nữa, liền mang theo Liên Ngọc lên xe ngựa.

Mãi cho đến lúc xa mã khởi động, Liên Ngọc đều chỉ nhu thuận dựa vào Cận Song Thành, không nói gì, Cận Song Thành tựa hồ cũng không dự định lên tiếng, chỉ là nhìn một chút vết thương trên tay y, liền lấy ra một lọ thuốc mỡ xoa lên: “Vết thương cũ mới ổn, giờ lại thêm vết thương mới, người thật là biết tự làm đau mình a.”

Liên Ngọc mím môi, cúi đầu mặc hấn bài bố, thấy hấn vẫn nắm tay mình xem xét, chậm chạp không có ý buông ra, liền cũng có chút minh bạch, lại giằng co trong chốc lát, liền cắn cắn dục dục rút tay về.

Cận Song Thành không ngăn cản, chỉ là nhìn y hơi mỉm cười.

Đầu Liên Ngọc lại cúi thấp đi nửa phần, hít vào một hơi, liền bắt đầu đưa tay nới lỏng đai lưng của mình.

“Người muốn làm gì?”, Cận Song Thành giống như bị hoảng sợ.

“Cận đại ca nói không có thu Liên Ngọc làm hạ nhân, Liên Ngọc minh bạch...”

“Minh bạch cái gì?”, Cận Song Thành nhíu mày.

Tay Liên Ngọc run lên, trên mặt hiện lên nhàn nhạt ngượng ngùng, trên gương mặt đang cúi xuống có một tầng đỏ nhạt, nhìn thoáng qua cũng có ba phần quyền rũ.

Cận Song Thành trong một thoáng có chút ngây dại.

Giải khai y phục trên người, rồi lại không có cớ ra, Liên Ngọc thử thăm dò nhìn qua hắn, lại không nghĩ rằng còn chưa đụng tới Cận Song Thành đã bị hấn né đi, Cận Song Thành ngồi cách y một cánh tay, có chút không thể tin mà trờng mắt.

Liên Ngọc cũng có chút kinh ngạc: “Cận đại ca...”

“Người có phải hiểu lầm gì ta không?”

Liên Ngọc mở lớn mắt nhìn với vẻ mặt vô tội, cắn cắn môi trầm mặc một trận, viên mắt liền có điểm ướt át, mang theo một chút nan kham nói: “Liên Ngọc cho rằng, Cận đại ca không muốn Liên Ngọc làm hạ nhân, là có ý tứ muốn Liên Ngọc hầu hạ... Nhưng tựa hồ là Liên Ngọc hiểu lầm rồi. Liên Ngọc là một kẻ như vậy, Cận đại ca thương hại nên không nói ra nhưng trong lòng cũng nhất định coi thường, là Liên Ngọc không biết đúng mực.”

Y cúi đầu, nhìn không thấy phản ứng của Cận Song Thành, trong xe vẫn rất an tĩnh, tĩnh đến mức có thể rõ ràng phân biệt được hô hấp của y và Cận Song Thành, nhưng Cận Song Thành vẫn bất động.

Chẳng bao lâu sau, Liên Ngọc đều nghĩ thân thể sắp cứng đờ mới nhìn thấy Cận Song Thành nghiêng người qua, đem y phục của mình chỉnh lý hảo, lại đem cúc áo đai lưng từng cái gài lại.

Y chỉ có thể ngơ ngác đôi tay kia cứ thế di động, không có bất luận phản ứng gì, thẳng đến khi cuối cùng Cận Song Thành tiến đến trước mặt, cảm giác được khí tức thuộc về người kia, trong lòng y mới khẩn trương, vô thức ngẩng đầu lên.

Cận Song Thành cười đến có chút bất đắc dĩ, lắc đầu, sau đó tại trên trán y nhẹ nhàng hôn một chút, đôi mắt như với một hài tử.

Liên Ngọc có chút mờ mịt. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

Dọc theo đường đi có Cận Song Thành che chở, Nghiễn Tri tự nhiên không dám tìm đến Liên Ngọc gây phiền phức. Cận gia tại Hoài An, cách Dương Châu bất quá chỉ hai ngày lộ trình, chỉ là trọng thương mới khỏi, trên đường xóc nảy cũng khiến cho Liên Ngọc có chút ăn không tiêu.

Hôm tới được trước cửa, Cận Song Thành phân phó quản gia đưa Liên Ngọc đi sắp xếp, sau đó tự mình chỉ điểm hạ nhân chỉnh lý hàng hóa trên xe.

Quản gia thấy Liên Ngọc vẻ mặt tái nhợt, thân phận của y qua lời nói Cận Song Thành lại ám muội như thế liền cũng không dám chậm trễ, vừa đưa y đến phía khu viện tử nơi tây viện cạnh hồ sen, vừa giới thiệu viện lạc mỗi nơi.

“An Bá!” Đúng lúc này, một người hạ nhân dáng dấp nam tử chạy tới, kích động ngắt lời quản gia.

Quản gia ngừng lại, Liên Ngọc cũng vội vã gật đầu chào, lui lại đứng ở bên cạnh, có vẻ thể thiếp tri lễ.

Nam tử kia nhìn y một trận, tiến đến bên tai quản gia nói nhỏ.

Loại hành động thăm thì ngay trước mặt này thực sự thiếu lễ phép, Liên Ngọc hơi nheo mắt, trên mặt như trước lộ vẻ điệu ngoan nhưng trong mắt đã có một tia không vui.

Cự ly gần như thế, dù cho thanh âm có nhỏ thế nào cũng nhiều ít nghe được những từ ngữ miễn cưỡng, hướng chỉ nam tử kia hiển nhiên có chút kích động, Liên Ngọc rất dễ dàng có thể nghe được trong lời hấn mấy câu chữ “Thỏ nhệ gia”, “bị nam nhân thượng” này nọ.

Quản gia cũng rất nhanh thay đổi sắc mặt, nhin không được trên dưới quan sát Liên Ngọc một trận, mới đổi nam tử kia nói: “Được rồi, trở lại làm việc đi.”

Liên Ngọc ở bên cạnh cũng không nhiều lời, thẳng đến khi người nọ bỏ đi, mới nghe được quản gia nói một câu: “Chúng ta đi thôi.” Sau đó lại đi, quản gia liền không nói thêm gì nữa, thậm chí cước bộ cũng bắt giắc nhanh hơn, dường như phía sau bị cái gì đuổi theo cắn.

Liên Ngọc lại cố ý theo sát phía sau hắn, nhìn người phía trước lúc nhanh lúc chậm bước đi, nhin không được mà cười đến xán lạn.

Viện tử an trí cho y cũng coi như rất khác biệt, tương tự viện tử các đại hộ nhân gia, bình thường đều có nha đầu tiểu tư hầu hạ, nhưng sau khi quản gia thu xếp chỗ cho Liên Ngọc xong thì cũng không đề cập tới chuyện người hầu hạ mà chỉ bỏ lại một câu “Có việc gì cần cứ đến tìm ta”, liền vội vã ly khai.

“Làm phiền rồi.” Liên Ngọc cẩn trọng đáp lễ, nhìn bóng lưng quản gia càng chạy càng nhanh, bên môi không khỏi câu dẫn ra một mặt cười nhạo.

Xoay người lại lần nữa nhìn căn phòng, tuy rằng không xa hoa tráng lệ, nhưng tranh chữ trên tường, bài biện trên bàn, không có chỗ nào không có giá trị, tỏ rõ thân phận của chủ nhân nơi này.

Liên Ngọc yêu thích không buông tay xoa xoa bình hoa trên bàn: “Ai nha nha, nếu như đem ra ngoài bán có khi đủ sống cả đời.”

Cửa phòng không hề báo trước mà bị người dùng lực đẩy ra, Nghiễn Tri mang theo một cái mâm đi đến, vẻ mặt chán ghét nhìn y, sau đó ánh mắt cố định tại bình hoa mà tay Liên Ngọc đang chạm đến.

Liên Ngọc vội thu tay về, cực tự nhiên mà cúi đầu, lộ ra vẻ tươi cười ngượng ngùng, nhỏ giọng kêu một câu: “Nghiễn Tri, là người a.”

Nghiễn Tri trừng mắt liếc y, hừ một tiếng đem mâm đặt lên bàn: “Cơm tối.” Dứt lời, liền diện vô biểu tình xoay người đi đến cửa, đi tới nửa đường, lại đột nhiên quay đầu lại, đem bình hoa Liên Ngọc vừa sờ qua kia ôm vào trong ngực, lúc này mới bước nhanh ra ngoài.

Lưu lại Liên Ngọc tại đó, sững sốt một lúc lâu mới rốt cục nhin không được mà ôm lấy bụng cười.

Chờ cười xong bước qua xem cơm tối trong mâm kia, sắc mặt Liên Ngọc thoáng cái liền trầm xuống.

Mâm cơm tuy rằng lớn nhưng bên trong chỉ có một bát cơm nhỏ cùng một đĩa rau, cơm nước đều lạnh lẽo, bát cơm kia bất quá chỉ là một chén bột với một phần đuôi cá ở phía trên, trên khối cá thậm chí còn có vết tích hơi lớn do bị người dùng đũa đâm qua.

Cầm lấy đôi đũa cắn răng trừng mắt nhìn mâm kia một đêm, hiển nhiên cũng không ai quay lại, Liên Ngọc mới ném đũa xuống, trực tiếp đi tới bên giường nằm xuống xoay mặt vào trong, oán hận nói: “Cận Song Thành, nếu như ngươi không phát hiện trước khi ta bị chết đói, ta đây thành quỷ cũng không tha cho ngươi!”

Sáng sớm ngày thứ hai đối bụng nửa ngày, buổi trưa Nghiễn Tri lại đưa cơm đến, khi hắn thấy cơm nước trong mâm đêm trước không hề động qua, liền có chút hả hê nói: “Thế nào, ăn không quen hả? Ở đây, hạ nhân đều ăn mấy thứ này, ngươi nếu ăn không quen, ta cũng thật mất công đưa cơm đến cho ngươi.”

Liên Ngọc ở trong lòng mắng một trận, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Cận đại ca đâu?”

“Thiếu gia bận rộn chuẩn bị hiến tranh cho hoàng thượng, đâu có rảnh rỗi tiếp ngươi.” Nghiễn Tri lạnh nhạt trả lời một câu, nhìn thấy Liên Ngọc đáng dấp điềm đạm đáng yêu, nhin không được khuyên, “Đừng nói chúng ta đối đãi không tốt với ngươi, ngươi nếu đã sớm nhận ra, rời khỏi nơi này, chẳng phải sẽ tự do tự tại sao? Đừng tưởng rằng lúc ở ngoài Thiếu gia đối với ngươi tốt thì đã vội yên tâm, Thiếu gia không giống với khách nhân trước đây của ngươi.”

Liên Ngọc chỉ cúi đầu, cắn môi, không nói lời nào.

“Ngươi không nên bướng bỉnh, chúng ta cứ chờ xem.” Nghiễn Tri thấy y không chịu đi vào khuôn khổ, cũng có chút tức giận, mang theo mâm cơm hôm trước đi ra ngoài.

Nghe thanh âm cửa bị mạnh bạo đóng lại, Liên Ngọc không khỏi xuất ra một mặt cười nhạt.

Nghiễn Tri tuy rằng không chịu nói cho y biết Cận Song Thành ở nơi nào, thế nhưng, “Bận rộn chuẩn bị hiến tranh cho hoàng thượng”, kia rõ ràng đang ở thư phòng hay họa lâu này nọ, khi mới đến đây quản gia đã giới thiệu qua, tuy rằng chưa từng đi đến nhưng cũng đại khái biết phương hướng.

Liên Ngọc liếc mắt nhìn mâm cơm mà Nghiễn Tri mới mang đến ở trên bàn, chán ghét nhíu mày, liền đi theo phía sau Nghiễn Tri ra ngoài.

Viện tử ở bên ngoài là hồ sen, phạm vi nhìn quanh thập phần trống trải, rất xa còn có thể thấy thân ảnh Nghiễn Tri, từ đó biết được phương hướng, đó là nơi ở của Cận Song Thành mà quản gia đã đề cập qua, Liên Ngọc suy nghĩ một chút, lại chậm rãi theo sát, vừa đi vừa quan sát xung quanh, trên mặt tràn đầy lo sợ không yên, giống như một hải tử bị lạc đường.

Đi qua hồ sen, đi qua đình tử giả sơn, chính là một dãy hành lang hai bên là các viện lạc, Liên Ngọc làm bộ tìm đường, tinh tế đánh giá những viện lạc kia.

Nơi thứ nhất tuy rằng đại khí, nhưng bên cạnh có thạch kham, ở giữa phật hương lữ lữ, hiển nhiên không phải nơi Cận Song Thành lưu lại, e là sân của Cận gia nữ quyến, có thể là trường bồi.

Viện tử tiếp theo có vẻ rất tinh xảo, hoa cỏ thân nhiên, tựa hồ cũng không giống như là nơi ở của người đứng đầu.

“Người là ai, ở chỗ này làm gì?” Ngay khi Liên Ngọc đang muốn bước vào thì đột nhiên một thanh âm vang lên, Liên Ngọc ngẩng đầu, liền thấy một thiếu nữ có dáng dấp nha đầu đứng ở đằng kia, vẻ mặt cảnh giác.

Liên Ngọc e thẹn cười cười, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, ta mới đến, muốn tìm trù phòng, bất tri bất giác liền lạc đường.”

Thiếu nữ kia trừng lớn mắt, thanh âm cũng cao vút lên: “Trù phòng? Nơi này là viện tử của chủ nhân! Người là ai? Nga, ta biết rồi, người chính là cái người không biết xấu hổ mà Nghiễn Tri ca ca nói!”

Liên Ngọc đỏ mặt lên, cực xấu hổ cúi đầu, đành phải nhỏ giọng: “Xin lỗi...”

“Người xin lỗi ta làm gì? Đi mau đi mau, đây không phải là nơi người có thể tới!”

Liên Ngọc cũng không chịu đi, chỉ là lẩm bẩm nói: “Thế nhưng... Cái kia, trù phòng...”

“Người thật đúng là không biết xấu hổ, đi mau, nếu không đi ta sẽ gọi người ...”

“Hong Nhi, làm sao vậy? Thiếu gia hỏi bên ngoài đang ồn ào cái gì.”

Một thanh âm vang lên, thiếu nữ kia nhảy dựng lên: “Nghiễn Tri ca ca, người xem người này!”

Nghiễn Tri từ phía sau thiếu nữ kia nhìn qua, vừa thấy Liên Ngọc, sắc mặt liền thay đổi: “Người tới đây làm gì?”

Liên Ngọc có vẻ càng bàng hoàng, ngay cả thanh âm đều nhỏ đi: “Ta...”

“Trở về, đây không phải là nơi người có thể tới!”

Thiếu nữ gọi là Hong Nhi kia cũng liền thanh nói: “Đúng, đi mau a!”

Liên Ngọc cắn môi, nhưng không chịu đi, vừa len lén nhìn chằm chằm cánh cửa trong viện, vừa bắt đầu ở trong lòng réo tên Cận Song Thành.

“Không biết xấu hổ!”, Hong Nhi hận đến mắng to, xông lên trước đẩy y một cái.

Liên Ngọc lui một bước, liền thấy cánh cửa kia rốt cục mở ra, Cận Song Thành từ bên trong đi ra, cau mày quát: “Tranh cãi âm ỉ cái gì đó hả!”

Hong Nhi cùng Nghiễn Tri song song ngừng lại, chỉ có Liên Ngọc lảo đảo lui về phía sau, ra vẻ như bị xô đẩy.

Cận Song Thành liếc mắt liền thấy y, bước nhanh tới: “Liên Ngọc? Sao người lại tới đây?”

“Ta...”, Liên Ngọc cắn cắn dục dục liếc mắt nhìn Hong Nhi cùng Nghiễn Tri, lại mím môi không chịu nói.

Nghiễn Tri và Hồng Nhi tự biết đui lý, cũng không dám hé răng.

“Làm sao vậy?”, Cận Song Thành nhuyển thanh hỏi một câu, quay đầu lại trừng mắt nhìn Nghiễn Tri, hiển nhiên đã đoán ra tất thấy.

“Đói...”, Liên Ngọc mở miệng rồi khép lại, chỉ nói một chữ, đột nhiên không hề dự triệu mà ngã về phía trước, vào trong lòng Cận Song Thành.

“Liên Ngọc!”, Cận Song Thành nhanh tay lẹ mắt tiếp được y, mới phát hiện sắc mặt y tái nhợt, rõ ràng đã ngất đi rồi. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

Nhúu nhúu mày, Cận Song Thành quay đầu lại quét mắt nhìn Nghiễn Tri cùng Hồng Nhi: “Chuyện gì xảy ra?”

Nghiễn Tri tựa hồ cũng bị dọa cho choáng váng, chỉ biết gọi “Thiếu gia”, cái gì cũng đều không nói ra được.

“Đi phân phó trù phòng chuẩn bị cháo và thức ăn chay đưa đến đây.” Cận Song Thành suy nghĩ một chút, lại nói, “Còn nữa, ta chỉ nói một lần, người theo lời ta truyền xuống, Liên Ngọc là khách quý của Cận gia ta, sau này nếu dám chậm trễ, khiến cho y chịu phải nửa điểm ủy khuất, liền thu thập y trang cút đi cho ta.”

Rất hiếm khi nghe thấy giọng nói Thiếu gia nhà mình nghiêm khắc như thế, Nghiễn Tri và Hồng Nhi liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu chỉ dám đáp “ân”.

Cận Song Thành liếc mắt nhìn Liên Ngọc, bế người lên, tiến vào trong phòng, đem y đặt ở trên giường, sau lại cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn.

Liên Ngọc nhắm hai mắt từ từ điều hòa hô hấp, một bên dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh xung quanh.

Cận Song Thành tựa hồ sau khi đắp chăn cho y liền không có hành động gì, vẫn đứng ở bên giường, Liên Ngọc thậm chí có thể cảm thụ được ánh mắt hân chuyên chú trên mặt mình.

Hảo một trận, khí tức Cận Song Thành đột nhiên rút ngắn, tim Liên Ngọc liền đập mạnh, đôi tay giấu ở dưới chăn đã nhin không được mà nắm lại, nhưng mà một lúc lâu sau chỉ cảm thấy tay Cận Song Thành đặt trên trán y một hồi liền rút đi.

Trong lòng xẹt qua một tia thất vọng khó hiểu, Liên Ngọc không dám động, chỉ có thể nghe tiếng bước chân Cận Song Thành từ từ đi xa, sau lại nghe thấy tiếng cửa đóng lại.

Trước kia khi còn ở Tần lâu nếu y như vậy nằm ở trên giường, khách nhân sợ là đã đem y phục của y cởi ra hết, ngay cả vào thời điểm sớm hơn trước, khi còn ở nhà...

Tiếng bước chân quay lại của Cận Song Thành liền cắt đứt dòng suy nghĩ của Liên Ngọc, nghe được hân tựa hồ đặt cái gì trên bàn cách đó không xa, trong phòng từ từ lan tỏa một hương vị khiến Liên Ngọc vô pháp không chế cảm giác đói khát, ngực bắt đầu hồ hêt: mau đi ra, mau đi ra đi!

Đem mọi thứ đặt xuống xong, Cận Song Thành mang một chiếc ghế từ chỗ bàn đến cạnh bên giường ngồi xuống, thậm chí không biết từ đâu lấy ra một quyển sách, chăm chú đọc.

Liên Ngọc ngửi thấy mùi hương thức ăn thì đã đói đến khó nhin, nghe tiếng Cận Song Thành lật sách thiếu chút nữa rơi lệ, chỉ là Cận Song Thành ngồi quá gần nên y cũng không dám lộn xộn, không thể làm gì khác hơn là siết chặt bàn tay dưới lớp chăn, đếm số để quên đi hiện thực tàn khốc mỹ thực trước mặt nhưng không ăn được.

Thời gian trôi qua một chút, Liên Ngọc hân loạn ngủ một hồi, sau lại vì đói mà tỉnh dậy, trong phòng hương khí đã phai nhạt, nhưng thanh âm Cận Song Thành lật sách vẫn như trước kiên định mà theo quy luật.

Trong lòng ai thán, Liên Ngọc rốt cục nhin không được, cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Thanh âm quả nhiên lập tức hấp dẫn chú ý của Cận Song Thành, hắn đem sách đặt xuống bên cạnh, dựa vào bên giường, nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi?”

Liên Ngọc rất muốn lập tức mở mắt ra, nhưng dẫn đo lại nằm một hồi, hai mắt khẽ mở ra, có điểm mờ mịt nhìn về phía trước.

Thanh âm của Cận Song Thành vẫn ôn nhu như trước: “Tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?”

Hảo đói.

Liên Ngọc không trả lời, chỉ chậm rãi mở mắt ra, nhìn Cận Song Thành, hảo một trận, mới nhỏ giọng gọi một câu: “Cận đại ca...”

Cận Song Thành trong mắt ẩn chứa ý cười, đưa tay qua dịu y dậy: “Đói bụng không? Ta cho làm chút thanh chúc, ngươi đói lâu như vậy không thích hợp ăn quá nhiều, ăn trước một chút, buổi tối lại ăn thứ khác.”

Liên Ngọc nửa người tựa ở trên giường, hơi gật đầu: “Cảm tạ.”

“Người thế nào lại đói như vậy? Bọn họ không có đưa cơm cho người sao?” Cận Song Thành vừa đưa cháo đến bên môi y, vừa hỏi.

Nhớ tới khi mình làm bộ ngất xỉu thì có nghe Cận Song Thành nói một câu, hiện tại bị hỏi như thế, Liên Ngọc có điểm ngạc nhiên, hảo một lát sau cúi thấp đầu, ngay cả cháo cũng không ăn.

“Là bọn Nghiễn Tri khi dễ ngươi, đúng không?”

Liên Ngọc chỉ cúi đầu, không chịu trả lời.

Cận Song Thành cũng đã suy nghĩ rõ ràng rồi tự mình nói: “Người đừng lo lắng, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, ta đã nói rõ ràng với bọn họ, nếu như ai còn dám khi dễ ngươi, thì thu dọn hành lý mà ly khai.”

Liên Ngọc rất nhanh ngẩng đầu lên: “Cận đại ca...”

Cận Song Thành mỉm cười nhìn y, không nói gì, chỉ đưa tay nâng thìa cháo lên, đưa tới bên môi y.

Liên Ngọc chần chờ một chút, rốt cục đem cháo nuốt xuống, nhỏ giọng nói một câu: “Cảm tạ.”

“Đêm nay ngươi trước hết cứ lại chỗ ta.” Cận Song Thành làm như không thèm quan tâm y nói gì, một lát sau lại nói.

Liên Ngọc một chút ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn Cận Song Thành, có chút không hiểu được người nam nhân này. Rốt cục nhìn không được, không muốn làm chính nhân quân tử nữa rồi?

Cận Song Thành như chỉ liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của y, cười đưa tay xoa xoa đầu y: “Đừng loạn tưởng, ta chỉ sợ ngươi một mình ở nơi kia không ai chiếu cố.” Dừng một chút, lại bổ sung nói, “Trước đó ngươi đã thụ thương, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại đói bụng cả ngày, đến mức ngất đi, ta sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Nga.” Liên Ngọc vô thức ứng một câu, có chút không biết làm sao.

Cũng không rõ có phải lương tâm bất an hay không, chỉ là nhất cử nhất động của mình đều là lừa dối, con người này lại đáp lại bằng chân thành cùng săn sóc, khiến y dường như có một loại cảm giác “mắc nợ”.

Sau đó hai người không nói thêm gì, chờ Liên Ngọc ăn sạch bát cháo, Cận Song Thành lại gọi Hồng Nhi thu thập mọi thứ, chính hắn tựa hồ cũng hiểu được đã tiêu hao nhiều thời gian tại trên người Liên Ngọc nên sau khi nói vài câu, liền vội vã ly khai, tựa hồ muốn tiếp tục sáng tác bức tranh của hắn.

Hồng Nhi thông qua Nghiễn Tri cũng nghe được chút chuyện, cũng không dám đối Liên Ngọc vô lễ, chỉ là thủy chung trương mặt ra, bao nhiêu bất mãn đều viết ở trên đó.

Liên Ngọc đối nàng lại càng ra vẻ hữu lễ cùng thân cận, nhìn Hồng Nhi thỉnh thoảng lộ ra vẻ chán ghét cùng vô thức tránh né, y lại nghĩ rất thú vị.

Thật vất vả thu thập hảo mọi thứ, Hồng Nhi ly khai thì nhện không được dùng sức đóng mạnh cửa, Liên Ngọc đi theo nàng tới cạnh cửa, nghe được ngoài cửa có người hỏi nàng làm sao vậy.

“Tên kia thực sự không biết xấu hổ, còn cố ý câu dẫn Thiếu gia, người không biết đâu, y vừa rồi cả người đều dựa vào người Thiếu gia kia!”

Liên Ngọc nhú mày, lại tiếp tục nghe.

“Y không phải thật muốn câu dẫn Thiếu gia chứ? Ta lúc trước có lén nhìn, y cũng đâu xinh đẹp gì, so với Tô tiểu thư thì kém xa.”

“Bởi vậy, Tô tiểu thư so với y đẹp hơn nhiều! Y cái loại người xuất thân từ cái chỗ hạ cữu lưu...”

Câu nói kế tiếp, Liên Ngọc không nghe rõ, chỉ là nội dung trước đó cùng với vài câu ” Tô tiểu thư so với y đẹp hơn nhiều ” kia làm cho Liên Ngọc nhện không được nhè vào cửa đá một cước.

Khi Cận Song Thành lần nữa xuất hiện thì đã vào lúc cơm tối, nhìn Hồng Nhi thu thập hảo đi ra ngoài, Cận Song Thành tùy ý hỏi: “Cơm tối thế nào?”

Liên Ngọc e thẹn cúi đầu: “Hảo, cảm tạ Cận đại ca.”

Cận Song Thành nở nụ cười: “Đừng cứ tạ ơn mãi, được rồi.”

Liên Ngọc trong lòng khẽ động, nhưng bất động thanh sắc, đang muốn mở miệng lại nghe thấy tiếng Hồng Nhi vừa gõ cửa vừa nói: “Thiếu gia, lão phu nhân cho thỉnh người.”

Cận Song Thành tựa hồ hơi thay đổi sắc mặt, Liên Ngọc nhìn thêm một chốc thì cũng đã tìm không được một tia vết tích, chỉ nghe hần ứng với Hồng Nhi một tiếng, liền theo thói quen đưa tay xoa xoa đầu mình, nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi.”

Liên Ngọc nhu thuận đáp lời, nhìn hần xoay người bước nhanh ly khai, ngực dâng lên một nỗi bất an khó hiểu.

Suy nghĩ một hồi, y rốt cục đi tới trước bàn thối tắt ngọn nến, rồi đẩy cửa sổ ra, cẩn cẩn dục dục từ cửa sổ trào ra ngoài.

Bên ngoài chính là một viện tử, đi ra phía trước một vài bước là có thể thấy thân ảnh Cận Song Thành từ cửa chính đi ra.

Liên Ngọc đợi một trận, thấy trái phải không có ai mới rón ra rón rén đi theo sau Cận Song Thành.

Viện tử của Cận gia lão phu nhân chính là viện tử có thạch kham kia, Liên Ngọc không dám đi vào theo Cận Song Thành, liền chỉ có thể đi dọc theo bên hông viện tử, ra phía sau, nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, tựa hồ là để hạ nhân thuận tiện ra vào.

Từ cửa nhỏ đi vào, tới gần trước cửa sổ, chợt nghe thấy một thanh âm nữ nhân từ bên trong truyền đến, mang theo một tia nghiêm khắc mơ hồ: “Nghe nói, con ngày hôm qua đem theo một tiểu quan trở về?”

Liên Ngọc trong lòng tim đập mạnh một cái, liền nghe được thanh âm Cận Song Thành trả lời: “Nương, Liên Ngọc tuy rằng đã từng là tiểu quan, thế nhưng... y rất có thể là người chúng ta muốn tìm.” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

“Người muốn tìm?”, người trong phòng tựa hồ cũng trở nên nghi hoặc, Liên Ngọc vô thức siết nắm tay thành quyền, liền nghe được giọng nữ kia hỏi.

“Nương còn nhớ rõ Liên gia ở Kinh Châu không?” Cận Song Thành trầm mặc một trận, nói, “Phụ thân khi còn tại thế từng nhận được cực đại ân huệ từ Liên gia. Thế nhưng sau đó Liên gia lại gặp chuyện không may, chúng ta cũng không thể đứng lúc giúp đỡ, đến lúc đến nơi, Liên gia nhị lão đều lần lượt qua đời, nhi

tử độc nhất mười bốn tuổi của bọn họ cũng thất tung, khi đó nương không phải còn cần dặn con nhất định phải tìm đưa y trở về ra sức chữa cứu sao?”

“Nhắc đến mới nhớ, hài tử Liên gia kia dường như cũng tên là Liên Ngọc... Nói như vậy, tiểu quan gọi là Liên Ngọc kia, hay là...”

Cận Song Thành mỉm cười: “Từ các loại dấu hiệu xem xét, xác thực là y không sai.”

“Y thừa nhận?”

“Không có. Bất quá từ tên của y, còn có bọn buôn người đương sơ đưa y bán vào Tần lâu nói, xác thực chính là y. Liên gia trước đây là nhất phương vọng tộc, hôm nay lưu lạc đến tận đây, lấy tính cách của y, không chịu thừa nhận cũng là bình thường.”

Cận mẫu nghe đến đó, liền không hỏi thêm nữa, trong phòng thoáng cái liền trở nên an tĩnh, Liên Ngọc ở ngoài phòng không hề động, an tĩnh đứng ở đằng kia, tay nhẹ vỗ lên cửa sổ, dường như tìm kiếm chỗ dựa vào.

“Ngay cả như vậy...”, chẳng qua bao lâu, Cận mẫu lại đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có vài phần khó xử, “Dù cho y là hậu nhân Liên gia, nhưng y cũng đã ở chỗ hạ cữu lưu kia gần ba năm... Nếu lưu y ở nhà, thực sự có điểm...”

Thanh âm Cận Song Thành trầm xuống: “Lẽ nào ý của nương là muốn nhi tử đem hậu nhân Liên gia đuổi đi, mặc y lưu lạc bên ngoài, vô y vô khảo?”

Cận mẫu tựa hồ cũng hiểu được có chút đuối lý, nhưng vẫn cường ngạnh nói: “Cho dù là muốn báo ân, cũng không nhất định lưu y ở nhà. Cho y một ít bạc sinh sống cũng không phải không được. Con nếu lo lắng, cứ thay y bố trí một chỗ ở, sắp xếp hai, ba hạ nhân, để y suốt đời áo cơm không lo, cũng không sai sót gì. Cận gia chúng ta là đại hộ, tại Hoài An có uy tín danh dự, nếu để cho người ta biết chúng ta lưu một tiểu quan ở nhà, vậy sẽ bị nói đến thành cái dạng gì đây!”

“Nương!” Cận Song Thành nhin không được kêu một tiếng, còn chưa kịp nói thêm, mặt liền biến sắc, quay đầu hướng bên cửa sổ nhìn qua, “Ai?”

Ngoài cửa sổ vắng vẻ, thật lâu sau mới có người từ bên ngoài cẩn cẩn dục dục đẩy cửa vào.

Cận Song Thành nhìn người bên ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới gọi một tiếng: “Liên Ngọc? Người...”

“Liên Ngọc sẽ đi.” Liên Ngọc lui một bước, cúi đầu nói nhỏ.

Cận Song Thành vô thức liền nhăn mày lại, còn Cận mẫu đã đi tới bên cửa sổ, quan sát trên dưới Liên Ngọc một trận: “Đây là Liên Ngọc? Vào đây mà nói, đứng ở bên ngoài thành ra bộ dạng gì? Muốn để cho hạ nhân chế giễu sao?”

Liên Ngọc tựa hồ run run một chút, liền cúi đầu xoay người đẩy cửa bước vào, thật vất vả mới vào được trong phòng, y liền đi tới trước mặt Cận mẫu cung kính: “Liên Ngọc tham kiến lão phu nhân.”

“Ân.” Cận mẫu chỉ có lệ lên tiếng, không nói nhiều lời, thậm chí chỉ liếc mắt nhìn qua Liên Ngọc, sau đó ánh mắt cũng không dừng lại trên người y.

Cận Song Thành đứng ở một bên, vòng xung quanh lòng mày thủy chung nhíu lại nhìn Liên Ngọc, vẫn không mở miệng.

Liên Ngọc mím môi, nhỏ giọng nói: “Liên Ngọc được Cận đại ca cứu giúp, vốn định kiếp này làm trâu làm ngựa báo đáp, thể nhưng... Liên Ngọc biết chính mình xuất thân hèn mọn, nếu như lão phu nhân ghét bỏ, Liên Ngọc nhất định sẽ ly khai, sẽ không khiến cho Cận đại ca khó xử.”

“Nga?” Cận mẫu tự như ngộ ra điều gì, “Người nói, Song Thành đã cứu mạng của ngươi?”

“Ân, nếu không có Cận đại ca, Liên Ngọc sợ là không sống đến bây giờ.”

“Đã như vậy, ân huệ trước đây cũng coi như đã trả hết cho ngươi, Cận gia chúng ta cũng không thiếu ngươi gì nữa.”

Liên Ngọc vẫn lộ vẻ nghi hoặc: “Liên Ngọc không rõ, Cận đại ca cứu Liên Ngọc một mạng, Liên Ngọc kiếp này nhất định phải báo đáp, thế nhưng Cận đại ca cũng không thiếu gì Liên Ngọc.”

Nghe ra ý tứ trong lời nói của y dường như không có nghe thấy chuyện liên quan đến Liên gia, Cận mẫu sững sốt một chút, đang muốn nói, đã bị Cận Song Thành chặn ngang câu chuyện: “Nương!” Kêu một tiếng, hần đi tới trước mặt Liên Ngọc, nói, “Người không cần ly khai, từ nay về sau, chỉ cần người nguyện ý, đây chính là nhà của người.”

Liên Ngọc cúi đầu, thanh âm buồn khổ nói: “Liên Ngọc nhất định sẽ đi, Cận đại ca không cần khó xử. Đương solà Liên Ngọc không hiểu chuyện, cứ ngang ngược quẩn quít lấy đại ca, là lỗi của Liên Ngọc. Hiện tại Liên Ngọc đã nghĩ thông suốt, Liên Ngọc là một người ti tiện như vậy, sẽ liên lụy khiến cho Cận đại ca hổ thẹn, Liên Ngọc sẽ nhanh chóng ly khai. Chỉ tiếc rằng ân cứu mạng của Cận đại ca, Liên Ngọc sợ là không cách nào báo đáp, duy nguyện kiếp sau...” Nói đến mấy lời cuối cùng, y đã nghẹn ngào nói không ra lời.

Y vốn ngày thường gầy yếu, lại mấy ngày liền nôn ba khiến thân thể vô pháp khôi phục, sắc mặt thủy chung có vẻ tái nhợt, lúc này cúi đầu, lộ rõ nghẹn ngào, khiến cho những điều Cận mẫu nguyên bản muốn nói ra đều có chút không đành lòng mở miệng.

“Liên Ngọc, người...”, nhìn thấy thân thể Liên Ngọc run nhè nhẹ, Cận Song Thành nhịn không được vươn tay qua nghĩ muốn ôm lấy vai y, không ngờ tay chưa chạm được thân thể Liên Ngọc, Liên Ngọc đã cả người ngã xuống, Cận Song Thành vô thức đưa tay tiếp được y, nhịn không được thảm than một tiếng.

“Song Thành?”, Cận mẫu lại càng bị dọa sợ, kêu một tiếng.

Cận Song Thành đem Liên Ngọc ôm lấy, nhàn nhạt nói: “Nương, con nghĩ con vô pháp để y cứ như vậy ly khai Cận gia. Cận gia cũng không thể làm ra loại chuyện vong ân phụ nghĩa này, nếu không phải chúng ta không đúng lúc cứu viện, y cũng không đến mức lưu lạc phong trần, hôm nay bởi vì nỗi bất hạnh của y mà đuổi y đi, con làm không được.”

Liên Ngọc dựa vào trong lòng Cận Song Thành, nghe mỗi chữ mỗi câu nói của hần, cảm thụ được vòng tay Cận Song Thành ôm mình có một chút siết chặt, khiến y có một loại cảm giác dường như mình là một thứ trân bảo được hần sủng ở trong tay.

“Vậy nên, con cũng mong muốn, trong nhà trên dưới không nên bởi vì quá khứ và thân phận của y mà coi thường y.” Cận Song Thành nói xong, gạt đầu chào mẫu thân liền ôm Liên Ngọc đi đến viện tử của mình.

Mãi cho đến khi đi vào gian nhà của Cận Song Thành, Liên Ngọc liền đột nhiên có một loại cảm giác an tâm. Là cảm giác an tâm mà hai ngày qua chưa hề có được, mà hiện tại rốt cục đã đến điểm cuối.

Cảm giác được Cận Song Thành đem mình cẩn cẩn dục dục đặt ở trên giường, Liên Ngọc nhịn không được mà thấy hưng phấn, cái con người này, trong miệng nói mình hiểu lầm, nhưng kỳ thực, chính là để ý đến mình a...

“Được rồi, đừng giả vờ nữa.” Sau đó Cận Song Thành mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa tức giận đã đem hưng phấn trong lòng Liên Ngọc toàn bộ dập tắt.

Thấy y vẫn bất động, Cận Song Thành lại lập lại một lần: “Liên Ngọc, ngồi dậy.”

Liên Ngọc yếu ớt run run một chút, rốt cục cẩn thận mở mắt ra, len lén nhìn Cận Song Thành một chút, thấy hần vẻ mặt nghiêm túc, nhịn không được nhếch miệng cười lấy lòng, rồi mới ngoan ngoãn ngồi dậy.

“Từ khi lên đường trở về, Nghiễn Tri cũng vậy, những người khác cũng thế, bọn họ len lén đối xử không tốt với người, ta cũng như người mong muốn giáo huấn họ, là vì để cho người những ngày sau được thoải mái một chút. Thế nhưng người cũng nên một vừa hai phải, nếu đã ly khai Tần lâu, thói quen hành xử cũng phải sửa đổi đi. Đại trưởng phu phải quang minh lỗi lạc, có cái gì đều cứ nói thẳng ra, không nên dùng mấy loại thủ đoạn nho nhỏ kia ở nơi này, cũng không nên học loại tư thái của nữ tử, động một chút liền vừa khóc vừa nháo, còn ra thể thống gì nữa.”

Liên Ngọc ban đầu còn giả vờ nhu thuận, nghe xong một câu trách cứ của hần, rõ ràng biết mình từ đầu tới đuôi chính là diễn trò, một chốc nhịn không được thẹn quá hóa giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cút

ra ngoài!”

“Ta đã nói hết lời, chính ngươi hãy tự ngẫm lại.” Cận Song Thành tựa hồ cũng hiểu được ngữ khí của mình quá nặng, lui một bước rồi nói một câu, có điểm cứng nhắc xoay người đi ra ngoài.

Lưu lại Liên Ngọc tại trong phòng, hảo một trận mới ý thức được vừa rồi mới xảy ra chuyện gì, nhìn bóng lưng Cận Song Thành tiêu thất ở ngoài cửa, không phát giác trong mắt xẹt qua một tia mờ mịt.

Y không rõ.

Người này... là ghét y sao? Hay là quan tâm? Nếu ghét thủ đoạn của y như vậy, vì sao lại còn giả vờ ôn nhu dung túng? Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

Một đêm trần trọc, nỗi lòng nan định, nửa đêm trong cơn hoảng hốt chỉ có những chuyện cũ giao tạp khiến lòng người khó chịu, mãi cho đến khi trời gần sáng mới hơi chút an ổn, chờ đến khi Liên Ngọc thức dậy thì đã sắp qua chính Ngọ.

Mơ hồ nghĩ có chút đói bụng, ra khỏi phòng cứ nhiên không thấy có ai bên ngoài, Liên Ngọc suy nghĩ một trận, không thể làm gì khác hơn là sửa sang lại y trang và đồ dùng hàng ngày, chuẩn bị quay về tiểu viện tử của mình.

Vậy mà mới ra hậu viện, liền thấy Cận Song Thành đứng ở trong tiểu đình tử, trên bàn đá là giấy mực, trên tay hắn cầm bút, nhưng cứ ngồi sững ở đằng kia chẳng biết đang nghĩ cái gì.

Một thời nổi lên ngoạn hứng, Liên Ngọc rón ra rón rén đi qua, đang muốn mở miệng, chợt nghe thấy Cận Song Thành nhàn nhạt nói: “Rời giường rồi?”

Nhất thời mất hứng, Liên Ngọc bĩu môi, lại trương ra vẻ mặt tươi cười, điềm điềm nói: “Cận đại ca sớm.”

“Không còn sớm.” trong thanh âm Cận Song Thành nghe không ra chút gợn sóng, chỉ là chậm rãi chấm bút vào mực, “Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của ngươi cũng nên sửa một chút, buổi tối không nghỉ ngơi, ban ngày nằm trên giường, chung quy đối thân thể không tốt.”

Vốn chỉ là một câu nói bình thường nhưng nghe vào trong tai Liên Ngọc lại khiến y vô thức nhớ tới những lời trách cứ của Cận Song Thành đêm hôm trước, trong ý nghĩ có cái gì oanh một tiếng nổ tung, liền xông lên trước rống: “Nói đi nói lại, ngươi với những người đó đều không ưa ta, nghĩ chúng ta là kẻ thấp hèn, nghĩ chúng ta chỉ là đồ chơi, đã như vậy, đem ta đuổi ra ngoài là được, giả vờ nhân từ cái gì, giả bộ quân tử cái gì, loại người ngụy quân tử như ngươi, ta ghét nhất!”

Thấy Liên Ngọc càng rống thanh âm càng lớn, gương mặt đều bởi vì kích động mà hơi đỏ lên, tâm tình Cận Song Thành không hiểu sao lại tốt lên, cảm giác không vui vì chờ đợi tích tụ từ sáng sớm tiêu tan thành mây khói, thậm chí nhin không được hạ mắt nở nụ cười.

“Làm gì! Có cái gì buồn cười? Buồn cười gì hả!” Liên Ngọc bị hắn cười đến hoảng hốt, thanh âm nhưng lại càng rống càng lớn, đến cuối cùng thẳng thắn một phát nắm lấy y phục Cận Song Thành, “Ngươi nói rõ ràng cho ta, ngươi cười cái gì!”

Cận Song Thành chỉ cười không đáp, Liên Ngọc hận đến nghiến răng, trên tay cũng càng phát ra lực, cuối cùng lại không ngờ kéo gỡ một nút thắt trên y phục.

“A.” Cận Song Thành kêu một tiếng, kinh ngạc nhìn Liên Ngọc, sau đó liền cũng vô pháp nhin xuống mà phá lên cười.

Liên Ngọc bị hắn cười đến cả người sợ hãi, vô thức cúi đầu. Hai người vốn đã ở quá gần, lúc này một cái cúi đầu, chóp mũi y liền hầu như đụng phải cằm Cận Song Thành, tầm mắt liền nhìn thấy bên trong cổ áo của Cận Song Thành, da thịt trơn trợt như ngọc.

Cũng không giống nhu thô bỉ đại hán mà ngăm đen thô ráp, cũng không là dạng bị tận lực điều dưỡng quá mức mà nhẵn nhụi trắng nõn, là một loại trơn trượt tự nhiên, lộ ra khí tức của nam tử khỏe mạnh cường tráng, làm cho người nhìn đến hoa mắt.

Liên Ngọc nhìn chằm chằm một mảnh da thịt kia thật lâu, thẳng đến khi run rẩy chủ nhân nó bởi vì cười to mà dần dần dừng lại, mới đột nhiên nhin không được tự áp đến gần, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm một chút.

Cận Song Thành cả người chấn động, một phát bắt được hai tay y đưa người đẩy ra, trừng mắt nhìn Liên Ngọc, miệng mở ra một lúc nhưng đều nói không ra lời.

Liên Ngọc thấy tim mình đập bắt đầu gia tốc, trên mặt cư nhiên còn có thể lộ ra một mặt tươi cười quyến rũ: “Người trong nhà người mắng ta không biết hổ thẹn muốn câu dẫn người, ta cũng không nên để cho bọn họ không công oan uổng a... Không bằng, người để ta câu dẫn đi?”

Tay Cận Song Thành nắm hai tay y càng thêm ra sức, nắm đến Liên Ngọc đều đau đến nhăn mày lại, hấn nhưng như trước không nói gì, chỉ là dáng tươi cười trên mặt từng chút tan đi, chỉ sót lại băng lãnh hoàn toàn bất đồng với vẻ ôn nhu thường ngày, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Liên Ngọc cắn răng không chịu lùi bước, không chút nào nhát gan mà trừng trừng nhìn lại, hai người cứ như thể giằng co một trận, Liên Ngọc mới rốt cục hừ một tiếng, tránh ra: “Nhàm chán.”

Cận Song Thành cứng ngắc thu hồi tay, sau một lát biểu tình trên mặt mới hòa hoãn xuống, rồi lại cúi đầu lấy bút đặt trên giấy vẽ loạn, không liếc mắt nhìn Liên Ngọc nữa.

Liên Ngọc ở một bên ngồi đến xấu hổ, nhưng vẫn không muốn ly khai, cuối cùng rốt cục nhin không được mà trộm nhìn sang, muốn nhìn xem hấn vẽ gì: “Tranh chưa hoàn thành của Song Thành công tử... Nếu hiện tại lên đem bán, hấn là so với thành phẩm càng đáng giá hơn?”

Cận Song Thành liếc mắt nhìn y một cái, lại tiếp tục vẽ, thật lâu mới đột nhiên ngẩng đầu nói: “Không có con dấu, người đem bán cũng rất khó tìm được người mua, kiếm không được bao nhiêu tiền, không bằng ta vẽ chân dung cho người, càng đáng giá.”

Liên Ngọc sợ run một chút, hầu như theo phản xạ mà đem y phục trên người cởi ra: “Lại đây, người vẽ trên người ta.”

Cận Song Thành sững người tại chỗ, bút trong tay rã rắc một tiếng đã bị bẻ gãy.

Liên Ngọc chỉ cười nhìn hấn, trong mắt rõ ràng tràn đầy khiêu khích.

Cận Song Thành giờ mới hiểu được ý trong lời nói trước đó của y, cho rằng chính mình ghét bỏ thân phận quá khứ của y, vừa nghĩ người này thật giống một hài tử, vừa cũng không dám lại cứ mở miệng trách cứ.

Đổi một tờ giấy khác tiếp tục vẽ, Liên Ngọc cũng không nhìn nữa, chỉ ở bên cạnh ngồi xuống, nhuyển thanh nói: “Cận đại ca, ta đói.”

Cận Song Thành bật cười: “Dường như từ khi người tới nhà ta, cũng chỉ kêu đói thôi.” Vừa nói xong liền đi tới chỗ hành lang gấp khúc, cao giọng gọi Hồng Nhi chuẩn bị bữa trưa, rồi lại trở về tiếp tục chăm chú vẽ.

Liên Ngọc thấy hấn phân phó xong xuôi, lại càng không muốn động thân, kéo kéo y phục leo lên lan can, một hồi thì nhắm mắt lại.

Cận Song Thành ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy sườn mặt đang nhắm mắt lại của y, sạch sẽ thuần túy, không còn các loại tu sức ngày xưa, cư nhiên cũng có vài phần thanh tú mê người.

“Ta...”, Hấn mở miệng nói ra tiếng đầu tiên thì Liên Ngọc chỉ hơi cử động nhưng không mở mắt.

Cận Song Thành cười cười, nhất bút nhất bút hạ xuống bức tranh phía dưới: “Ta khi còn bé học vẽ tranh, không có thiên phú gì. Bốn tuổi bắt đầu học, đến mười tuổi, vẽ hoa sen cũng không giống. Phụ thân và nương ta đều là xuất thân thế gia, khi đó còn chưa sống tự chủ, ở tại trong nhà gia gia ta, huynh đệ tỷ muội rất nhiều, nên thường bị các trưởng bối so sánh, làm phụ mẫu biến thành trò cười.”

Liên Ngọc lông mi hơi giật giật, nhưng vẫn dựa vào bên cạnh ngủ, cũng không để ý đến hấn.

Cận Song Thành có chút hơi mắt mát, cúi đầu không hề nhìn y, chỉ là bút hạ xuống đã mất trật tự, nhìn không ra đang vẽ cái gì.

“Cuối cùng ta nghĩ, mình cứ buông tha coi như xong. Thế nhưng sau đó lại có một lần, ta theo phụ mẫu bái phỏng một vị thúc thúc, hài tử của vị thúc thúc kia cũng học vẽ tranh, y đã nói với ta một câu.” Cận Song Thành dừng một chút, bên môi bất giác nổi lên một mặt cười nhàn nhạt, tự như đang nhớ tới chuyện vui sướng ngày xưa, “Liên bởi vì câu nói kia của y, ta nhược quán năm ấy, được thánh thượng điểm thành Đan thanh đệ nhất, ngự bút thân đề tấm biển treo trên đại môn Cận gia, những người ngày trước chê cười ta lại chuyển sang nịnh bợ ta, ton hót ta, thật là có phong quang.”

Liên Ngọc thở dài ngồi dậy: “Người khi đó nếu là thật tâm yêu thích, hà tất quản người khác nói thế nào? Lúc đó người còn chưa trưởng thành, bọn họ muốn cười liền để cho bọn họ cười, nhưng sao có thể bảo chứng người cả đời sẽ không có tiền đồ? Người xem, hiện tại người nổi danh, những người đã cười nhạo người, không phải bây giờ lại xoay sang nịnh hót người sao?”

Cận Song Thành trong lòng run lên, nhìn Liên Ngọc, bất giác mà có chút xuất thần.

—— ta ghét nhất là vẽ tranh, thế nhưng người đã thích, thì không cần lo người khác nói cái gì nha. Người hiện không giỏi, nhưng ai có thể bảo chứng người sẽ cả đời đều không giỏi chứ? Chờ người có tiền đồ rồi, những người trên chọc người nha, đều nịnh bợ người không kịp. Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

“Cận đại ca, Cận đại ca... Cận Song Thành!”, thấy hần suy nghĩ đến xuất thần, Liên Ngọc kêu vài tiếng, cuối cùng thấy ánh mắt Cận Song Thành vẫn mở mắt nhìn mình, không khỏi dẩu môi, “Người nếu như thích người ta, mau thú về đi thôi!”

“A?” Cận Song Thành không kịp phản ứng.

Liên Ngọc vẽ mặt chán ghét nói: “Người trong nhà người nói gì mà ta so ra kém Tô tiểu thư kia, chắc là một mạo nương thiên tiên, một cô nương rất am hiểu người khác chứ gì? Cái người an ủi người trước kia cũng được người nhớ lâu như vậy, sợ là cũng đã sinh ra cảm tình a. Như thế tính ra, người phù hợp nhất hẳn là Tô tiểu thư này. Người đã để ý nàng đến vậy, thì thú người ta về đi a! Đỡ để cho những người ở nhà người nói gì mà ta so ra kém Tô tiểu thư, rồi muốn tranh đoạt gì đó của Tô tiểu thư!” Nói đến những lời cuối cùng, thanh âm Liên Ngọc cũng cao giọng lên, có vẻ có chút kích động, chính y tựa hồ cũng đã nhận ra, nói xong một câu cuối cùng, trừng Cận Song Thành một trận, nặng nề hừ một tiếng, rồi lại nằm trở xuống nghiêng mặt giả vờ ngủ.

Cận Song Thành nhìn y, vẽ mặt khó hiểu, sau mới nhẹ giọng bật cười, bỏ lại bút vẽ rồi đi qua, Liên Ngọc từ từ nhắm hai mắt nhưng vô thức cọ cọ lên lan can, cái loại tư thái này thật giống như tiểu động vật khiến cho nét cười của Cận Song Thành càng sâu.

Hần cúi người xuống, chậm rãi đưa tay qua, có thể rõ ràng thấy thân thể Liên Ngọc bởi vì khấn trương mà trở nên hơi căng thẳng, thẳng đến khi hần chạm đến vạt áo Liên Ngọc thì Liên Ngọc liền trợn mắt lên, cả người rụt qua bên cạnh.

Cận Song Thành bật cười: “Trời thu mát mẻ dễ bị cảm, y phục không mặc hảo, coi chừng cảm lạnh.” Vừa giải thích, vừa duỗi tay kéo lại y phục Liên Ngọc, lúc này đây Liên Ngọc không tránh né nữa, chỉ là chuyên chú nhìn tay hần.

Bị loại ánh mắt không hề che giấu này nhìn chằm chằm, Cận Song Thành không khỏi mỉm cười, đem tay thu về, xoa xoa bàn tay, thật tỉ mỉ cẩn thận, hảo một trận mới lại vươn tay ra, thay Liên Ngọc thắt lại những nút buộc trên y phục.

Đầu ngón tay ấm áp xuyên thấu qua y trang đơn bạc truyền tới trên người, dường như có cái gì thiêu đốt, nơi đi qua đều lưu lại ấn ký nho nhỏ, Liên Ngọc cúi đầu nhìn đầu ngón tay Cận Song Thành cẩn thận thắt

lại nút buộc, đầu ngón tay kia giống như có sinh mệnh độc lập của mình, tại đây mắt như có từng đóa từng đóa hoa nở rộ.

Nhìn nhìn, tựa như ngón tay mình không chịu nổi tịch mịch cũng muốn nhảy múa theo, Liên Ngọc nâng tay lên, lại buông xuống, sau đó lại nâng tay lên.

“Được rồi, người a, thức dậy cũng nên thay y phục đằng hoàng một chút, cũng không nên cứ tùy tiện lại cởi ra.” Cận Song Thành vừa nhắc nhở vừa thu tay lại, đứng thẳng dậy.

Liên Ngọc vô thức bắt lấy cánh tay hắn, thấy Cận Song Thành nghi hoặc nhìn mình lại nhin không được hoảng lên, không biết chính mình đang muốn cái gì.

“Liên... ?”

Cận Song Thành há mồm, làm như muốn gọi tên y, chỉ là một chữ chưa nói ra, Liên Ngọc đã cố sức kéo hắn lại gần, trực tiếp dùng môi áp lên, vô thức không muốn để cho hắn gọi hoàn chỉnh.

Rõ ràng trong lòng rất hoảng, nhưng cũng cố gắng chậm rãi bình tĩnh lại, đưa tay ôm lấy cổ hắn, so với bất luận thời điểm nào trước đây đều dụng tâm nút vào, đòi lấy, thậm chí có một loại cảm giác chỉ cần hôn hắn, mặc cho sau một khắc sau sẽ bị đẩy ra, bị đuổi đi cũng mặc kệ.

Nhưng Cận Song Thành không có đẩy y ra, chỉ là đứng sững người, mặc y hôn, Liên Ngọc thậm chí có thể mơ hồ cảm giác được hắn đang thông thả đáp lại mình.

Nhận biết như vậy làm cho Liên Ngọc càng ra sức ôm lấy hắn, thân thể tựa hồ cũng từ từ càng thêm hưng phấn, gần bó giao triền ngay cả hô hấp đều quên đi, như chính mình đang luyến tiếc buông ra.

Thẳng đến cuối cùng khi tách ra, cái loại hưng phấn này cũng vẫn lưu lại trong cơ thể, Liên Ngọc nhìn đôi môi trước mắt kia bị mình hôn mà ửng đỏ lên, nhin không được lại muốn cắn lên.

Lúc này đây Cận Song Thành cũng rất nhanh chóng giữ lấy y, đem người đẩy ra một chút, thấy Liên Ngọc mờ mịt nhìn mình, trong mắt *** đã rất rõ ràng, Cận Song Thành không khỏi cười khổ: “Nương ta đã đi rồi.”

Liên Ngọc kinh ngạc mở to mắt, trừng nhìn Cận Song Thành thật lâu, sau mới đỏ mặt lên, cố sức đẩy hắn ra rồi nhảy dựng lên, lại hung hăng đập hắn một cước, xoay người đầu cũng không quay lại chạy đi.

Dọc theo hồ sen một đường chạy như điên, thẳng đến khi chạy ào vào trong phòng mình cố sức đóng cửa lại, Liên Ngọc mới từng ngum từng ngum thở phì phò, như là muốn đem phần hận trong ngực toàn bộ xuất ra.

Thật lâu sau, tiếng tim đập mới từ từ trở nên bình ổn, hô hấp cũng không gấp gáp nữa, y như không còn sức lực mà dựa vào cửa ngồi xuống, lẩm bẩm nói: “Thật kỳ quái. Ta tức giận gì chứ?”

Trong phòng rất an tĩnh, cửa sổ đóng chặt khiến cho loại an tĩnh này hòa vào thứ cảm giác tĩnh mịch làm cho người hít thở không thông.

“Ta rõ ràng là muốn câu dẫn hắn nha.”

An tĩnh đến mức tựa hồ lời nói ra khỏi miệng đều mang theo tiếng vang, Liên Ngọc mờ mịt nhìn lên trần nhà, nhỏ giọng tự hỏi: “Ta tức giận cái gì a...”

Y tựa vào cửa, thủy chung không hề động, chỉ có trong đôi mắt có một chút gì đó kinh hoàng lan tỏa, khiến y có vẻ bất lực mà yếu đuối.

“Ta chưa từng yêu người.” Người kia nói.

Vì sao? Người đã nói người yêu ta a...

“Một kẻ tiểu nhân đề tiện vô sỉ như ngươi, chỉ biết ỷ vào sủng ái làm xằng làm bậy, nếu như không phải bởi vì tất cả mọi người sủng ngươi như vậy, ta căn bản sẽ không thèm liếc mắt nhìn ngươi.”

Người nói dối, người nói dối! Người dối ta tốt như vậy, người rõ ràng yêu ta a... Khi đó, người rõ ràng thật cao hứng a, người rõ ràng...

“Nếu như khi đó ta cự tuyệt người, người sẽ làm thế nào? Cáo trạng với phụ mẫu người, tại trước mặt các trưởng bối giả vờ đáng thương, nói ta khi dễ người, đúng không? Bọn họ luôn luôn tin người, còn ta thì sao? Ngoại trừ đáp ứng người, ta còn có thể làm thế nào? Nếu như không phải vậy, có nam nhân nào sẽ nguyện ý ôm ấp một nam nhân khác? Cũng không phải là người điên!”

Người nói vậy, ta là thật tâm yêu người, ta không có miễn cưỡng người a...

“Người xem, người lại giả vờ đáng thương. Người có biết bộ dáng này có bao nhiêu ghê tởm không? Một người nam nhân, chỉ biết khóc nháo giả vờ đáng thương, thành ra thể thống gì? Người có biết khi ta ôm người có bao nhiêu khó chịu không?”

Không đâu ... Người nói dối... Người nói người yêu ta, người đã nói... làm sao có thể đều là giả, làm sao có thể...

“Cút đi, ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa. Nói cái gì yêu ta, khi đó ta trong lòng người kỳ thực bất quá cũng là một món đồ chơi của người thôi. Cút đi!”

Không phải... Không phải... Ta là thật tâm yêu người, người rõ ràng cũng yêu ta a...

“Nam bất nam, nữ bất nữ, thật ghê tởm, người xem bộ dáng người hiện tại, phụ thân và nương người trên trời có linh, nhìn đến cũng sẽ cảm thấy thẹn!”

Đừng nói thêm nữa, đừng nói...

Nam tử yêu nhau, vi phạm âm dương, chỉ có người điên mới có thể yêu người đồng tính sao?

Trong chúng ta cũng không có ai là thật tâm, trong chúng ta cũng không có ai thật tình yêu người kia.

Đúng không, Quân Đắc. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Đến khi thanh tỉnh lại thì trong phòng đã toàn bộ tối đen, cho dù mở cửa, bên ngoài cũng không thấy ngọn đèn nào, mọi nơi tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe được côn trùng kêu vang, hiển nhiên là đêm đã khuya.

Liên Ngọc loạng choạng từ trên mặt đất đứng lên, trong bụng trống rỗng, đại khái đã đói đến mức lợi hại, vừa mới đứng lên thì có thể cảm giác được trong bụng từng đợt co rút đau đớn.

Nỗi tuyệt vọng trong hồi ức từ giấc mộng vẫn kéo dài đến khi mộng tỉnh, khiến cho tâm tình phá lệ đột, thế nên dù đã đứng lên lại đến bên giường nằm xuống, liền không muốn cử động nữa.

Chỉ là đau đớn càng ngày càng rõ ràng, cho dù nằm ở trên giường đem chăn đắp kín bụng cũng vô pháp đi vào giấc ngủ, Liên Ngọc không thể làm gì khác hơn là mặc y phục vào, như một kẻ trộm ra ngoài kiếm ăn.

Cận gia trên dưới như đều đã ngủ, dọc theo đường đi tối như mực, Liên Ngọc chỉ có thể nương theo ánh trăng âm đạm dò dẫm đi về phía trước, vừa nỗ lực nhớ xem trước đó quản gia có nhắc tới trù phòng ở đâu không.

“Người nào!”

Vừa đi qua nguyệt môn đã bị một tiếng hét lớn dọa cho hoảng sợ, thân thể Liên Ngọc cứng đờ quay đầu lại nhìn, liền thấy hai đại hán từ bụi cỏ bên kia đi tới, theo dáng dấp, tựa hồ là hộ vệ gác đêm.

Liên Ngọc khiếp sợ đáp lại một tiếng: “Là ta...” Sau đó liền như là không biết làm sao mà đứng đó, gió thổi ảnh động làm cho người ta có cảm giác y đang run rẩy.

“Khuya khoắt lén lút ở đây làm gì, muốn trộm cái gì hả?” Một đại hán đối với vẻ khiếp nhược của y nhìn như không thấy, chỉ đi lên trước túm lấy y, quát lớn.

Liên Ngọc nhất thời co người lại: “Ta, ta chỉ là có điểm đói bụng muốn tìm gì để ăn ... Ta, ta là Cận đại ca mang về... Ta, ta...”

Hai đại hán liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người cười lạnh chế trụ hai tay Liên Ngọc túm y đẩy đi: “Cái gì Kim đại ca Ngân đại ca, đi, nhìn người giống một tên tiểu tặc không biết sống chết, trộm cắp trên đầu gia gia a.”

Liên Ngọc âm thầm nhú mày, đây là Cận gia đại trạch, hạ nhân tất nhiên không có khả năng ngay chính chủ tử của mình mà không biết, nếu y không biết hai người này đang diễn trò, đời này y coi như sống uống phí.

Hạ mắt xuống, Liên Ngọc cũng không nói gì thêm, trái lại theo sát hai người đi về phía trước.

Quả nhiên hai người kia một đường mang theo Liên Ngọc cứ chọn chỗ bụi hoa cây cối hẻo lánh âm u mà đi, dường như đang giấu diếm cái gì, càng đi càng nhanh, Liên Ngọc bị bọn họ mang theo, chiều cao so ra kém hai người, mắt chỉ nhìn thoáng thấy vài thứ, lại bị gắt gao kiểm chế, một đường kéo đi.

Đi một trận, hai người rốt cục mang theo Liên Ngọc đi vào một viện tử, thấy điện thờ bên cạnh viện tử, Liên Ngọc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trong phòng cũng đã tối sầm, thẳng đến khi một trong hai đại hán đi vào một hồi lâu, bên trong mới từ từ sáng đèn, người nọ đi trở ra, liền đem Liên Ngọc đẩy vào, sau đó vội vã đóng cửa lại.

Trong phòng thật quạnh quẽ, chỉ có một mình Cận mẫu khoắc kiện hồ da ngoại bào ngồi ngay ngắn tại ghế giữa, trên mặt một mảnh băng lãnh.

“Lão phu nhân.” Liên Ngọc suy nghĩ một chút, liền đi lên phía trước, cung kính chào.

Mặc kệ muốn ở lại bao lâu, bây giờ y rốt cuộc vẫn phải dựa vào Cận Song Thành, nên không thể ngang ngạnh với Cận mẫu.

Cận mẫu chỉ hừ một tiếng, ngồi ở đằng kia đưa mắt đánh giá Liên Ngọc, cũng không nói gì.

Nhân thần như vậy đã lộ rõ cực đại xem thường, bàn tay Liên Ngọc giấu ống tay áo đã nắm thành quyền, trên mặt như trước bình tĩnh kính cẩn, thậm chí còn dẫn theo một tia khiếp ý.

Một hồi lâu, Cận mẫu mới chậm rãi từ ghế đứng lên, đi tới trước mặt Liên Ngọc, đưa tay nắm lấy cằm Liên Ngọc, ánh mắt như trêu, nhìn chằm chằm mặt Liên Ngọc giống như đang nhìn thứ gì dơ bẩn.

Nàng so ra cũng không thấp hơn Liên Ngọc bao nhiêu, lúc này hai người cách nhau thật gần, tình tự trong mắt nàng Liên Ngọc tự nhiên thấy rõ, cái loại nhân thần như đang soi mói đánh giá hàng hóa khiến cho phần nộ trong lòng Liên Ngọc từng chút tăng thêm.

“Nghe nói mỹ sắc Tần lâu Dương Châu có một không hai, phong lưu vô song, giờ nhìn thấy khuôn mặt người... Thực là thất vọng.”

Liên Ngọc cắn môi không nói lời nào, vẻ khiếp nhược giả vờ trong mắt kia cũng đã thu hồi, hầu như là vô thức, y hạ mắt để che giấu tâm tình trong đó.

“Chỉ dựa vào một bộ dạng đáng thương nghèo túng cũng có thể câu dẫn được không ít nam nhân?”, tay Cận mẫu dùng sức, “Thật là ghê tởm.”

Liên Ngọc bị nàng niết đến đau nhức, nghe được một câu cuối cùng, liền nhịn không được một tay đẩy tay Cận mẫu ra, thối lui một bước.

Cận mẫu còn mang theo vài phần nhàn hạ mèo vờn chuột, hiện tại giống như bị hành động của y chọc giận, cười lạnh: “Ta nói cho người biết, mặc kệ người là ai, chỉ bằng thân phận thấp hèn trước kia của người sẽ không thể lại Cận gia ta. Con ta phải thú một danh môn khuê tú sau đó đèn nhang hương khói, đừng nói người là một nam nhân, người dù là một nữ nhân, cũng không tới phiên người.”

Liên Ngọc trong lòng cười nhạt, trên mặt nhưng nhiễm một chút bi thương: “Lão phu nhân... Ta... Ta cùng Cận đại ca là thật tâm yêu nhau ...”

Nói chưa dứt lời liền bị một cái tát cắt đứt, sắc mặt Cận mẫu càng thêm xấu xí: “Người nói vậy, con ta hiểu thuận nhu hòa, làm sao có thể cùng người làm nên cái loại chuyện cùng một chỗ chẳng biết hổ thẹn này? Một kẻ như người, cùng một nam nhân... cùng một nam nhân...” Nàng rốt cuộc cũng xuất thân từ danh môn,

Cận mẫu thủy chung nói không ra những lời thô tục, cuối cùng dừng một chút, chỉ vào Liên Ngọc nghiêng rằng nói, “Người không cảm thấy ghê tởm sao? Nghĩ xem một kẻ như ngươi, nam bất nam, nữ bất nữ, còn, còn không biết cảm thấy hổ thẹn mà thông đồng với nam nhân, thực sự không biết để mặt mũi tổ tông phụ mẫu ở đâu!”

“Bà câm miệng!”, Liên Ngọc giơ tay liền giáng cho Cận mẫu một cái tát vang dội, Cận mẫu lão đảo vài bước thiếu chút nữa ngã xuống đất, một bóng người từ ngoài cửa chạy vào, khó khăn lắm mới đỡ được bà.

“Liên Ngọc, ngươi làm gì hả!”

Liên Ngọc sau khi giáng một cái tát kia liền cứng người ở đằng kia bất động, như một con thú khốn cùng, mắt đầy cảnh giác, lúc này nghe được có người gọi tên mình, hảo một trận mới chậm rãi liềm đi phần nộ, trì độn ngẩng đầu nhìn, gương mặt trước mắt tràn ngập băng lãnh, trong mắt đã mang theo tức giận rõ ràng.

“Cận... Song Thành?”

“Tiện nhân!” Không đợi Liên Ngọc đối Cận Song Thành có thêm phản ứng nào, Cận mẫu đã vọt tới cho Liên Ngọc một cái tát, đẩy hai người cách ra. “Người cái thứ ghê tởm này, cách con ta xa một chút!”

Liên Ngọc đảo mắt nhìn về phía Cận mẫu, trong mắt có vài phần âm trầm, sau đó y chậm rãi giơ tay lên, như là tùy thời sẽ hung hăng tát xuống.

Cận mẫu giống như bị khí thế đột nhiên của y dọa sợ, rồi lại không chịu lùi bước, đưa tay túm lấy góc áo Cận Song Thành liền hướng Liên Ngọc kêu gào: “Người dám đánh ta?”

Liên Ngọc trong mắt hiện lên một tia hung ác, tay cũng giơ lên, lại bị Cận Song Thành một phát bắt được: “Liên Ngọc!”

“Buông tay!” Liên Ngọc cũng không quay đầu lại, rống lên một tiếng.

Cận Song Thành lại cố sức nắm lấy tay y: “Người đây là có thái độ gì, xem đây thành nơi nào hả? Cho dù nương ta có lỗi, nhưng ngươi là hậu bối, là một nam tử, nhường nhịn tôn trọng cũng làm không được sao? Ở đây không phải là chỗ hạ cữu lưu, không cho phép ngươi tùy ý làm bậy, đem thủ đoạn mà ngươi học tại những nơi kia thu hồi cho ta!”

Liên Ngọc lui lại một chút, có điểm không thể tin nhìn về phía Cận Song Thành, hảo một trận, lại chậm rãi đổi thành cười nhạt: “Liên Ngọc vốn là người đi ra từ nơi hạ cữu lưu, nếu không phải quy củ hạ cữu lưu, Liên Ngọc thật sẽ học không thành.”

Cận Song Thành ngẩn người, một lúc nói không nên lời.

Còn Cận mẫu ở một bên châm ngòi thổi gió: “Song Thành, đây là người con chết sống quyết lưu lại gia sao? Con xem sắc mặt bộ dáng đáng thẹn của y đi, lưu ở nhà, thật sự là mất mặt hết Cận gia ta, cho y chút tiền rồi đem người đuổi đi ngay.”

Liên Ngọc lại tiến về trước, hầu như áp vào người Cận Song: “Cận đại ca không phải vẫn biết Liên Ngọc là ai sao? Liên Ngọc luôn như vậy, Cận đại ca cũng luôn dung túng a.”

“Liên Ngọc!” Ý thức được Liên Ngọc là muốn làm tới, Cận Song Thành nhú nhú mày, đem người đẩy ra, nhìn y, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Ta hiện tại đang nghĩ, ta đã dung túng quá rồi ...”

“Cận đại ca không thương Liên Ngọc sao?” Liên Ngọc ngoảnh mặt làm ngơ, hạ mắt chăm chú diễn vai của y.

Cận mẫu ở một bên cũng đã tức giận điên cuồng: “Song Thành, đem người đuổi đi! Loại này... Loại này vi phạm âm dương, chẳng biết liêm sỉ, tuyệt đối không thể lưu ở nhà!”

Liên Ngọc chỉ cúi đầu, kề sát vào Cận Song Thành gọi: “Cận đại ca...”

“Liên Ngọc!”, Cận Song Thành bị hai bên huyên náo mà tâm phiền, biết Liên Ngọc nếu không chịu cho qua, sự tình tuyệt không tốt đẹp gì, nhìn y lại bắt đầu áp đến gần, nhịn không được liền quát to một tiếng, đưa tay muốn đẩy y ra.

“Ba” một tiếng, một cái tát đánh vào mặt Cận Song Thành, Cận Song Thành và Cận mẫu đều giật mình, chỉ có Liên Ngọc đứng đó, tay vẫn duy trì tư thế lơ lửng, trên mặt vẻ ai oán nguy trang kia đều đã tan biến hết, thay vào chính là địch ý âm ngoan, còn có tại sâu trong đáy mắt chính là bi thương khiến cho Cận Song Thành vô pháp tự áp chế mà đau lòng. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

“Liên...”, Cận Song Thành mở miệng, có chút luống cuống, người trước mặt tựa hồ thoáng cái liền cách hẵn rất xa, khiến hắn không bận tâm để ý cảm giác rát bỏng trên mặt, chỉ thầm nghĩ muốn đưa tay giữ lấy người này.

Chỉ là hắn vừa bước đến một bước, Liên Ngọc liền vội khoát lui, cảnh giác nhìn tay hắn.

Cận Song Thành liền lập tức hiểu ra.

Liên Ngọc là vì nghĩ hắn muốn đánh y nên liền tiên hạ thủ vi cường.

Không rõ nổi khó chịu nói không nên lời thình lình dâng lên trong lòng là bởi vì sao, Cận Song Thành nhìn Liên Ngọc, không nói được lời nào.

Liên Ngọc cũng như vậy nhìn hắn, một hồi lâu, mới chậm rãi lùi lại, sau đó cắn răng, xoay người như muốn chạy trốn mà bỏ đi.

Chờ đến khi đại hán đứng canh ở cửa phản ứng lại thì y cũng đã chạy đi rất xa, dọc theo hồ sen một đường chạy đi, gió đêm đập vào mặt, lạnh tận xương tủy.

Tiếng gió thổi qua tai, liền như nghe thấy lời nói của Cận mẫu một lần lại một lần lặp ở bên tai, máng y chẳng biết liêm sỉ, máng y vũ nhục phụ mẫu tổ tiên.

Thật giống như người kia ngày đó.

Liên Ngọc có chút hốt hoảng giờ tay bịt tai lại, dưới chân càng chạy càng nhanh, toàn bộ thân thể đều chú ý về phía trước, giống như tùy thời sẽ ngã gục xuống.

Chạy về tiểu viện tử, đứng ở cửa, y có chút mờ mịt.

Vì sao... còn muốn chạy về đây? Đi ra đại môn, ly khai Cận gia, sẽ không phải nhận lấy xem thường như thế. Vì sao mình lại muốn chạy về nơi này?

Vô thức lui hai bước, ánh trăng sầu thảm, khắp nơi vắng vẻ, trong nháy mắt liền như sẽ có yêu ma quỷ quái xuất hiện, khiến người sợ hãi.

Lảo đảo đi vào trong phòng, khi bước vào thì người va phải cửa, cả người liền ngã chúi xuống, quỳ rạp trên mặt đất, Liên Ngọc đem mặt chôn giữa hai cánh tay, bất động.

“Không có ta người căn bản không sống nổi.”

Khi đó, người kia đã nói như vậy?

Lúc rơi vào tay bọn buôn người, bị bán vào Tần lâu, vẫn ngày ngày đêm đêm sống sót được, không phải là sống được hảo hảo sao.

Thế nhưng liệu mạng sống như thế, liệu mạng nghĩ như vậy cũng rất tốt, kết quả là cứ nhiên chỉ dựa vào người ngoài, không dám buông tay.

“Sống trên đời, vĩnh viễn đều chỉ có thể dựa dẫm người khác, một phế vật như ngươi, sống vậy còn có ý nghĩa gì?”

Xung quanh vẫn rất tĩnh lặng, khi Cận Song Thành đi vào viện tử thì đập vào mắt chính là hình ảnh Liên Ngọc ngã xuống cạnh cửa.

Trong ngực đập loạn, đang muốn chạy tới, chợt nghe thấy một tiếng nứt nổ cực nhỏ vang lên, khiến cho đêm tối vắng vẻ tăng thêm vài phần đáng sợ.

Hắn thoáng cái liền dừng bước.

Ngồi ở đằng kia, sau một lúc, tiếng nứt nổ thứ hai làm như chung quy vô pháp áp chế mà bật ra, vẫn như trước rất nhẹ, nhưng như là bị thương tận trong xương tủy.

Sau đó là những tiếng khóc trầm thấp gián đoạn, thanh âm khàn khàn như từ trong cổ họng sinh sôi bài trừ, khiến người nghe mà đứt từng đoạn ruột.

Thật lâu sau, Cận Song Thành rốt cục mới hít vào một hơi đi đến, đem cơm nước trong tay phóng ở một bên, sau đó ngồi xổm xuống, đem Liên Ngọc đỡ lên ôm vào trong ngực, vừa nhẹ nhàng kéo tay y ra, thay y lau đi lệ trên mặt, vừa như vô về hải tử nói: “Đừng khóc, đừng khóc ...”

Liên Ngọc cũng ngã vào người hắn, liền oa một tiếng khóc bật ra, không phải là nứt nổ tận lực áp chế, cái loại tư thế khóc nháo này làm cho cả người Cận Song Thành toàn bộ đều cương cứng lại, chỉ có thể cảm giác được nơi ngực áo chỉ chốc lát sau liền bị thấm thấp.

“Thế nào lại như một cô nương...”, một lúc sau, hắn mới cười khổ mở miệng, “Được rồi được rồi, thu nước mắt lại, ăn cơm trước đã, đều đói một ngày rồi phải không?”

Liên Ngọc thủy chung ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nắm lấy y phục hắn khóc lớn, Cận Song Thành bất đắc dĩ, liền cũng thả lỏng xuống, mặc y phóng túng, đưa tay ôm lấy lưng y.

Chẳng qua bao lâu, tiếng khóc của Liên Ngọc từ từ nhỏ đi, khóc rống thành tiếng biến thành khóc rưng tức cả người run rẩy, y chậm chạp vùng vẫy một chút, đưa tay lau mắt, sau đó giương một đôi con ngươi hạch đào đường như tức giận mà nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành mỉm cười: “Ăn cơm đi.”

Liên Ngọc bỗng nhiên trừng lớn mắt, giấy dựa rồi lùi ra sau hai bước, chật vật nhìn hắn.

Cận Song Thành ngẩn người, muốn đưa tay kéo y: “Liên Ngọc?”

“Đừng đụng vào ta!”, Liên Ngọc quát to một tiếng, lại cách ra thêm hai bước, như tiểu thú thụ thương mà cảnh giác nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành thở dài: “Người làm sao vậy?”, vừa nói vừa tiến lại gần Liên Ngọc.

“Không được lại đây!”, Liên Ngọc hầu như là hét chói tai, hai tay giơ lên ôm lấy đầu, thân thể cũng trở nên khẽ run rẩy.

Cận Song Thành nhìn y, ánh mắt liền trở nên nhu hòa, sau thông thả đến gần, cẩn cẩn dục dục từ phía sau ôm lấy Liên Ngọc, ôn nhu vỗ về: “Được rồi được rồi, là ta không tốt, là lỗi của ta. Ta không có coi thường quá khứ và thân phận người, cũng không phải cố ý muốn mắng người, đều là lỗi của ta, đừng khóc ...”

Liên Ngọc bị hắn ôm chặt lấy không thể động đậy, liền cúi đầu không chịu nhìn hắn, Cận Song Thành dỗ dành thật lâu, sau cảm giác được tiểu thú trong lòng chậm rãi an ổn đi, không hề giấy dựa, cũng không còn run nữa.

Cận Song Thành từng chút từng chút buông tay ra, than nhẹ một tiếng: “Không nên khóc nữa, người cũng đói bụng rồi phải không? Hãy ăn một chút gì đi.”

Nhưng Liên Ngọc lại đưa tay túm lấy vạt áo hắn, tiếng nói cứng ngắt: “Đừng xem ta như hải tử mà dỗ, ta không phải là tiểu hải tử.”

Cận Song Thành bật cười: “Biết, biết, không phải là hải tử, ăn cơm đi.”

“Ta nói đừng xem ta như hải tử mà dỗ!”, Liên Ngọc hét lớn một tiếng đẩy Cận Song Thành một cái ngã xuống đất, thuận thế áp lên ngồi trên bụng hắn, nhanh nhẹn giải đai lưng hắn, “Người nhìn cho rõ, ta không phải tiểu hải tử, người đừng xem ta như tiểu hải tử mà dỗ dành!”

Cận Song Thành lúc này mới hoảng lên, đưa tay chế trụ bàn tay Liên Ngọc: “Người làm gì vậy? Ta đã biết, người đứng lên đi!”

Liên Ngọc liều mạng muốn tránh khỏi ràng buộc của Cận Song Thành, nhưng thủy chung vô pháp giãy ra, y suy nghĩ một chút, liền cúi toàn bộ thân thể xuống, bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm môi Cận Song Thành.

Cận Song Thành cau mày nghiêng đầu né tránh, y liền không chịu bỏ qua tiến đến lỗ tai hắn, Cận Song Thành rốt cục không nhẫn được: “Liên Ngọc, đứng nào loạn!”

“Người nhìn cho rõ, ta không phải là tiểu hài tử, ta vẫn đều như vậy, ta chính là người như thế, thân thể này rất đói khát, người nhìn cho rõ ràng!”

Cận Song Thành không nói nữa, chỉ là cau mày, không có đẩy Liên Ngọc ra, nhưng cũng thủy chung không mặc y thực hiện được.

“Cận Song Thành người nhìn cho rõ!”, giằng co một trận, Liên Ngọc lớn tiếng kêu lên, “Người nhìn a, người nhìn ta a! Ta chính là như vậy, người nhìn cho rõ a!”

Thấy Cận Song Thành thủy chung không đáp lại, Liên Ngọc rốt cục dường như nhụt chí mà cố đứng thẳng dậy, cố sức tránh né tay Cận Song Thành, lão đảo bò dậy.

Buông y ra, Cận Song Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, nằm một hồi mới đứng lên, nhưng khi quay đầu lại lại phát hiện Liên Ngọc bắt đầu thoát đi từng kiện từng kiện y phục trên người. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

Đại lưng tháo ra ngoại bào liền rơi xuống đất, sau đó là tắc tắc da thịt lộ ra theo từng nút buộc bị rút mở, cuối cùng sau khi kiện y phục chảy xuống, một thân ảnh tuyết trắng tơ lụa hiện ra trước mắt, khiến người tâm động.

Cận Song Thành nhíu mày, không nói gì, chỉ là bước nhanh đi tới trước mặt Liên Ngọc, khom người nhặt ngoại bào từ trên mặt đất lên, không hề rằng mà khoác lên người Liên Ngọc, sau đó bắt đầu cài lại.

Liên Ngọc cắn răng, chụp lấy tay trái hắn. Hai bàn tay lớn nhỏ cách biệt quá lớn, Liên Ngọc chần chờ một chút, liền cũng đem bàn tay còn lại áp lên, đem tay Cận Song Thành nắm giữa hai bàn tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành nhìn y một cái liền muốn đem tay rút về, nhưng Liên Ngọc cố sức giữ lấy, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cận Song Thành, vừa chậm rãi lại gần, vươn đầu lưỡi từng chút từng chút liếm lên đầu ngón tay của hắn.

Cận Song Thành cương người tại chỗ, chỉ nhìn Liên Ngọc, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhìn không ra một tia manh mối.

Liên Ngọc liếm càng thêm ra sức, khí tức cũng từ từ nặng nề, từ cổ họng phát sinh âm hưởng trầm thấp, dường như *** áp lực không được bắt đầu từng chút tiết ra ngoài.

Cận Song Thành cư nhiên thủy chung không chút biến hóa, chỉ là vùng xung quanh lông mày hơi nhướn lên, hình như có vài phần tức giận.

Nhưng Liên Ngọc lại lửa cháy còn đổ thêm dầu, càng thêm tiến gần, bắt đầu tựa ở trên người Cận Song Thành mà cọ, y phục trên người vì cọ sát mà lơ lửng, Liên Ngọc hơi nhếch môi, bắt lấy tay hắn bắt nó trượt dọc một đường theo bên hông mình.

Cận Song Thành rốt cục cử động, cố sức vừa kéo, vừa thu tay lại, Liên Ngọc lão đảo lui một chút, bị Cận Song Thành khom lưng một cái rồi bế bổng lên.

Liên Ngọc sững sốt một chút, liền bật cười, nửa dán tại cổ Cận Song Thành: “Nhìn không được?”

Cận Song Thành không trả lời, chỉ là ôm y bước đi đến bên giường, đem người nặng nề mà đặt ở trên giường, sau đó nửa quỳ xuống, bắt đầu động thủ cởi ngoại bào của mình.

Liên Ngọc cười vươn tay ra, muốn thay hắn cởi ra, nhưng Cận Song Thành nhanh nhẹn chế trụ hai cổ tay y, tay kia bắt đầu kéo y phục mình xuống.

Liên Ngọc chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, một loại hưng phấn không hiểu từ trong cơ thể chậm rãi dâng lên, y ngưỡng đầu, lấy nụ cười che giấu khẩn trương của chính mình: “Gấp cái gì, Liên Ngọc chờ được...”

Cận Song Thành ngoảnh mặt làm ngơ, cuối cùng cổ sức kéo kéo, thanh âm sột soạt của ngoại bào kêu lên, hắn liền xả một bức toái bố quàng qua hai cổ tay Liên Ngọc một vòng, cổ sức cột lại, liền lại bắt đầu quấn thêm một vòng.

Liên Ngọc ngẩn người, con mắt sáng lên: “Người thích chơi mấy trò này sao?”

Cận Song Thành không để ý đến y, lại gút thành một nút thắt thật chặt, liền bắt đầu dùng một khối toái bố khác trói hai chân Liên Ngọc.

“Người muốn làm gì?”, người ngốc đến thế nào cũng rốt cục nhìn ra có điều không đúng, Liên Ngọc liềm đi ý cười, hỏi.

Cận Song Thành cột lại gút thắt, lại lấy chăn bông cổ sức giường lên, đem thân thể Liên Ngọc che kín lại.

“Cận Song Thành, người muốn làm gì?” Liên Ngọc bắt đầu kêu to.

“Nếu không đói bụng thì ngủ đi, trời sáng ta sẽ cho Nghiễn Tri đến giúp người mở trói.”

Liên Ngọc bắt đầu mãnh liệt giãy dụa, nhưng tay chân đều đã bị trói chặt, y đành phải kêu to: “Cận Song Thành!”

Cận Song Thành tiến đến trước mặt y, hôn lên trán y, rồi vỗ vỗ chăn, mới cười nói: “Nghe lời.”

“Cận Song Thành!”, ba chữ này nói ra đều nghiêng rằng nghiêng lợi, Cận Song Thành cũng đã đứng lên, sửa sang lại y phục, xoay người đi ra cửa.

“Người quay lại! Cởi trói cho ta, người quay lại cho ta! Cận Song Thành!”

Thanh âm vang vọng, thân ảnh Cận Song Thành cũng đã tiêu thất ở ngoài cửa, Liên Ngọc ở trên giường thở phì phò, nhìn nơi thân ảnh tiêu thất, trong lòng cứ nhiên nảy lên một trận nhàn nhạt thất vọng.

Nằm úp sấp một hồi, y lại mạnh trợn to hai mắt: “Gặp quỷ, ai thất vọng chứ, ta mới không thèm thất vọng, ta không có!”

Kêu lên, bên tai phảng phất đều có thể nghe được tiếng vang, trong lòng lại càng trống rỗng, Liên Ngọc co người trong chăn: “Ta không có thất vọng, ta không có...”

Cuối cùng nỗi sợ hãi trong đó ngay chính Liên Ngọc cũng đã nhận ra, y chậm rãi mím môi, đem mặt chôn ở trong chăn đệm.

Dần dần, thân thể liền vô pháp mà trở nên run rẩy, y mấp máy môi, tựa như đang nói điều gì, nhưng thủy chung không phát ra một điểm thanh âm nào nữa.

Từ sau ngày đó, Cận gia liền khôi phục lại bình lặng trước đây, Cận mẫu không hề đề cập tới chuyện Liên Ngọc, Liên Ngọc cũng căn bản không xuất hiện trước mắt Cận Song Thành.

Cận Song Thành thỉnh thoảng hứng khởi đến tiểu viện của y nhưng nhiều lần không gặp y, lại không biết Liên Ngọc chạy đi nơi nào, chỉ có hạ nhân mỗi ngày đưa cơm đến có thể chứng thực, Liên Ngọc xác thực còn ở trong cái nhà này, đồng thời cũng sống được hảo hảo.

Ngày nối tiếp ngày, Cận Song Thành rốt cục nhận thấy được có điểm không đúng, ngày hôm đó dậy sớm, muốn dựa vào thói quen không dậy sớm của Liên Ngọc để bắt được người.

“Thiếu gia, Thiếu gia!”, ai biết mới đến gần hồ sen, liền nghe được một thanh âm non nớt từ xa xa gọi.

Cận Song Thành thở dài, xoay người liền thấy một nam hài ba, bốn tuổi trong tay cầm một xâu mít quả chạy tới.

Đó là tiểu tôn tử A Mao của quân gia, từ nhỏ theo gia gia ở Cận gia lớn lên, Cận Song Thành nhìn thấy nó khá ái, liền thỉnh thoảng đem ít cao điểm cho nó, vậy mà thường xuyên qua lại, tiểu hài tử đơn thuần liền dần dần có chút bám hân, thường thường ở nhà cứ đi theo, không để ý tới nó sẽ khóc nháo thật lâu, bị gia gia mắng vài lần cũng vẫn như trước.

Đổi lại ngày xưa, Cận Song Thành cũng sẽ dừng lại bởi nó một hồi, chỉ là hiện tại ngay ở bên ngoài viện tử Liên Ngọc, bị oa nhi này cứ gọi to như thế, sợ là sẽ đả thảo kinh xà.

Tiểu hài tử kia hồn nhiên chẳng biết mình đang phá hư chuyện, chỉ vô cùng hứng chí nhào tới bên chân Cận Song Thành, vừa đưa tay ôm lấy chân Cận Song Thành vừa vẩy vẩy tay kia: “Thiếu gia, nhìn nè, mít quả ghim thành xâu, gia gia mua đó, mít quả ghim thành xâu!”

Cận Song Thành cười khở, một bên sờ sờ đầu nó: “A Mao ngoan, Thiếu gia hiện tại có việc, một hồi sẽ chơi với người, được không?”

A Mao liền méu máo, đem xâu mít quả đưa đến trước mặt Cận Song Thành: “Thiếu gia ăn một viên.”

Cận Song Thành liếc mắt nhìn xâu mít quả kia: “Ta không ăn, A Mao nếu thích, sau này Thiếu gia sẽ mua nữa cho người có được không? Bây giờ qua bên kia chơi đi?”

“Thiếu gia ăn.” Tiểu hài tử lại cứ bướng bỉnh, đưa viên mít quả qua.

Cận Song Thành bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, nửa ôm tiểu hài tử lên đỡ, A Mao lại đột nhiên đem xâu mít quả rứt ra sau.

Cận Song Thành sửng sốt một chút: “Làm sao vậy?”

“Không cho!”, A Mao kêu một tiếng, chỉ vào phía sau Cận Song Thành, “Ca ca kia không biết xấu hổ, không cho!”

Cận Song Thành chấn động, quay đầu lại nhìn liền thấy Liên Ngọc đứng ở phía sau mình, khi mình quay đầu lại liền thấy trong đôi mắt kia hiện lên một mặt kinh hoàng, một lát sau liền đã bị che giấu đi, chỉ là trừng mắt nhìn A Mao.

“Không cho người!”, A Mao đối Liên Ngọc hô một câu.

Cận Song Thành vô thức bưng kín cái miệng của nó, nhỏ giọng quát: “A Mao!”

Nhưng Liên Ngọc lại trực tiếp đi tới trước mặt hai người, khom lưng một cái liền giật lấy xâu mít quả trên tay A Mao, phất tay ném xuống hồ sen.

A Mao sửng sốt một chút, liền oa một tiếng khóc rống lên.

Tiếng khóc kinh động hạ nhân gần đó, có người vội vã chạy tới đem A Mao mang đi, tiểu hài tử trong lòng người lớn cũng như trước xoay người chỉ vào Liên Ngọc, giận đoạn kêu: “Người xấu, ca ca người xấu!”

Cận Song Thành nhìn A Mao bị mang đi xa, mới quay đầu nhìn Liên Ngọc, Liên Ngọc nhếch cằm nhìn hân, vẻ mặt khiêu khích.

Cận Song Thành bất giác liền bật cười: “Người a, bắt quá chỉ là một tiểu quỷ không hiểu chuyện, đáng tính toán vậy sao?”

“Ta chính là muốn tính toán, người muốn nói gì thì nói, ta chính là thích tính toán, ta cũng không định làm bộ đại lượng.”

Nghe ra khẩu khí gây sự của Liên Ngọc, Cận Song Thành cười khở: “Ta không có ý muốn trách người.”

Liên Ngọc vẻ mặt hoài nghi nhìn hân, cái loại dáng dấp phẳng phất tùy tiện đựng một chút sẽ dựng thẳng lên này khiến cho Cận Song Thành cảm thấy phi thường khá ái.

“Là ta nói sai nói , tiểu hài tử cũng vì giáo dục không tốt mới có thể như vậy, người tức giận cũng không gì đáng trách, chỉ là, kỳ thực có thể đổi thành một phương pháp nhu hòa một chút, hài tử khóc nháo cũng

thật phiền lòng không phải sao?” Châm chúc câu nói, nhưng bên môi Cận Song Thành nhin không được mà hơi nhếch lên.

Liên Ngọc trừng hấn một trận, mới chậm rãi gật đầu, không nói gì nữa.

Cận Song Thành có thể nhìn thấy tại đáy mắt y có một tia vút qua, tựa hồ là cảm giác đắc ý, tâm tình liên nhin không được mà vui vẻ hơn. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Liên Ngọc đứng ở một bên, thất lưng thẳng tắp, vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng đáy lòng đã có một tia chột dạ. Hảo một trận, thấy Cận Song Thành chỉ nhìn mình mỉm cười, liền càng thêm bất an, âm thầm lui một bước, muốn chạy trốn.

Cận Song Thành như nhìn thấu mà cực tự nhiên kéo lấy tay y, vừa đẩy người vào phòng vừa nói: “Trước ta có đến vài lần lại không gặp người, bình thường làm thế nào tiêu khiển?”

Liên Ngọc nguyên bản còn thấy khó hiểu khi hấn thân mật nắm lấy tay mình, nghe hấn hỏi như thế, giật mình một chút, một hồi lâu mới quanh co nói: “Cũng không có gì, chỉ là đi lòng vòng viện tử, nhìn hoa cỏ này nọ.”

“Như vậy ngày trôi qua thật buồn chán.” Cận Song Thành nhíu mày, quay đầu lại nhìn Liên Ngọc, Liên Ngọc bị hấn nhìn như thế, ánh mắt vô thức né tránh, chột dạ kia cho Cận Song Thành xác định Liên Ngọc thật đang lẩn tránh mình.

Hấn cũng không nói ra, chỉ là trầm mặc một hồi, thấy Liên Ngọc thủy chung không nói lời nào, liền cười nói: “Nếu không, ta dạy người vẽ tranh?”

Chỉ một câu như vậy, người vẫn thủy chung cúi đầu kia thoáng cái liền ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kinh ngạc.

Cận Song Thành cười đến xán lạn: “Ta không có sở trường gì, chỉ có khả năng vẽ tranh mới xứng gặp người, người ở nhà cũng là nhân lai vô sự, không bằng học thử xem, tương lai nếu có sở thành, cũng có thể tại Trần Sắc Hiên có được tên tuổi.”

Nghe hấn nói như thế, Liên Ngọc dẫu môi: “Quan nhi treo danh ở Tần lâu có thể tiếp khách, vậy người cùng Tần lâu có cái gì khác nhau?”

Tươi cười của Cận Song Thành cương lại bên môi, một lát sau mới nói ra được một câu: “Người nếu không muốn học, đổi thứ khác là được.”

Liên Ngọc cười đến như con mèo tinh quái: “Ngày đó người thoáng cái chột nghe ra ta ở ngoài phòng, người từng tập võ qua? Dạy ta luyện võ được không?”

“Học võ? Người?” Cận Song Thành thốt ra.

Liên Ngọc nhất thời đen mặt: “Bớt coi thường người khác đi! Lúc trước tại Tần lâu cũng là có thỉnh sư phụ dạy, chỉ là... Chỉ là...” Chỉ là cái gì, y cũng không nói thêm nữa, thanh âm càng lúc càng nhỏ, đến gần cuối đều không nghe rõ.

Cận Song Thành hơi nheo mắt: “Người từng học cái gì?”

Trong giọng nói Liên Ngọc liền có chút hàm hồ: “Học một ít phòng thân, nói là có thể hoạt động gân cốt, làm cho thân thể mềm mại.”

Vì sao muốn cho thân thể mềm mại, Cận Song Thành tự nhiên cũng có thể nghĩ ra, cũng biết Liên Ngọc không muốn nhiều lời, liền cũng không hỏi lại, cười vỗ vỗ đầu y: “Như vậy được rồi, người theo ta học vẽ tranh, học vẽ được thứ gì, ta sẽ dạy người luyện võ một ngày, được chứ?”

“Vì sao nhất định phải học vẽ tranh?”

“Vậy người có muốn học hay không?” Cận Song Thành cười, hỏi ngược lại.

Liên Ngọc do dự thật lâu, rốt cục mới không tình nguyện gật đầu.

Cận Song Thành cười to, kéo theo Liên Ngọc đi đến họa lâu: “Vậy ngày hôm nay trước học vẽ tranh đã.”

“Vì sao không thể không học a.” Liên Ngọc đi theo phía sau, nhin không được lắm bầm.

Cận Song Thành chỉ cười không nói, cước bộ hiện ra tâm tình nhẹ nhàng.

Học vẽ tranh có thể tu tâm dưỡng tính, tránh để y nơi nơi hại người. Lời như vậy, hẳn tự nhiên sẽ không nói với Liên Ngọc.

Liên Ngọc từng học vẽ tranh, tại Tần lâu khi rảnh rỗi sẽ có khách nhân thích nhìn y khoe khoang, giờ học lại cũng không quá khó, sau một ngày, vẽ cây sơn trà cũng miễn cưỡng chấp nhận được, sáng sớm ngày thứ hai liền tinh thần phấn chấn đứng ở trong viện Cận Song Thành, vẽ mặt chờ mong.

Cận Song Thành không thể tránh được, không thể làm gì khác hơn là cho Nghiễn Tri đưa kiếm gỗ khi bé mình dùng qua đến, dẫn Liên Ngọc đến mảnh đất bằng phẳng trồng trái cạnh hồ sen, đánh giá Liên Ngọc mà không nói gì.

“Nhìn cái gì!”, Liên Ngọc bị hấn nhìn mà hoảng hốt, rướn cổ rống lên một câu.

Cận Song Thành bật cười, đi tới trước mặt Liên Ngọc, thay y đem ống tay áo cuộn lên, nói: “Tiếp theo có lẽ sớm bảo Nghiễn Tri nói quản gia một tiếng, để cho bọn họ chuẩn bị cho người một bộ y phục luyện võ.”

Liên Ngọc cúi đầu, nghĩ bởi vì hai người gần kề mà tim đập gia tốc thì đúng là thập phần mất mặt.

Cận Song Thành theo thói quen xoa xoa đầu y, bị Liên Ngọc chán ghét lách mình tránh ra, mới nói: “Người trước đây cùng sư phụ học qua cái gì?”

Liên Ngọc ngẩn người, có lẽ nói: “Tùy tiện học này học nọ, người dạy từ đầu là tốt rồi. Khi đó sư phụ đều chuyên tâm dạy người khác thôi.”

Vài lần hỏi Liên Ngọc đều là có lẽ như vậy, Cận Song Thành cũng có chút hiếu kỳ, suy nghĩ một chút, cười nói: “Hiện tại cho người luyện trung bình tấn tựa hồ cũng có chút quá muộn, không bằng trước cứ học vài quyền cước phòng thân, chờ thạo liền học cái khác.”

“Hảo.”, Liên Ngọc đáp cực sảng khoái, trong hai mắt nhìn Cận Song Thành tràn đầy chờ mong, thậm chí có chút sáng lấp lánh.

Cận Song Thành không khỏi nghĩ thấy có chút thú vị: “Người thích học võ như vậy?”

Liên Ngọc cũng nhận thấy mình biểu hiện rõ ràng thái qua, nhếch cằm lên: “Muốn học thì thế nào, người khi còn bé bộ không nghĩ tới muốn học võ luyện công, như anh hùng trong cổ sự mà kiến công lập nghiệp sao!”

Cận Song Thành ngẩn ra, ánh mắt nhìn Liên Ngọc trở nên nhu hòa, vỗ vỗ đầu y cười cười.

“Làm gì!”, tiểu thú lập tức liền dựng lông lên đầy người, “Đừng xem ta như tiểu hài tử!”

Cận Song Thành không nói gì, chỉ là dáng tươi cười càng sâu.

Còn nói không phải tiểu hài tử, không phải rõ ràng chính là một tiểu hài tử sao.

“Cận Song Thành!”, nhìn ra hẳn không có đem lời mình nói để vào mắt, Liên Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên hắn.

“Được rồi được rồi, ta trước làm một lần, người nhìn cho rõ.”, bàn tay Cận Song Thành đặt tại trên đầu Liên Ngọc cố sức xoa nhẹ một chút, sau đó đi lên vài bước, thông thả làm mẫu.

Hắn đánh ra một bộ quyền pháp chỉ có bốn thế, rồi lại chậm rãi lập lại một lần, cũng không mất bao nhiêu thời gian, chờ hai lần kết thúc, hắn quay đầu lại đối Liên Ngọc nói: “Nhớ bao nhiêu thì đánh lại bấy nhiêu, sai ta sẽ sửa lại cho đúng.”

Liên Ngọc tiến lên một bước, kéo y phục triển khai tư thế, sau đó liền sững người nhìn Cận Song Thành, thật lâu sau mới nhỏ giọng nghẹn ra một câu: “Ta không nhớ rõ.”

Cận Song Thành cũng giật mình, chẳng biết phải phản ứng thế nào.

Sau một ngày, Cận Song Thành mới rốt cục minh bạch vì sao trong lời nói của Liên Ngọc có vẻ mơ hồ.

“Người nói sư phụ chỉ dạy người khác, kỳ thực sư phụ kia chính là dạy không được người?”, ngồi xuống cạnh thức ăn mang theo trong đình, khẩu khí Cận Song Thành có chút đông cứng.

Liên Ngọc không phục: “Ta rất dụng tâm theo học!”, thấy Cận Song Thành nghiêm mặt, mới lại nhỏ giọng nói, “Thế nhưng khi đó trong lâu có người có khả năng trời cho, sư phụ thích bọn họ, liền đặc biệt không muốn dạy ta.”

Cận Song Thành lúc này mới bật cười một tiếng: “Người như vậy a, tuyệt đối sư phụ là dạy mệt chết đi.”

Liên Ngọc nhét một miếng thịt gà vào miệng hắn: “Người không bắt bẻ ta thì sống không được hảo hảo sao?”

Cận Song Thành đem khối thịt gà ngạnh nuốt xuống, đưa tay qua cổ sức nhéo nhéo mặt Liên Ngọc: “Tiếp theo người vẽ được một cây mẫu đơn cho ta, ta mới dạy.”

“Vì sao?”

“Người quá ngốc.” Cận Song Thành bỏ thêm khối thịt vào trong bát của y, nói.

“Cận Song Thành!”, Liên Ngọc nổi giận.

Cận Song Thành cười to: “Buổi chiều người tự mình luyện, ăn tối xong thì đánh lại từ đầu đến cuối, ta ngày mai sẽ dạy người suốt một ngày.”

“Người bớt coi thường người khác đi.”

Cận Song Thành chỉ cười, cũng không phản bác, buổi chiều liền thực sự để Liên Ngọc luyện một mình, gọi Nghiễn Tri đem sách đến, trốn trong đình vẽ tranh.

Liên Ngọc luyện đến chiều, lúc bắt đầu còn có thể nhớ kỹ một điểm, đến cuối cùng động tác nào cũng quên hết, trên mảnh đất trống đá vài cước phát tiết đầy bụng oán khí.

Cận Song Thành ở bên cạnh thu dọn bức họa chưa hoàn thành đã cuộn tròn lại, cầm bút đi qua giờ giờ lên, cười nói: “Hai bên vẽ thêm vài nét, liền ra một tiểu miêu.”

“Meo meo ô!” Liên Ngọc hướng hắn kêu một tiếng rồi nhào đến, bút trên tay Cận Song Thành còn dính mực, sợ y dính phải, liền vô thức né đi, Liên Ngọc liền như sắp ngã nhào xuống đất.

Cận Song Thành lúc này mới ý thức được không xong, đưa tay qua, đem người vững vàng kéo trong lòng, lúc này mới thở phào, cười lạnh nói: “Xin lỗi xin lỗi.”

Liên Ngọc dựa vào hắn, giương một đôi mắt to bên trong đầy vẻ hoảng sợ, chỉ nhìn Cận Song Thành không nói.

“Liên Ngọc?”, Cận Song Thành gọi.

Liên Ngọc cúi đầu “A” một tiếng, giấy dựa thoát ra, quay đầu lại nhìn vào trong đình: “Người vừa rồi vẽ cái gì?”

Cận Song Thành cả kinh, vội đi vào đình trước y: “Không có gì, chỉ là một bức tranh thôi.”

“Àn?”, Liên Ngọc hoài nghi kéo dài giọng, “Nếu không có gì, vì sao không cho ta xem.”

“Chưa vẽ xong, tự nhiên không muốn để cho người khác thấy.” Cận Song Thành đáp thật tự nhiên.

Liên Ngọc hoài nghi nhìn hắn, một hồi lâu mới nói: “Chẳng lẽ là bức họa một vị cô nương?”

Cận Song Thành nhất thời khựng một tiếng, nói quanh co: “Đừng đoán bừa!”

“Vậy là đoán đúng rồi?”, Liên Ngọc rất là đắc ý, “Khẳng định chính là Tô cô nương?”

“Tô cô nương nào?”, Cận Song Thành sững sốt.

“Người có bao nhiêu Tô cô nương a? Ta buổi trưa nghe trộm được Nghiễn Tri nói, nương của người phải người đi thỉnh Tô cô nương đến ở lại vài ngày, người chắc rất hài lòng.” Liên Ngọc nói, trong giọng liền có vài phần trào phúng, liếc mắt nhìn lên bức hoạ cuộn tròn bị giấu đi, nhưng rốt cục nhìn không được nói, “Xem ra là đang chuẩn bị lễ vật cho người ta.” Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 12

Nghe ra trong giọng Liên Ngọc có chút giận dữ, Cận Song Thành không khỏi cười ha hả, sắc mặt Liên Ngọc nhất thời trầm xuống vài phần, đưa tay muốn tóm lấy bức hoạ cuộn tròn trên mặt bàn.

Cận Song Thành cuống quýt đoạt đi, như trước cười đến rạng rỡ: “Uy uy, này là thẹn quá hóa giận sao?”

Liên Ngọc ý đồ bị nhìn thấu, chỉ có thể ra vẻ từ bỏ, che giấu tâm tình ngồi xuống bên cạnh, đầu cúi thấp liền hiện ra vài phần thương cảm.

Biết rõ là y diễn trò nhưng Cận Song Thành vẫn có chút nhẹ dạ, muốn dỗ dành y, Liên Ngọc lại mở miệng, trong thanh âm còn có như vậy vài phần u oán: “Người cả nửa ngày chỉ vẽ rồi lại vẽ, rõ ràng là bỏ mặc ta.”

Cận Song Thành nhú nhú mày, lời tới bên môi lại nuốt trở vào, chỉ trầm mặc chờ Liên Ngọc tiếp tục nói.

Liên Ngọc đợi nửa ngày thấy hắn không chút phản ứng, len lén xem xét hắn, mới tiếp tục nói: “Ta mặc kệ, người nói rồi, học vẽ tranh giỏi liền dạy ta một ngày, nửa ngày còn lại người phải bồi ta.”

Lúc đầu còn nghĩ y sẽ đưa ra yêu cầu tùy hứng gì, lúc này nghe thấy lời Liên Ngọc, Cận Song Thành ngay ngắn cả người: “Chỉ nửa ngày thôi?”

“Người phải đền cho ta gấp đôi!”, Liên Ngọc nhanh chóng bồi thêm một câu.

Cận Song Thành rốt cục nhìn không được mà bật cười, Liên Ngọc bị hắn cười đến trên mặt phát nhiệt, thiếu chút nữa một phác nhảy tới cắn, Cận Song Thành xoa đầu y: “Được rồi, bồi người một ngày.”

Liên Ngọc như trước nổi giận đùng đùng vỗ lên tay hắn, nhưng trong mắt cùng đuôi lông mày lại mang một mặt vui sướng cực độ, trên mặt vui sướng nhàn nhạt khiến người tâm động.

Ánh mắt Cận Song Thành vô thức trở nên nhu hòa, tiểu ý cũng bò lên khóe mắt, vừa thu thập dụng cụ vẽ tranh vừa nói: “Học không được, vì sao còn muốn học?”

“Ai nói ta học không được!”, Liên Ngọc phản bác, nói xong hết lời cũng tự mình có chút chột dạ.

Qua một lúc, y mới nhỏ giọng nói: “Lúc trước tại Tần lâu, đương gia thỉnh sư phụ đến dạy, bất kì ai không có vấn đề nghiêm trọng gì đều được học, khi đó đầu bài trong lâu, người lớn lên rất đẹp, học võ cũng là trời cho, sư phụ rất thích hắn.”

Cận Song Thành đợi một hồi nhưng cũng không thấy Liên Ngọc nói thêm gì nữa, lúc này mới ý thức được y đã nói xong, chỉ là quay đầu lại nhìn thấy trên mặt Liên Ngọc có chút gợn sóng, khiến cho hắn trong lúc nhất thời vô pháp lý giải lời nói Liên Ngọc muốn biểu đạt điều gì.

Đêm hôm đó, trời bắt đầu tí tách mưa nhẹ, trời thu càng thêm mát mẻ, mưa một chút, sáng sớm hôm sau lại thêm lạnh, Liên Ngọc cũng không dậy muộn, nhưng oa tại trên giường chậm chạp không chịu xuống giường.

Y phục của y cùng với tiền tài từ lúc còn ở Dương Châu vốn đã bị ác nhân cường thường toàn bộ đoạt mất, hôm nay ăn mặc đều là do Cận Song Thành trên đường thu xếp cho y, đa phần đều là y phục mỏng manh, hôm nay trời trở lạnh, trên người mặc y phục dù gấp đôi cũng như trước vô pháp chống lạnh.

Y ngóng trông người đưa cơm đến thì nhờ hắn nói một câu với Cận Song Thành, ai ngờ rằng đến khi chính ngọc đã qua, người nọ vẫn không thấy tăm hơi, Liên Ngọc không thể làm gì khác hơn là run run từ trên giường bước xuống, lấy bộ y phục dày nhất mặc vào, trừ trừ không muốn xuất môn.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, Liên Ngọc lập tức dừng lại cước bộ, nhìn cửa, chỉ chốc lát liền nghe được có người gõ cửa, gọi: “Liên Ngọc, đã dậy chưa?”

Rõ ràng là thanh âm Cận Song Thành, Liên Ngọc hai mắt hơi tỏa sáng, lưu loát chạy tới mở cửa, thấy Cận Song Thành đứng ở ngoài cửa, nhắc chân liền muốn đi ra, nhưng lại đột nhiên ngừng lại, giương mắt nhìn Cận Song Thành bất động.

“Làm sao vậy?”, Cận Song Thành vừa nói vừa đi vào trong phòng, đem một mớ đồ vật đang ôm trên tay triển khai, khoác lên người Liên Ngọc, cố sức khóa chặt, “Sáng sớm thức dậy thì nhớ đến đã quên mua thêm y phục mùa đông cho người, để cho quần gia chuẩn bị cũng phải tốn ít thời gian, giờ trước cứ lấy kiện đại y năm ngoái may tốt không có mặc qua cho người.”

Liên Ngọc rút lui cái cổ, gắt gao túm trứ vật áo, nhìn không chuyển mắt Cận Song Thành thật lâu, mới lắc đầu: “Không có gì.”

Cận Song Thành cũng không lưu ý, nói: “Ngày hôm nay trời mưa, xem ra không có biện pháp dạy người luyện võ, người xem qua đồ vật mùa đông này nọ còn thiếu gì không, ta đều cho quần gia đi chuẩn bị, người trước hết cứ đến chỗ ta nửa ngày đi?”

“Không muốn.” Liên Ngọc hầu như cả người nhảy dựng lên, đến khi nhìn vào ánh mắt Cận Song Thành mới giật mình phát giác đã phản ứng quá mức, có điểm thất bại cúi đầu, “Không muốn học vẽ tranh.”

Cận Song Thành bật cười: “Đi nào, không học đâu.”

Liên Ngọc không còn cách nào, chỉ có thể mặc hần kéo đi, trên đường mưa càng lúc càng nặng hạt, chiếc ô quá nhỏ, hai người khi tới được viện tử của Cận Song Thành thì trên người đều đã ướt.

Cận Song Thành vào trong phòng lấy một bộ xiêm y, trở lại thính tử nhìn thấy Liên Ngọc vẫn còn quần người trong bộ y phục đã ướt kia, không khỏi thở dài, đi qua nhẹ tay thoát kiện đại y nọ: “Đều...”

Lời mới xuất khẩu, Liên Ngọc đã vội vã xoay người lại, trong mắt nhìn Cận Song Thành xẹt qua một tia kinh hoàng, sau đó liền giống như một con thỏ mà lùi vài bước, giương một đôi mắt ướt sũng nhìn Cận Song Thành, đáng dấp rất là thương cảm.

Cận Song Thành hơi nhíu vùng xung quanh lông mày, há mồm muốn nói, Liên Ngọc cũng mở trừng hai mắt, lại xông về phía trước: “Người coi thường ta, có đúng hay không? Người lại muốn mắng ta là kẻ xuất thân từ chỗ hạ cử lưu, có đúng hay không? Vừa muốn thoát y phục của ta, vừa coi thường ta, ngụy quân tử như người, ta ghét nhất!”

Cận Song Thành bị y liên thanh nói cũng giật mình, một lát sau cười khổ: “Ta chỉ là muốn nói với người, y phục đều ướt thành như vậy phải mau cởi ra, ở đây điểm chậu than, không sợ lạnh.”

Liên Ngọc ngẩn người, một lát từ trong mũi hừ ra một tiếng, ngón tay trượt trượt trên vật áo, vừa len lén nhìn Cận Song Thành, hận không thể cởi y phục rồi xé toang cái mặt nạ của người kia, nhưng trước đó từng bị Cận Song Thành cột vào trên giường giáo huấn khiến cho y có chút khiếp đảm.

Cận Song Thành làm như vô tri vô giác, đi tới bàn, đem thức ăn từng đĩa từng đĩa bày ra, bắt chuyện với y: “Lại đây ăn cơm, người không đói bụng sao?”

Liên Ngọc xoay người hảo một trận mới đi qua, Cận Song Thành thấy y ngồi xuống, liền gấp vào cái bát trước mặt y vài miếng thức ăn: “Nào, nếm thử xem.” Dứt lời, lại rời bàn, đi sang một góc khác trong phòng.

Liên Ngọc ôm bát ăn cơm, hơi quay đầu sang lén nhìn theo Cận Song Thành, Cận Song Thành thay một kiện vân bào màu xanh nhạt, làn da màu mặt lộ ra nơi nút thắt ở cổ áo, tự dưng sinh ra một tia mơ màng kiều diễm mê người.

“Thức ăn không hợp khẩu vị à?”, nhận thấy Liên Ngọc không nhúc nhích, Cận Song Thành vừa bày giấy ra, vừa ngẩng đầu nhìn sang, hỏi.

Liên Ngọc cuống quýt cúi đầu, xúc cơm vào miệng rồi lại len lén nhìn sang Cận Song Thành.

Hắn dần phẳng mảnh giấy ra, đặt mực bên cạnh, cẩn thận kéo một ống tay áo lên, một bàn tay thông thả chuyển động, ra một bộ dáng tài tử nho sinh thanh nhã.

Liên Ngọc dọc theo đầu ngón tay hần mà nhìn lên, tay áo, đến vai, sau đó là cổ họng, cổ áo kia ép chặt vào da thịt, nơi cần chặt thì siết, nơi cần lỏng thì buông, thật rất thoả đáng. Liên Ngọc nuốt cơm vào bụng nhưng càng lúc càng thấy đói.

Thăng thần mà nói, y nghĩ chính mình đây là dục cầu bất mãn.

Nuốt nuốt nước miếng, Liên Ngọc lại nghĩ tới tình hình ngày đó bị trói, hận đến nghiến răng, tức giận xúc mấy thìa cơm, chỉ là Cận Song Thành bên kia không thèm bận tâm, thân hình khẽ lay động, lấy bút chấm mực, động tác biến hóa đơn giản nhưng thật hấp dẫn y.

Cận Song Thành cầm bút đứng yên một trận, liền nhẹ nhàng hít vào một hơi, nhẹ nhàng hạ bút, ngòi bút lông tơ trên giấy loan ra một độ cung rất khác biệt. Động tác của hần rất lưu sướng, từ xa nhìn lại, liền như một điệu múa, lúc tiến lúc lui, khiến người khuyh đảo.

Liên Ngọc hơi nheo mắt lại, nhìn thấy Cận Song Thành ánh mắt chuyên chú, chỉ cảm thấy thân thể cũng dần dần nóng lên, ngòi bút kia giống như hạ lên trên người, đảo qua da thịt, tê dại tận xương.

Ý thức được chính mình đang suy nghĩ cái gì, Liên Ngọc thoáng cái cứng người lại, hoảng loạn hạ mắt xuống, rồi lại nhin không được mà thân thể khẽ giật, cắn đũa.

Chiếc đũa chèn lên đầu lưỡi tạo nên cảm giác đau đớn, thế nhưng thân thể lại càng trở nên nóng bức, Liên Ngọc vì khó chịu mà vận vẹo, liền nghe được Cận Song Thành ở bên kia gọi: “Liên Ngọc?”

“Vẽ tranh của ngươi đi!”, Liên Ngọc gắp nhẹ một câu, lời ra khỏi miệng thì mới phát giác thanh âm khàn đục của mình, nhất thời hận đến thiếu chút nữa cắn gãy chiếc đũa.

Cận Song Thành khẽ nhếch mi, rồi lại cúi đầu vẽ tranh, Liên Ngọc chậm rãi buông bát, chột dạ nhìn sang chỗ Cận Song Thành.

Ngón tay thon dài, nắm bút trầm ổn, cái loại tư thái mơ hồ ôn nhu này, ngòi bút liền theo động tác cực nhỏ kia biến hóa ra các loại đường nét, lông tơ mềm mại, một nét rồi một nét như như nước chảy mây trôi, cũng không gián đoạn.

Nếu là ở trên người... Xúc cảm khi từng giọt mực phết qua, triển miên thấu xương, xẹt qua mang theo mát lạnh, nhẹ nhàng khoan khoái; nếu không phải tinh tế không dính nhiễm một vật, thì là ôn nhu tế hoạt, mang một tia ngứa ngáy, tê dại tận xương, gọi người động tình; nếu là đầu ngón tay kia, ầm ập mềm nhẹ, xẹt qua bên tai, đến sau cổ, tại trên lưng trườn xuống, cuối cùng...

Liên Ngọc cắn chiếc đũa càng thêm cố sức, trong cổ họng phát sinh thanh âm trầm thấp, tựa như thở dài, rồi lại như một tia thống khổ hỗn loạn khó nhịn, thân thể cũng càng thêm khó chịu, vô thức cọ người trên ghế, đầu ngón tay cũng nhin không được mà bầu lên bàn, nhưng như trước vô pháp giải thoát cảm giác bức bối trong người.

“Liên Ngọc, ngươi khó chịu sao?”, Cận Song Thành chẳng biết lúc nào đã ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi, trong thanh âm mang theo một tia khẩn trương, trong mắt cũng có một mạt lo lắng, vậy nên, hần trong mắt Liên Ngọc lại càng có vẻ mê người. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 13

Thấy Liên Ngọc chỉ kinh ngạc nhìn mình, Cận Song Thành gác bút, lại hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Liên Ngọc thấp giọng ứng một tiếng, kiệt lực áp chế tiếng rên rỉ đang muốn bật ra, vô thức xê dịch thân thể ra mép bàn.

Cận Song Thành nhìn y một hồi, đi tới trước mặt Liên Ngọc, vừa đưa tay xoa tóc y, vừa nói: “Thế nhưng mặt của ngươi thoát nhìn rất đỏ...”

Nói còn chưa dứt lời, Liên Ngọc đã túm lấy tay hần, úp tay lên lòng bàn tay hần, hai mắt hơi nheo lại nhìn, trong mắt ánh lên vẻ kiêu mị.

Cận Song Thành như bị hỏa thiêu mà rút tay về, cổ sức đè lại đầu Liên Ngọc, xoa nhẹ một chút, nói: “Ăn đi, đừng suy nghĩ lung tung.”

Nhưng Liên Ngọc lại nhào đến ôm lấy thắt lưng hắn, sau đó như một chú cún con mà ghé vào người hắn hít ngửi, thỉnh thoảng dùng môi chạm vào, chuyển động lên trên.

“Có gì đâu nào, người cũng không bị tổn thất gì.” Thanh âm bật ra từ trong cổ họng hòa lẫn nồng đậm ***.

“Liên Ngọc!”, Cận Song Thành cười khở, kéo từng ngón tay Liên Ngọc đang níu trên tay áo mình xuống, “Người ngồi xuống cho ta.”

Liên Ngọc không nghe theo: “Không muốn! Đã có phản ứng ...” Thấy Cận Song Thành thủy chung đứng bất động ở đằng kia, Liên Ngọc hạ mắt, cắn môi, càng tích cực cọ cọ vào người hắn, trong thanh âm lộ ra một tia cầu xin, “Chỉ một lần thôi, ta chịu không nổi rồi ... Thật là khó chịu, Cận Song Thành... chỉ một lần, chỉ một lần...”

Cận Song Thành trầm mặc thật lâu, cuối cùng rốt cục chậm rãi cúi lưng xuống ôm lấy Liên Ngọc.

Bất quá chỉ là đầu ngón tay chạm khẽ vào lưng vậy mà cái loại cảm giác lạnh lẽo mà ngứa ngáy này cũng có thể khiến cho Liên Ngọc thoáng cái càng thêm hứng thú, tay chân cùng lúc quắn lấy người trước mắt.

Bàn tay của Cận Song Thành cẩn cẩn dục dục tham nhập vào trong y phục của y, từ thắt lưng lướt đến tiểu phúc, một đường xuống phía dưới, sau đó cầm lấy vật yếu đuối từ lâu đã ngắc đầu ở giữa hai chân y.

Liên Ngọc gắt gao ôm lấy Cận Song Thành, tay vô thức nắm lấy lớp y phục phía sau lưng hắn, hô hấp của y cũng càng trở nên gấp gáp, cuối cùng làm như không chịu nổi nữa mà khẽ nhếch môi liều mạng thở dốc.

Cận Song Thành trên mặt thủy chung không lộ chút biểu tình, bàn tay rất ấm nhưng đầu ngón tay thì lạnh, khẽ vỗ về chơi đùa vật kia, thẳng đến khi Liên Ngọc không thể khống chế rên rỉ mà rên lên hừ hừ, hắn mới bắt đầu thông thả bộ lộng.

“A a...”, Liên Ngọc nhắm lại hai mắt, trọng lượng thân thể cũng dần dần dựa vào cánh tay đang ôm lấy mình, trong miệng phát ra đường như là thanh âm thở dài.

Khoái cảm trong cơ thể càng lúc càng rõ ràng kịch liệt, Liên Ngọc càng nắm chặt tay áo Cận Song Thành, theo bộ lộng quy luật một chút một chút kia, y nhin không được mở miệng giục: “Nhanh... nhanh một chút...”

Cận Song Thành không lên tiếng, nhưng động tác lại như Liên Ngọc mong muốn mà trở nên nhanh hơn, giữa những tiếng thở dốc của Liên Ngọc tựa hồ cũng có thể nghe được khí tức hắn cố gắng áp xuống.

“A... A...” Liên Ngọc cúi đầu rên rỉ, tay bắt đầu tại trên người hắn lung tung kéo níu, chỉ trong chớp lát, y phục của Cận Song Thành đã bị y kéo đến có chút mất trật tự.

Cuối cùng sau vài cái bộ lộng tốc độ nhanh hơn, Liên Ngọc gắt gao túm lấy y phục của Cận Song Thành thét chói tai, thân thể cũng buộc chặt rướn thân về phía trước, bạch dịch phun ra đầy tay Cận Song Thành, trên mặt y cũng nhiễm một lớp hồng nhạt. Sóng mắt lưu chuyển, thần sắc thản nhiên, khinh ngâm theo từng lần hô từ cổ họng tràn ra, liền càng thêm xuân sắc.

Y hơi khép mắt tựa ra sau, toàn thân mềm mại như không xương, nhưng tay lại không an phận mà di động trên người Cận Song Thành, như là tùy thời sẽ đem y phục Cận Song Thành xả xuống.

Cận Song Thành thông thả đứng dậy, động tác rất nhỏ kia lại kinh động đến Liên Ngọc, y mở mắt ra, liền thấy Cận Song Thành đã rút tay về, xoay người đi đến cửa.

“Cận Song Thành...”, Liên Ngọc kêu một tiếng, lời ra khỏi miệng thì lại nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Như là mong chờ cái gì, lại như là sợ hãi cái gì.

“Hong Nhi, chuẩn bị nước nóng, đưa đến gian kế bên.” Cận Song Thành không đáp lại, chỉ ở trước cửa phân phó bên ngoài một tiếng, liền quay lại về tiếp bức tranh của mình, chậm rãi chấm bút điểm mực.

“Cận...”, Liên Ngọc mở miệng, lại gọi không được.

“Tự đi tẩy trừ sạch sẽ đi.” Một lát sau Cận Song Thành chỉ nói một câu như thế, trong giọng nói nghe không ra tức giận, nhưng cũng nghe không ra vui sướng, cái loại cảm giác như đang che giấu tâm tình khiến cho Liên Ngọc kinh hoàng, “Ồ đây không phải là Tần lâu, người cũng đã không còn là tiểu quan Tần lâu, chuyện như ngày hôm nay nếu xảy ra, người hẳn là hiểu được phải khống chế và xử lý thế nào.”

“Nếu ta không biết thì sao?”, Liên Ngọc như con chó bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên, trải qua phát tiết khiến cho y nhuỷnh cước mà ngã xuống trở lại, “Ta đã nói với người, ta chính là như thế này, thân thể này chính là như thế, hoặc là người tới thay ta phát tiết, hoặc người tìm người đến, nếu đã chán ghét, tùy tiện tìm một chỗ đem ta bán đi cũng được!” Nói xong lời cuối cùng, chính y cũng sững sờ

Cận Song Thành ngạc nhiên ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt hốt hoảng của y.

Liên Ngọc nhìn vào hai mắt Cận Song Thành, hắc bạch phân minh, nhưng cái gì đều thấy không rõ, khiến cho y có một loại cảm giác tùy thời sẽ bị hấp dẫn, và cả sợ hãi bởi vô pháp chạy trốn.

Thật lâu sau, y lui về phía sau, đụng vào ghế, cái ghế rầm một tiếng ngã xuống đất, y lại đột nhiên như trốn chạy mà chạy ào ra ngoài.

Ta sẽ không cưỡng cầu, ta không dám nữa, đừng đuổi ta đi, đừng đem ta bán đi, đừng, đừng...

Quân Đắc, ta yêu người như vậy... Vì sao lại tuyệt tình như thế?

Liên Ngọc một đường chạy ra khỏi viện tử, mưa tầm tã vũ lạc trên người, băng lãnh tận xương, đau đớn đeo bám không thể trốn tránh.

Chạy qua hồ sen thì mưa càng lớn hơn, chân Liên Ngọc như nhũn ra, trước mắt bị nước mưa khiến cho một mảnh không rõ, vô thức vươn tay tưởng bắt được cái gì, nhưng lại ngã xuống hồ sen, uống liền mấy ngụm nước mới vùng vẫy ngoi được đầu lên.

Gió thổi qua, trên người lạnh đến phát run, nhưng lại dần dần tỉnh táo lại, lội vào bờ hồ, Liên Ngọc chậm rãi đem đầu chôn giữa hai khuỷu tay.

“Hắn không phải... Hẳn rõ ràng không phải Lạc Quân Đắc a...”

“Trong chúng ta cũng không có ai thật lòng yêu thương người kia ... ai cũng không...”

“Không phải sợ, không phải sợ, không phải sợ...”

Thân thể Liên Ngọc run càng ngày càng lợi hại, thậm chí trong miệng cũng càng lúc càng nhanh, tới cuối cùng, chỉ còn lại nỉ non giống như nói mê, một tiếng một tiếng, mang theo nghẹn ngào, đến cuối cùng liên nghe không rõ nữa.

“Liên Ngọc!”

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng Cận Song Thành kinh hô, sau đó là tiếng bước chân vội vã, Liên Ngọc cả người chấn động, như là con cá trong chậu bị kinh động, tay buông lỏng, cả người liền chìm xuống nước. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 14

Nước nhanh chóng ụp qua đỉnh đầu, vào trong tai, xung quanh liền trở nên an tĩnh, chỉ có thể cảm giác được có cái gì đang vây lấy mình, yên tĩnh mà an toàn.

Nhưng cảm giác như vậy bất quá cũng chỉ bảo trì trong chốc lát, Liên Ngọc cảm thấy có người đưa tay kéo lấy vai mình, ra sức lôi mình ngoi lên mặt nước, sau đó thì có người ở bên tai rống to hơn: “Người ngại tiểu mệnh của người dài quá chăng? Bây giờ là thời tiết gì, người cứ nhiên dám lặn xuống đây!”

Liên Ngọc vô thức rút lui, chột dạ, tựa như hải tử mà nhưn một con mắt len lén nhìn qua, liền thấy Cận Song Thành vẻ mặt tức giận đứng ở đằng kia trừng mắt với mình, sắc mặt có chút hơi trắng bệch, như là tức giận không nhẹ, liền nhin không được muốn ngụp xuống.

Rõ ràng nhìn thấy động tĩnh của y, bàn tay Cận Song Thành nắm lấy vai y càng thêm cố sức, Liên Ngọc chỉ cảm thấy trên vai đau nhức, thanh âm người kia ở bên tai mình rống tựa hồ cũng lớn hơn: “Người đi lên cho ta!”

Cảm giác thân thể bị một lực cực đại muốn túm lên bờ, Liên Ngọc bắt đầu giãy dụa, miệng cũng kêu to lên: “Không muốn! Ta không muốn! Người sẽ ăn thịt người!”

Cận Song Thành giữ lấy nửa người y, nghe y kêu loạn lên, sững sốt một chút, tức giận tiêu hơn phân nửa, nhưng càng ra sức túm Liên Ngọc: “Người đi lên cho ra, không lên ta liền ăn thịt người!”

Liên Ngọc vừa nghe, giãy dụa càng lợi hại, chân ở trong nước liễu mạng quấy đạp, tay đã ở mặt nước quạt ra trận trận bọt nước: “Ta không muốn lên, không muốn lên, không muốn lên, thật đáng sợ, ta không muốn lên!”

Cận Song Thành bị bọt nước kia tát vào mặt, vô thức nhắm mắt lại, nhưng tay quyết chết cũng túm lấy Liên Ngọc không chịu buông: “Ta có gì đáng sợ chứ?”

“Rất đáng sợ, người tức giận!”, Liên Ngọc bắt đầu ăn vạ, động tác không ngừng lại, nhưng vì không lưu ý Cận Song Thành đang nhắm hai mắt, y kéo một lần này, liền cả người kia cũng bị kéo xuống hồ sen, Liên Ngọc bởi vì cố sức quá mạnh mà chìm sâu xuống, liền tiếp uống mấy ngụm nước mới ngoi đầu lên được, lại thấy Cận Song Thành hung tợn nhìn chằm chằm mình, xoay sang bên cạnh ới ra một ngụm nước.

“Người tức giận...”, hai người trừng mắt nhìn nhau trong chốc lát, Liên Ngọc như bị đánh bại, người rũ xuống, nhỏ giọng kể lể.

“Liên Ngọc!”, Cận Song Thành nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người đã triệt để an phận trước mặt, túm y phục Liên Ngọc kéo lên bờ ao, “Người đi lên cho ta!”

Liên Ngọc bị lôi lên bờ cũng không chịu động nữa, thẳng đến khi Cận Song Thành cũng leo lên đi tới trước mặt y, y mới xê dịch ra một bên, nhanh chóng lấy tay che kín mặt.

Cận Song Thành nao nao, ngồi xổm bên cạnh đẩy đẩy vai y: “Liên Ngọc.”

Liên Ngọc không rên một tiếng, một lúc lâu sau, Cận Song Thành mới nhìn đến thân thể y hơi rung động.

“Người khóc?”

“Không khóc!”, một câu phản bác, nhưng nương theo thanh âm rõ ràng mang theo ghen ngào.

Cận Song Thành trầm mặc một lát, trong mắt chậm rãi hiện lên một mặt thương tiếc, cuối cùng chỉ vươn tay kéo người kia, xem kẻ kia như hài tử mà ôm vào trong ngực, Liên Ngọc yếu ớt vùng vẫy một chút, rồi vùi đầu ở trong ngực hắn.

Một đường đi trở về viện tử của Cận Song Thành, chờ đến khi vào phòng, Liên Ngọc mới lại giãy dụa, Cận Song Thành buông lỏng tay, Liên Ngọc nhảy xuống, giống như tiểu động vật mà tông cửa chạy trốn ra ngoài.

Cận Song Thành sững sốt một chút, cười khổ một tiếng, liền muốn đuổi theo, lại nghe từ ngoài cửa truyền đến tiếng kêu trầm thấp của Liên Ngọc.

Cận Song Thành kinh hãi, bước nhanh đi tới cạnh cửa, liền thấy Liên Ngọc ở hành lang cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Mà trước mặt y là hai nữ tử, thiếu nữ phía trước mặc sa y màu hồng cánh sen, khoác ngoại bào bằng lông tuyết trắng, mi như thủy vũ, thủy mục ẩn tình, đứng ở đằng kia bất kể là tư thái gì, liền khiến cho con người và cảnh trí xung quanh trở nên mờ nhạt.

“Ngọc nhi?”, Cận Song Thành ngạc nhiên một thoáng mới gọi một tiếng, đi qua, đứng ở bên người Liên Ngọc.

Thiếu nữ kia lặng lẽ lau đi vết nước dính trên người, ngẩng đầu nhìn hắn đang cả người ướt đẫm, lại đảo mắt một chút nhìn sang Liên Ngọc, thoáng cười: “Trong phòng dột nước sao?”

Cận Song Thành nhú mày: “Cận gia tất nhiên không có chuyện nóc nhà bị dột, chỉ là khí trời oi bức, nghịch nước một chút, hảo mát mẻ mát mẻ.”

Thiếu nữ kia mím môi cười khê, Cận Song Thành thừa dịp nhu nhu đầu Liên Ngọc, thấp giọng nói: “Đi trước tẩy trừ thay y phục đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Liên Ngọc chần chờ một chút, cuối cùng nhịn không được ngẩng đầu nhìn thiếu nữ kia, rồi gật đầu, đang muốn nghiêng người đi qua, lại nghe thiếu nữ kia mở miệng kêu một tiếng: “Cận đại ca...” ý nói chưa dứt, ánh mắt rõ ràng là nhìn Liên Ngọc.

“Có khuê nữ nhà ai lại giống muội chứ?”, Cận Song Thành bắt đắc dĩ, nhưng trong giọng nói ẩn chứa vài phần sủng nịch.

Liên Ngọc đứng ở đằng kia, không quay đầu lại, nhưng ngón tay giấu ống tay áo run rẩy vài cái, đột nhiên liền như có chút tuyệt vọng.

Tay Cận Song Thành đặt trên vai nàng, cực tự nhiên rút ngắn khoảng cách giữa hai người: “Đây là Tô gia tiểu thư Tô Ngọc Nhi.” Sau đó quay lại đối thiếu nữ kia nói, “Đây là Liên Ngọc, y gặp chút chuyện, hiện không có chỗ nương tựa, liền tạm thời ở lại đây.”

Ngón tay Liên Ngọc giấu ống tay áo siết lại, liền thấy thiếu nữ kia tiến lên một bước đứng trước mặt mình, hơi khê cúi người, lễ nghĩa chu toàn nói: “Ngọc Nhi bái kiến Liên Ngọc công tử.”

Giống như bị gia tiểu thư khuê các kia dọa sợ, Liên Ngọc thật lâu không hề động, Cận Song Thành ở bên cạnh nhìn, thấp giọng gọi một tiếng: “Liên Ngọc?”

“Lạnh.” Liên Ngọc lạnh lùng trả lại một câu, một lát sau bổ sung, “Thay y phục.” Sau đó liền quay củ đáp lễ lại, không nói một tiếng bước qua người Tô Ngọc Nhi.

Cận Song Thành vô thức vươn tay ra, như muốn giữ y lại, cuối cùng vươn ra phân nửa liền thu trở về, đối Tô Ngọc Nhi nói: “Bên ngoài gió lớn, trở về trong phòng đi thôi.”

Tô Ngọc Nhi cười gật đầu, vừa đi trở về phòng vừa nói: “Cận đại ca cũng thay y phục đi, người bị cảm lạnh cũng không phải chỉ một.”

Cận Song Thành bật cười, không nói gì, bước nhanh đuổi theo Liên Ngọc, khi đến gần nghe được tiếng động Liên Ngọc cố sức đóng sầm cửa lại.

Chần chờ một chút, hắn mới tiến lên gõ gõ cửa: “Liên Ngọc, giận sao?”

Bên trong không có người đáp lại, Cận Song Thành thở dài: “Người lại tức giận cái gì?”

Sau một lúc lâu, trên cửa giống bị người từ bên trong ném cái gì, ba một tiếng vang lên, Cận Song Thành lui một bước, hơi nhíu mi, nhưng cũng nhuỷ ngôn nói: “Ta nói hay làm cái gì sai, người mở rộng cửa nói một hồi minh bạch, hà tất học theo tư thái nữ nhân.”

Bên trong lại có một vật nện lên cửa, sau đó là giọng nói khàn khàn của Liên Ngọc: “Liên Ngọc ở tại Tần lâu, chỉ học được những tư thái này, người và ta có quan hệ gì chứ, không tới phiên người tới quản giáo!”

Cận Song Thành sững sốt một chút, bắt đầu cố sức gõ cửa: “Liên Ngọc, mở cửa ra, người nếu không mở rộng cửa ta liền phá cửa xông vào.”

Vừa dứt lời, cửa đã bị người từ bên trong giật ra, Liên Ngọc xích lửa lửa đứng ở đằng kia, cả người là nước, ngay cả trên lông mi cũng đọng lung một tầng thủy khí nhàn nhạt, trên môi bởi vì hàn lãnh mà trắng bệch run run, y hơi nhếch cằm, neho mắt nhìn Cận Song Thành, trong mắt đúng là một tia khiêu khích.

Cận Song Thành đứng ở đằng kia, gắt gao trừng y thật lâu, vươn tay cố sức đóng cửa lại.

Liên Ngọc nhìn ánh sáng trước mắt nhanh chóng thu nhỏ lại rồi tiêu thất, rốt cục nhịn không được hung hăng đập vào cửa, chữi âm lên: “Cận Song Thành người cũng giống như bọn họ!” Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 15

Hồ sen bên cạnh tiểu viện tử được hảo hảo tu chỉnh một phen, mọi vật dụng mùa đông đều được chuẩn bị đầy đủ, cuộc sống của Liên Ngọc cũng tương đối tạm ổn, tất nhiên cũng không thua kém người khác.

Chỉ là Cận Song Thành suốt nửa tháng chưa từng một lần xuất hiện, khiến cho y nghĩ có chút không quen.

Trước y có hồ nháo thế nào, Cận Song Thành hoặc dung túng hoặc quát mắng, cuối cùng cũng đại thể giống như đồ dành tiểu hài tử mà trêu đùa với y, lúc này lại chẳng quan tâm nữa, tựa như đối với Cận Song Thành, y căn bản không có tồn tại.

Vốn người nổi cáu trước là mình, Liên Ngọc cũng không thể mặt dày đi tìm Cận Song Thành, chỉ là từ đó, cơm nước đưa tới chỗ Liên Ngọc đều từ từ trở nên khô khan thì y bắt đầu luống cuống.

Tình hình bây giờ không giống như lúc trước.

Đương sơ y thân cô thế cô, tựa như tại trên trán có khắc hai chữ “Tiểu quan”, ngoại trừ hầu hạ người khác, y xác thật cũng không phải làm gì. Không muốn lại bị người tùy tiện xem như cẩu mà phát tiết dục vọng, không muốn lại bị khổ chịu tội, quần quít lấy Cận Song Thành không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất.

Y thâm nghĩ phải có cuộc sống tốt hơn, dù dựa vào thủ đoạn gì, y cũng không quan tâm.

Thế nhưng hiện tại không giống với lúc trước. Cái loại sợ hãi khi tựa hồ tùy thời sẽ bị vứt bỏ này, cũng không chỉ là bởi vì sợ phải trở lại cuộc sống ngày xưa. Mà còn có một chút gì đó sâu sắc hơn, khiến cho y không thể chịu đựng thứ gì đó đang khoáy đảo trong lòng.

Vậy nên Liên Ngọc đứng ngồi không yên.

Dùng chân đá một cái lên cửa phòng Cận Song Thành, cũng không quản người bên trong đang làm chuyện gì, Liên Ngọc đứng ở đó, thái độ phá lệ kiêu ngạo.

Cận Song Thành nhú nhú mày, ngẩng đầu liếc mắt nhìn y, rồi lại cúi đầu tiếp tục hết sức chuyên chú sáng tác bức tranh của hần, trong suốt thời gian đó tay cầm bút cũng không có chậm đi chút nào.

Trên mặt Liên Ngọc có chút không nhịn được, lại dùng cùng một phương pháp đem cửa đóng lại, bước nhanh đi tới trước bàn, đưa tay đoạt lấy bút của Cận Song Thành. Động tác Cận Song Thành so với y nhanh hơn, linh hoạt kéo bức tranh đi, Liên Ngọc chụp vào khoảng không, thiếu chút nữa ngã chúi xuống bàn.

“Cận Song Thành!”

Cận Song Thành lúc này mới mỉm cười: “Ta còn nghĩ cơn tức này của ngươi sẽ hơn nửa tháng đấy.”

Liên Ngọc trụ người lại, nghe hần nói như thế, cả người tựa như ngây dại, vô thức nói: “Cái gì?”

Cận Song Thành cách chiếc bàn nhìn y đang trừng hai mắt, một lát sau tay trái nâng khối bàn lấy bút quét qua mặt Liên Ngọc, Liên Ngọc chỉ cảm thấy trên mặt bị thứ gì đảo qua đảo lại, vô thức quát to một tiếng, đưa tay lên sờ mặt, nhưng không có gì hết.

Cận Song Thành nâng tay liền thấy chiếc bút không hề dính mực, mở miệng trước đồ dành: “Đừng giận, đừng giận.”

Rõ ràng là bị người ta đối xử như tiểu hài tử nhưng Liên Ngọc không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ hừ một tiếng, như trước ngưỡng cổ khí thế mười phần chất vấn: “Ngươi thiếu ta một ngày a, chừng nào mới trả ta?”

“Trước đó ngươi nổi nóng, ta muốn trả nhưng cũng không có biện pháp a.”

Đương sơ rõ ràng là Cận Song Thành quay đầu đi rồi bỏ mặc y cả nửa tháng trời, hiện tại lại chỉ trích mình, Liên Ngọc nổi giận: “Rõ ràng là ngươi...”

Vừa nhìn trong mắt y bốc hỏa, Cận Song Thành mới biết mình nói sai, liền thanh cước lời: “ Là lỗi của ta, ta sai, ngày mai sẽ trả lại ngươi, có được hay không?”

Lời chửi bậy tới bên môi bị Liên Ngọc cường chế đè ép xuống, chỉ có thể quay đầu từ lỗ mũi nặng nề mà hừ một tiếng, một lát sau nhịn không được len lén nhìn Cận Song Thành: “Người không cần ở cạnh Tô tiểu thư kia của người sao?”

Cận Song Thành sững sốt một chút, bật cười nói: “Ngày mai mười lăm, nàng ngày hôm qua đã cùng nương ta lên trên núi trai giới rồi.”

Liên Ngọc rầu rĩ ứng một tiếng, hạ mắt xuống.

Cận Song Thành ở bên cạnh nở nụ cười: “Dù cho nàng có ở đây, cũng có thể để người khác bồi, ta thiếu người một ngày, tất nhiên phải trả lại người.”

Liên Ngọc lúc này mới thư giãn mặt mày, như trước cúi đầu suy nghĩ, nhưng len lén nhe răng cười cười, bị Cận Song Thành nhìn thấy, cũng lắc đầu bật cười theo.

“Sáng mai ta đến viện tử của người cùng người ăn điểm tâm, sau đó chúng ta đến chỗ lần trước luyện, thế nào?”

Liên Ngọc lúc này mới thoả mãn ngẩng đầu cười: “Một lời đã định.”

Cận Song Thành thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua bức tranh trong tay, nói: “Như vậy giờ về trước đi, ta đang bận, e là không thể tiếp người.”

Liên Ngọc lúc này mới chú ý tới bức tranh trên tay hắn, bị Cận Song Thành giữ chặt, thấy không rõ trong bức tranh là gì, có chút tò mò, nhịn không được mở miệng: “Người đang vẽ tranh gì đó?”

“Là tranh chúc thọ hoàng thượng.” Cận Song Thành cẩn trọng nói một câu, vừa đem Liên Ngọc đẩy đến cạnh cửa, “Nghe lời, đừng buộc ta phải nuốt lời.”

Ánh mắt Liên Ngọc tại bức tranh đảo qua một vòng, mới không cam lòng đi ra ngoài.

Vì đã ước định với Cận Song Thành, hôm sau y liền dậy sớm, hạ nhân đưa tới điểm tâm cũng phong phú hơn ngày trước, đại khái Cận Song Thành đã phân phó tốt.

Liên Ngọc rửa mặt chải đầu, đổi y phục nhẹ nhàng, ngồi ở bên bàn đợi hơn nửa canh giờ nhưng thủy chung không thấy Cận Song Thành xuất hiện.

Trong bụng trống rỗng đến khó chịu, Liên Ngọc len lén từ mâm điểm tâm nhón một khối điểm cao nhỏ, ăn xong liền có chút cảm thấy có lỗi. Lúc đầu đã đáp ứng chờ Cận Song Thành tới mới ăn, hiện tại ăn vụng, nếu bị phát hiện sẽ lại bị hằn mắng một câu chẳng có quy củ.

Hạ quyết tâm không để bị xem thường, Liên Ngọc che điểm tâm lại, đi vài bước đến bên ghế đoan chính ngồi xuống.

Nhưng mà đợi đến qua chính Ngọ, Cận Song Thành vẫn không xuất hiện. Ngay cả hạ nhân vẫn thường đưa cơm cũng không xuất hiện, tựa giống như những ngày trước, Cận Song Thành lại bỏ mặc y.

Liên Ngọc như để hả giận mà chộp lấy hai khối điểm cao đã lạnh nhét vào miệng, nhai vài cái liền lung tung nuốt vào, chờ bớt đói một chút, liền lại ngồi ở đằng kia, cố chấp chờ đợi.

Mãi cho đến sắc trời đã nhuộm vàng, y mới đột nhiên đứng lên, một đường chạy đến trong viện Cận Song Thành, túm lấy áo Nghiễn Tri, gần giọng hỏi: “Cận Song Thành đâu?”

Y trước mặt những người khác cho tới bây giờ đều làm bộ nhu nhược, lúc này túm lấy như thế, liền đem Nghiễn Tri dọa một trận, vô thức chỉ viện tử bên cạnh, nói: “Tại trong viện tử của Tô tiểu thư...”

“Làm gì?”

“Tô, Tô tiểu thư bị bệnh, Thiếu gia bồi...”

Không đợi Nghiễn Tri nói xong, Liên Ngọc đã đẩy hắn ra, hướng viện tử bên cạnh chạy tới.

Nơi ở của nữ quyến, y cứ thế đi vào, tất nhiên sẽ có người ngăn lại, hai nha đầu cùng một đại hán đáng dấp hộ viện ngăn y ở tiền viện, Liên Ngọc vô pháp đi vào, chỉ có thể đứng trước cổng, trên mặt tràn đầy băng lãnh, khiến cho ba người kia trong một thoáng cũng không dám đuổi y ra.

“Cận Song Thành, người đi ra đây!”, chẳng qua bao lâu, Liên Ngọc rút cục lui một bước, hướng bên trong hô to một tiếng.

Một nha đầu sững sốt một chút liền mở miệng hướng y: “Người là ai, đi ra ngoài! Tiểu thư nhà chúng ta đang bệnh, nhao nhao ồn ào còn ra thể thống gì nữa!”

Liên Ngọc mắt diếc tai ngơ, chỉ là nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, điên cuồng hét lên: “Cận Song Thành, đi ra đây!”

“Đi ra ngoài, đừng làm phiền tiểu thư nhà ta!”, hai nha đầu bị y dọa cho sợ lui một bước, hộ viện kia chế trụ tay y muốn đem người lôi ra bên ngoài.

Liên Ngọc một bên giãy dụa một bên không thỏa hiệp hướng phía trong phòng rống: “Cận Song Thành, người đi ra cho ta! Cận Song Thành! Người nếu không ra, ta sẽ đốt họa lâu của người, đem tất cả tranh chữ bảo bối của người đều đốt hết! Đi ra đây!” Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 16

Gào rú đến khàn giọng, Liên Ngọc bị hộ viện mạnh bạo lôi ra ngoài cửa, chờ đối phương buông lỏng tay, y như phát điên mà nhào vào bên trong.

Hộ viện kia cũng bị y chọc giận, xoay tay lại càng ra sức giữ chặt lấy hai vai Liên Ngọc đem người áp ngã xuống đất, ngay cả hai nha đầu kia cũng nơm nớp lo sợ hỗ trợ đè Liên Ngọc xuống, trong đó có một người lấy tay đè đầu Liên Ngọc.

Liên Ngọc vô pháp trở tay, giống cá rời nước mà giãy dụa, thật lâu sau mới nghe được một giọng nữ chậm rãi nói: “Được rồi, buông y ra.”

Áp chế trên người thoáng cái tan mất, Liên Ngọc giãy dụa, nửa quỳ ở đằng kia thở dốc.

“Các người đều lui xuống.”, giọng nữ kia lại nói.

Hai người hộ viện cùng nha đầu ứng lời, rất nhanh liền tiến vào trong viện, lưu lại Liên Ngọc ở đó, một lát sau mới hừ cười một tiếng, vỗ vỗ bần đất trên người, khoa trương đáp lễ: “Liên Ngọc tham kiến lão phu nhân.”

Cận mẫu cũng không tính toán, khi mở miệng thì trong giọng thậm chí còn có chút áy náy: “Hạ nhân không hiểu chuyện, người đừng tính toán với bọn họ.”

“Liên Ngọc sẽ không.” Liên Ngọc có lệ cười cười, y vốn đã ở trước mặt Cận mẫu xé toang mặt nạ giả vờ, mấy ngày nay toàn bộ đều nhờ Cận Song Thành đỡ chính giữa chu toàn, không phải chạm chán chính diện mới không nháo ra việc gì, lúc này Cận mẫu rõ ràng là đã chuẩn bị mà đến, y tự nhiên cũng lười giả vờ này nọ.

Cận mẫu nhìn y một trận, lại đảo mắt nhìn gian nhà: “Ta không biết người cùng Song Thành đã ước định gì mà khiến người chạy đến đây la hét ầm ĩ. Chỉ là ngày hôm qua Ngọc Nhi ở trên núi bị nhiễm phong hàn rồi sốt cao, suốt đêm vội vã quay về, Song Thành vẫn ở bên cạnh chăm sóc đến giờ, có ước định gì đã lỡ quên đi, người cũng đừng để ý.” Nàng nhìn sắc mặt hơi trắng của Liên Ngọc, bên môi bất giác câu dẫn ra một mặt tươi cười, nhưng ngoài miệng như trước tràn đầy áy náy, “Tô gia không chỉ là đại hộ, tính ra cũng có thể nói là hoàng thân quốc thích. Ngọc Nhi là thiên kim Tô gia, bị bệnh tất nhiên không thể khinh thị, huống chi, nàng cùng Song Thành nhà ta từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, Song Thành quan tâm đến nàng cũng là chuyện hiển nhiên.”

“Đó là đương nhiên, nếu là tại nhà các người xảy ra chuyện gì, Tô gia tìm tới cửa tính toán sổ sách, các người liền sẽ không xong.” Liên Ngọc lạnh lùng trả lại một câu, nhìn vẻ đắc ý của Cận mẫu rút đi ba phần, khó chịu nhìn mình.

Cận mẫu dừng một chút, rớt cục lại nói: “Người ở tại nhà của chúng ta, có chút việc cũng không sợ nói cho người biết. Ngọc Nhi với Song Thành đã sớm tình đầu ý hợp, Tô gia cũng nguyện ý gả nữ nhi, bây giờ chỉ chờ Ngọc nhi đầy mười lăm tuổi, liền tùy ý thành thân, về phần người...”

Bàn tay Liên Ngọc giấu ở trong tay áo dần siết chặt, nét cười trên mặt lại trở nên tươi rói: “Liên Ngọc thì sao?”

Cận mẫu thấy y biết rõ còn cố ý hỏi, có chút thiếu kiên nhẫn, lời muốn nói liền nuốt trở lại, hảo một lát mới miễn cưỡng trương ra vẻ tươi cười, nói: “Ngọc Nhi trời sinh tính thiện lương, lòng dạ rộng lượng, e là cũng sẽ thương xót người, nguyện ý lưu người lại Cận gia, thậm chí nguyện ý cho phép Song Thành nạp thêm một nam thiếp.” Bà có chút khiêu khích nhìn Liên Ngọc, “Như vậy người cũng nên thỏa mãn.”

“Ai thèm Cận Song Thành hử?”, Liên Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu, ở đằng kia, ngay thân thể đều trở nên cứng ngắt. Lúc này xoay người đi chính là nhận thua, chỉ là cường ngạnh ở lại cũng có chút khó chịu.

Cận mẫu tự tiểu phi tiểu nhìn y, thẳng đến cuối cùng môi Liên Ngọc trở nên trắng bệch, nàng mới nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, đây dù gì cũng là nơi nữ quyến ở, người lưu lại không tiện, thỉnh trở về đi.”

Liên Ngọc há mồm, nhưng sau một chốc cũng nói không ra lời, cuối cùng quay đầu liếc mắt nhìn gian nhà, đại môn như trước đóng chặt, phẳng phát như tất cả động tĩnh bên ngoài người ở bên trong cũng không biết được. Nặng nề hừ một tiếng, y huy tay áo xoay người trở về.

Phía sau vẫn truyền đến thanh âm Cận mẫu: “Đương nhiên, nếu người đột nhiên nghĩ đến muốn đến nơi khác, cũng có thể đối quản gia nói một tiếng, Cận gia ta cũng không bạc đãi người, sẽ thay người chuẩn bị tốt hành trang.”

Liên Ngọc không quay đầu lại, coi như không nghe thấy, một đường đi nhanh, nhưng nghĩ như có cái gì đem khí lực trên người mình từng chút hút ra, dường như nếu đi thêm một bước sẽ lập tức ngã xuống.

Cận Song Thành kỳ thực ngay từ đầu đã nghe được thanh âm Liên Ngọc. Nghe ra được lửa giận trong giọng nói kia, hửn cũng chỉ có thể cười khổ.

Thật vất vả đáp ứng trả lại y một ngày, hiện tại lại thất hứa, đổi lại là người khác e cũng sẽ có điểm không vui, huống chi là Liên Ngọc. Chỉ là đêm hôm trước mẫu thân đột nhiên mang theo Tô Ngọc Nhi từ trên núi gấp gấp trở về, Tô Ngọc Nhi bệnh đến bất tỉnh nhân sự, thỉnh đại phu bốc thuốc ngao được, mệt mỏi cả một đêm, khi nhớ tới phải đến báo cho Liên Ngọc một tiếng thì từ lâu đã qua thời điểm dùng điểm tâm.

Hửn với Tô Ngọc Nhi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình xác thực so với người bên ngoài thân thiết hơn, hôm nay Tô Ngọc Nhi bệnh nặng, lại thêm chính mẫu thân hửn mời tới nhà, về tình về lý hửn đều phải ở cạnh chăm sóc, chỉ là thỉnh thoảng nhớ tới người kia không biết sẽ bị chọc giận thành cái dạng gì, hửn cũng có chút hoảng hốt không hiểu được.

Đáng ra khi thanh âm Liên Ngọc ở ngoài cửa vang lên thì hửn lập tức liền nhận ra, vốn định đi ra ngoài trấn an người kia một chút, đứng lên thì mới phát hiện tay mình đã bị Tô Ngọc Nhi nắm lấy.

Khi còn bé đã dưỡng thành thói quen, nha đầu kia khi ngủ không an ổn thì sẽ nắm chặt lấy tay mình, hửn hiện tại vừa đứng lên, Tô Ngọc Nhi bị kinh động, tại trên giường xê dịch, hơi mở mắt.

Trông chừng một ngày đêm, người đến bây giờ mới tỉnh lại, Cận Song Thành vội vã cúi người xuống: “Ngọc nhi, tỉnh rồi?”

Người trên giường mở mắt nhìn, tựa hồ còn chưa thanh tỉnh, chỉ khàn khàn phun ra một chữ: “Nước...”

Nước và dược đều đã được chuẩn bị, Cận Song Thành rót một chén nước, cẩn cẩn dực dực uy đến bên môi Tô Ngọc Nhi, chợt nghe thấy Liên Ngọc ở bên ngoài la hét: “Cận Song Thành! Người nếu không ra, ta liền phóng hỏa hỏa lâu của người, đem tranh chữ bảo bối của người đều đốt hết!”

Trên mặt hơi đổi sắc, nhìn Tô Ngọc Nhi uống một ngụm nước nhỏ liền khép lại mắt, Cận Song Thành đỡ nàng nằm xuống, nhuyển thanh nói: “Muội hảo hảo nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một lát.”

Người trên giường không đáp lại, chỉ là khi Cận Song Thành vừa xoay người thì phát hiện Tô Ngọc Nhi thủy chung vẫn nắm lấy tay mình, không có buông ra.

Hắn nhìn những ngón tay giao triển cùng một chỗ kia, có chút vô thố.

“Ngọc Nhi... không từ bỏ đâu.” Tô Ngọc Nhi không mở mắt, chỉ là rất khẽ nói một câu, rồi sau một lát, liền từng chút buông lỏng tay ra.

Lúc này bên ngoài đã triệt để an tĩnh, Cận Song Thành tại nơi đó đứng một trận, rốt cục ngồi xuống trở lại, nắm lấy bàn tay ở ngoài chăn kia: “Ngủ đi, Cận đại ca sẽ trông chừng muội.”

Tô Ngọc Nhi không nói gì thêm, hô hấp từ từ an ổn, ngủ say đi.

Cận Song Thành ngồi ở đó, nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt, vô luận lắng nghe thế nào đều không nghe được động tĩnh bên ngoài.

Liên Ngọc tựa hồ thực sự đã ly khai.

Hắn thầm cười khổ, nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên chính là dáng dấp người kia khi tức giận.

Gương mặt đỏ lên, hai mắt trừng trừng, toàn thân trên dưới đều bày ra tư thái đối địch, sâu trong ánh mắt dù vô luận che giấu thế nào đều che giấu không được sự yếu đuối... Đường như đều có thể thấy trên người y xù ra tua tủa gai nhọn. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 17

Liên Ngọc thầm nghĩ cho dù cả người là gai cũng không thể bảo hộ được mình.

Khi trở lại viện tử thì sắc trời đã sớm tối đen, không có ánh đèn, bốn phía tối như mực, sinh sôi thêm một phần âm trầm.

Đóng cửa sổ lại, dùng chăn đem từ đầu đến chân che kín lại, cũng tựa như trước có cái gì xuyên qua tầng tầng bảo hộ đâm vào nơi nhu nhược nhất trong lòng.

Y quyết chết siết chặt một góc chăn, sau đó liền dần dần trở nên run rẩy, ban đầu y cho rằng chính mình đang khóc, nhưng sau một đoạn thời gian dài trôi qua, cũng không cảm giác được ướt át nơi mắt.

Chỉ là chỗ sâu trong tim kia rất đau, cũng không phải đau đớn kéo dài, mà giống như có cái gì bén nhọn từng chút một đâm vào, đau đớn ngăn ngủi mà gián đoạn làm cho người càng thêm khó có thể nhẫn nại.

Y đem mặt chôn ở khuỷu tay, thật lâu không hề động đậy.

Cảm giác này, y đã từng trải qua.

Thật lâu thật lâu trước đây, đã một lần, cũng khắc sâu đến dường như tạc vào tận khớp xương, đã từng một lần bị cảnh tỉnh thế này. Cho nên rơi vào tuyệt vọng càng sâu.

Khi đó y còn nhỏ, phụ mẫu đều qua đời, được người trong lòng đón về, lòng tràn đầy vui mừng nên có thể đem bi thương hòa tan đi, nhưng mà người kia một lần lại một lần nói với y rằng: ta không thương người.

“Quân Đắc, người nói đó cũng không phải là yêu... Đúng không...” Lưỡng lự nỉ non trong không gian nhỏ hẹp tối tăm, mơ hồ không rõ, “Người là chính nghĩa, người đều đúng... Lời người nói đều đúng phải không?”

Thân thể run rẩy nhưng thủy chung vô pháp dè nén, Liên Ngọc gắt gao siết lấy góc chăn, một lần lại một lần hít sâu, cảm giác đau đớn này giống như hô hấp từ ***g ngực phập phồng đều đã thất tung.

“Cận Song Thành...”, Một tiếng gọi nhỏ, giống như trong đó là vô tận ủy khuất, thân thể Liên Ngọc càng thêm cuộn nhỏ lại, từ từ nhắm chặt hai mắt, nỗ lực không nghĩ thêm gì nữa.

Lúc này từ cửa lại truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Liên Ngọc cả người chấn động, từ trong chấn nhô đầu ra, mở to mắt tràn đầy cảnh giác nhìn về phía cửa, nhưng vô luận nỗ lực thế nào đều chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh không rõ.

Một lát sau, từ cửa truyền đến một trận âm thanh nhỏ, sau đó hình như có người đem cửa đẩy ra, Liên Ngọc vô thức quát to một tiếng: “Ai?”

Khắp nơi tĩnh lặng, không có bất luận lời nào đáp lại.

Liên Ngọc nắm chặt lấy góc chấn, muốn trốn vào trong, rồi lại không dám dời mắt khỏi cửa.

Cửa bị người từng chút đẩy ra, có người lách mình đi vào trong phòng, liền nhanh chóng đóng cửa lại, bước nhanh đi tới bên giường, hình như đang nhìn Liên Ngọc, nhưng thủy chung không nói gì.

Liên Ngọc nỗ lực nhìn, nhưng không cách nào thấy rõ diện mục người nọ, chỉ vô thức hỏi một tiếng: “Cận... Song Thành?”

Người nọ không trả lời, chỉ là đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu y, đó là động tác quen thuộc của Cận Song Thành, Liên Ngọc sững sốt trong chốc lát, sau dùng lực đẩy tay người nọ ra, xô dịch vào phía trong giường: “Đừng chạm vào ta!”

Người nọ tựa như thở dài, lại làm như mỉm cười, tại bên giường ngồi xuống, đưa tay kéo Liên Ngọc liên lại, xoa xoa đầu y, sau đó chậm rãi dời xuống, vỗ về môi Liên Ngọc, cuối cùng cúi đầu, tại môi Liên Ngọc hôn phớt qua.

Chỉ một chút như vậy liền khiến cho Liên Ngọc cảm thấy khí lực cả người mình đều tiêu thất, mở miệng thì nghe thấy thanh âm mình rõ ràng đang run rẩy: “Cận Song Thành...”

Có lần đầu tiên, liền có lần thứ hai, người nọ liền cúi đầu chạm vào môi y, sau đó là tiến quân thần tốc với lưỡi vào, mang theo khí thế khiến cho người không thể cự tuyệt.

Liên Ngọc chỉ có thể bị động mặc hấn đòi lấy, nụ hôn kia cũng không có ngọt ngào như tưởng tượng vừa rồi, mà lại làm cho y hít thở không thông, trong cổ họng tràn ra những thanh âm trầm thấp, đã mang theo một tia khó nhịn, y bắt đầu đưa tay nắm lấy y phục người nọ, trong lòng lại cảm thấy xấu hổ buồn rầu.

Nhưng vẫn luyến tiếc buông tay.

Không muốn quản là mộng hay là tỉnh, không muốn tìm hiểu nguyên do, thân thể mỗi một tác đều đang kêu gào, khát cầu người kia. Chỉ có giờ khắc này mới có thể rõ ràng cảm giác được chính mình đến tột cùng có bao nhiêu khao khát người kia. Cái loại đói khát này khiến y nghĩ, nói không chừng chân chính mập hợp một lần, y mới có thể cắt đứt đi mọi vọng tưởng về người nọ.

Nụ hôn kia vừa kết thúc thì thân thể y đều đã nhuyễn ra, chỉ có thể dựa vào người nọ thở phì phò, thẳng đến khi cảm giác được người nọ bắt đầu thoát y phục mình, tim liền không chịu thua kém mà đập dồn.

Khi thượng y vừa bị tháo ra vài nút buộc, bị xả xuống tới phân nửa, lộ ra đầu vai, người nọ liền vội vã hôn lên, từ hầu kết đến xương quai xanh, ma sát da thịt tựa hồ không thể thỏa mãn hấn, đầu lưỡi thô ráp cùng ôn nhuận múa máy ở trên người, sinh ra một loại cảm giác làm cho người toàn thân mềm yếu.

Liên Ngọc có thể nghe được hô hấp đôi bên đều đã trở nên nặng nề, người nọ bắt đầu dùng hàm răng nhẹ cắn nơi nổi lên trên ngực y, thân thể đã trải qua điều giáo liền rất dễ dàng có thể trở nên hưng phấn, y bắt đầu thuận theo mà từng chút khê khàng giãy dụa thân thể, tay cũng không tự chủ được mà vuốt ve lưng đối phương.

“Cận Song Thành...”, cái tên thốt ra ẩn trong đó một tia xấu hổ, giống như có một bí mật gì đó đã được tiết lộ.

Ý thức rất dễ dàng bị *** điều khiển, y gấp gáp thở hổn hển, trong cổ họng thỉnh thoảng phát sinh ngâm khê hàm xúc bất minh, cử động của người nọ cũng càng ngày càng cuồng liệt, một ngậm một ngậm giáo xuống phía dưới, cuối cùng như phát điên mà muốn từ trên người y cắn xuống một miếng thịt, trong đầu đón như vậy lại sản sinh nên hoan lạc say mê.

Liên Ngọc nhắm mắt lại không muốn nhìn nữa, thân thể đã triệt để bị dục vọng giam hãm, y cũng không nghĩ lại miễn cưỡng giãy dụa, nhưng mà khi người kia một phát xé đi khổ tử của y thì y thoáng cái liền tỉnh táo lại.

Khổ tử bị xé mở, theo đó mà rét lạnh ủa đến, nghe thấy thanh âm người kia nuốt nước miếng, còn có một tiếng cười khàn rất nhẹ, rất nhẹ.

Liên Ngọc thoáng cái liền trừng lớn mắt, trong ý nghĩ ngoài cảm giác bị sỉ nhục cùng bị phản thì không còn gì khác, y liền vội vã né vào trong giường, la lên: “Người không phải là Cận Song Thành!”

Sau một khắc, người kia đã nhào đến, gắt gao giữ chặt thân thể Liên Ngọc, chẳng biết dùng thứ mềm mại gì, cực nhanh trói lại hai tay Liên Ngọc.

“Người là ai? Buông ra, người muốn làm gì? Buông!” Một bên giãy dụa một bên hô to thì Liên Ngọc phát hiện chính mình cứ nhiên còn có năng lực tự cười nhạo mình.

Tình huống như vậy, hỏi “Muốn làm gì”, lại bảo “Buông ra”, nếu là truyền đến Tần lâu không phải liền khiến cho đương gia cười chết sao.

Người kia thủy chung không mở miệng, nghiêng người tóm lấy hai chân Liên Ngọc, lại thật nhanh trói lại, Liên Ngọc như một con cá rời nước nằm trên thớt, người kia rất dễ dàng đã lật người y lại.

Khi mặt bị đè chặt xuống chần nệm, hầu như vô pháp hô hấp, người kia nâng lên tiểu phúc y, đưa chiếc gối bằng lãnh cứng ngắc nhét bên dưới, lại ép buộc y co chân quỳ, giống như tư thế chó nằm úp sấp, khiến Liên Ngọc có loại ảo giác nhớ lại những ngày còn ở Tần Lâu tại Dương Châu.

Khi thân thể bị mạnh bạo tiến nhập thì đau đớn khiến y thất thanh kêu lên, thanh âm kia như thứ được thúc tình, mỗi một tiếng liền đổi lấy người phía sau cố sức thúc vào.

Tiến nhập, rút ra, không chút nào ly tình, phảng phất mỗi một lần đều như từ trong cơ thể y rút ra gì đó, khiến cho cả người trở nên trống rỗng.

Từ ai thanh cầu xin tha thứ đến gào kêu thảm thiết vô nghĩa, rồi cuối cùng là gào thét không thành tiếng, người kia không chút đình chỉ, đau đớn cũng không một giây tạm ngừng.

Liên Ngọc nằm úp sấp ở nơi đó, ý thức có chút mơ hồ, không biết là chân thực hay là ảo giác, bên ngoài cũng theo tiếng kêu của y mà nháo động lên, hắc ám cũng từng chút bị ánh sáng đỏ sậm ăn mòn, phảng phất như đêm đã sắp trôi qua.

Tiến nhập trên người nhưng tựa hồ vĩnh viễn không có hồi kết, Liên Ngọc kinh ngạc nhìn ra một quãng đỏ sậm ngoài cửa sổ, liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Bỏ mặc cảm giác của thân thể, chỉ cần không thèm nghĩ nữa, không phản kháng, liền sẽ không phải chịu thương tổn.

Chuyện thế này, đâu phải y chưa từng trải qua, cũng không đáng vì thế muốn sống muốn chết, cần rằng chịu đựng liền cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Chỉ là... khi nghĩ đến trong mộng chính mình lại si tâm vọng tưởng, rơi vào trong mắt người khác chính là một chuyện buồn cười, liền nhịn không được cảm thấy nan kham. Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 18

Khi ý thức lần thứ hai thanh tỉnh thì đầu tiên nghe được chính là ngoài phòng ồn ào náo động. Cách cự ly rất xa, nghe chẳng phân biệt được rõ ràng, nhưng như hiện thực nháo đến trong mộng, lại từ trong mộng nháo đến hiện thực, thủy chung không dừng lại.

Trợn mắt nhìn một mảnh hắc ám như trước trong phòng, người kia đã ly khai, trong căn phòng rộng lớn tràn ngập bóng tối chỉ có mình y vật vờ nằm đó, huyền não từ nơi xa càng làm cho tỉnh mạch trong phòng càng thêm sâu sắc.

Trên người đau đớn lan ra, thời gian càng trôi qua thì càng tăng thêm nhức nhối.

Liên Ngọc mờ mịt nửa giường mắt nằm úp sấp ở đó, thật lâu mới lại giật giật, giãy dụa từ trên giường ngồi dậy.

Dây trói trên tay chân cũng đã bị giải khai, y trở mình xuống giường, miễn cưỡng đứng vững vàng, lại lao đảo đi ra sân, kéo nước từ giếng lên, đem thân thể gội rửa sạch sẽ.

Xa xa tiếng động lớn xôn xao vẫn không đình chỉ, nước giếng dính ở trên người mang đến cảm giác băng lãnh thấu xương, khiến y trong nháy mắt liền hoảng hốt.

Phảng phất như đoạn thời gian từ lúc Tần lâu bị phong tỏa, gặp gỡ Cận Song Thành, một đường từ Dương Châu đến Cận gia, đều chỉ là một giấc mộng.

Trở lại trong phòng run run mặc vào một thân y phục sạch sẽ, thanh âm bên ngoài làm như nhỏ đi, nhưng còn có tiếng gào thét gì đó khiến người không thể tĩnh tâm.

Liên Ngọc từ từ nhắm hai mắt nửa dựa vào bên cửa sổ, hảo một trận, rốt cục mở mắt ra, chậm rãi đi ra cửa, đi đến nơi âm thanh truyền đến.

Đến khi bước vào hành lang gấp khúc sau hồ sen, mọi nơi liền sáng sủa lên, làm như Cận phủ chỉ mới vào đêm, khắp nơi đều náo nhiệt phi phàm.

Lại đi qua một đoạn, liền có thể gặp được một số hạ nhân vội vã chạy qua, bọn họ tựa hồ đều đang bận rộn cái gì, cũng không để ý đến Liên Ngọc. So sánh với bọn chúng, hành động thông thả của Liên Ngọc có vẻ phá lệ không phù hợp.

Nơi ồn ào huyên náo nhất chính là hậu viện ở họa lâu của Cận Song Thành, Liên Ngọc còn chưa đến gần thì đã thấy nơi đó tụ tập một đám người, gió thổi cuốn vào mặt mang theo mùi khói lửa nồng đậm.

Ngực không hiểu sao lại hoảng lên, Liên Ngọc vô thức lánh sau một bóng cây âm u, một lát sau mới phản ứng lại, có chút mờ mịt sững sờ.

“Quần gia mau đi thỉnh đại phu, nhanh lên...”, một người vội vã từ bên cạnh chạy ngang qua, Liên Ngọc vội ngẩng đầu, nhưng cũng chỉ có thể thấy bóng lưng hần.

Tim thoáng cái đập thật nhanh, Liên Ngọc như du hồn đến gần họa lâu, chỉ một lát là có thể thấy bốn phía họa lâu trập trập khói vây dày đặc, có không ít người cầm dụng cụ đứng bốn phía hắt nước, cũng có người ở nơi xa một chút đang khiêng vác gì đó.

“Phát sinh chuyện gì?”, nghi vấn thốt ra, cũng không biết mình đang hỏi ai.

Người bên cạnh nghe được âm hưởng, liền thuận miệng đáp lại một câu: “Có người phóng hỏa họa lâu, náo loạn một đêm, người cư nhiên không biết?”

“Phóng hỏa...”, vô thức lặp lại từ kia, Liên Ngọc hốt hoảng bước đến gần đám người, trong miệng nỉ non, “Phóng hỏa cái gì, phóng hỏa ...”

Xung quanh bắt đầu có người lưu ý đến y, hoặc nhíu hoặc khinh thường, hoặc trong ánh mắt nhìn y mang theo căm ghét rõ ràng, thật giống như y đã làm ra chuyện tội ác tày trời gì.

Liên Ngọc nghĩ mà tay run run, y cắn môi bước đi, lướt qua đoàn người xung quanh, nơi khoảng đất trống trước cửa họa lâu có vài ba người đang đứng, ở giữa bóng tối vẫn thấy rõ Cận Song Thành.

Chỉ thấy hần đang chấp nhất giữ chặt một bức họa cuộn tròn trong tay đứng ở đằng kia, y phục trên người rõ ràng đã bị lửa bén qua, vài chỗ đều bị cháy xuyên thủng vài lỗ, ống tay áo bên trái cũng bị thiêu đi một khối lớn, cánh tay phải bị một vết thương, đỏ đen giao nhau, tựa hồ cách xa như vậy cũng có thể thấy máu đang chảy ra.

Nghiễn Tri ở ngay bên cạnh đỡ hần, không biết đang nói gì. Cận Song Thành sắc mặt rất tái nhợt, nhưng thủy chung chỉ mím môi không nói lời nào, mắt cúi xuống thấy không rõ tình tự trên mặt.

Liên Ngọc nhìn vết thương của Cận Song Thành, thật lâu sau mới chậm rãi đi đến, theo tiếng động mà Cận Song Thành ngẩng đầu lên, ánh mắt chiếu thẳng vào Liên Ngọc, một mảnh băng lạnh rõ ràng, sau đó lại nhanh chóng hạ mắt.

Liên Ngọc kinh hoàng lùi ra sau một bước, mở miệng rồi ngậm lại, rồi lại chẳng biết nên nói cái gì, Cận Song Thành không có nhìn y, nhưng Nghiễn Tri lại nặng nề mà hừ một tiếng.

“Phát... Phát sinh chuyện gì?”, Liên Ngọc ách thanh hỏi, thanh âm khẽ run, mang vẻ mặt hốt hoảng, tại trong bóng đêm có vẻ phá lệ yếu đuối.

Cận Song Thành trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên ném bức họa trong tay xuống đất, trở tay liền cho Liên Ngọc một cái tát.

“Ba” một tiếng giữa bao tiếng động ồn ào của đoàn người cũng có vẻ phá lệ rõ ràng, người chung quanh thoáng cái liền im lặng, Liên Ngọc nhận lấy một cái tát kia, duy trì tư thế nghiêng đầu sững người, thậm chí không nhớ đến việc đưa tay lên che mặt.

Tay Cận Song Thành cũng cương cứng lại ở giữa không trung, nhìn Liên Ngọc, trong mắt xẹt qua một tia vô thức, nhưng chung quy cái gì cũng không nói.

“Vì... Cái gì?”, thật lâu sau, Liên Ngọc mới cúi đầu hỏi một câu, thanh âm khô khốc mà khàn khàn, tựa hồ chỉ là ba chữ nhưng đã tiêu hao hết khí lực toàn thân y.

Cận Song Thành chậm rãi thu tay lại, một lát sau mới cắn răng nói: “Người oán ta thất ước, oán ta không để ý tới người, thì cứ hướng vào ta. Phóng hỏa thiêu lâu xem như ác mồm cũng liền thôi, hôm nay làm tổn thương người khác, người sẽ không bất an sao? Nếu thiêu chết người thì sao?”

“Tổn thương người khác?”, Liên Ngọc trong mắt chỉ có một mặt cực đậm nghi hoặc, y nhìn Cận Song Thành, hơi nghiêng đầu, giống hài đồng ngây thơ, “Chết cháy?”

Cận Song Thành run lên, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, liền thấy Liên Ngọc đột nhiên hơi lui lại một bước, vùng xung quanh lông mày nhíu lại, cực nhanh đổi thành vẻ mặt đầy địch ý.

“Liên...”

“Ba” một tiếng, không đợi Cận Song Thành nói cho hết lời, Liên Ngọc đã cố sức trả lại hấn một cái tát, sau đó xoay người đẩy đoàn người ra, lao đảo chạy ra ngoài.

Cận Song Thành ôm lấy gương mặt đau nhức, cảm giác bỏng rát đau đớn biểu hiện ra vừa rồi Liên Ngọc đến tột cùng dùng bao nhiêu khí lực. Hấn đứng tại chỗ, một lát sau mới nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Nghiễn Tri, mau... Nếu y ra khỏi cửa, nghìn vạn lần đừng để mất dấu y.”

“Thế nhưng Thiếu gia...”

“Đi ngay!”, Cận Song Thành quát một tiếng, Nghiễn Tri mới miễn cưỡng ứng lời, bước nhanh đuổi theo Liên Ngọc.

Cận Song Thành ở lại, phân phối mọi người, quay đầu lại nhìn bức họa cuộn tròn dưới chân mình, một lúc lâu sau mới khom người nhặt lên, sau đó chậm rãi ôm chặt vào trong ngực.

Nghiễn Tri sau một lúc chạy trở về, thở hồng hộc mở miệng, trong giọng nói lộ rõ khinh thường: “Thiếu gia đừng lo lắng, y chỉ vui đùa chạy trở về tiểu viện tử, hiện tại xem ra đang ở lì trong phòng.”

Cận Song Thành giật mình, một lúc sau mới thở ra, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống.

Nghiễn Tri cuống quýt đỡ lấy hấn: “Thiếu gia người trên tay còn bị thương, đại phu đã mời đến, trở về trước đi?”

Cận Song Thành gật đầu, liền để Nghiễn Tri đỡ mình trở về.

Nghiễn Tri đưa tay muốn đón lấy bức họa kia, nhưng Cận Song Thành siết chặt tay, lắc đầu.

Dưới ngọn đèn dầu, vết thương kia liền có vẻ càng thêm kinh hãi, đại phu vừa thay hần thương được, vừa lắc đầu nói: “Cận công tử ngài có Trân Sắc Hiên, lại được thiên tử đích thân điểm Đan Thanh đệ nhất, dù là bức họa trân quý thế nào, cũng không đáng chính mình nhào vào lửa cứu a.”

Cận Song Thành chỉ đạm đạm nhất tiếu, không trả lời.

Đại phu biết hần bướng bỉnh, liền cũng không nói nữa, sau lại nói đùa: “Cũng không biết lão phu có được vinh hạnh nhìn thấy danh tác khiến cho Cận công tử liều mình đi cứu không.”

Cận Song Thành thất thanh bật cười, nhưng cái gì cũng không nói.

Đại phu có chút xấu hổ, chờ vết thương băng bó ổn thỏa, liền tùy tiện tìm một cái có lui xuống, lưu lại Cận Song Thành một mình tại trong phòng, ôm một bức họa cuộn tròn, bất động thật lâu.

Một cơn gió không biết từ đâu thổi đến khiến ánh nến hơi lay động, trước mắt hần như có vật gì lập lờ, Cận Song Thành chớp chớp đôi mắt, rồi chậm rãi khép lại.

Ánh mắt phần nộ của Liên Ngọc khi ly khai đột nhiên lướt qua trong tâm trí, trong lòng Cận Song Thành không nhận được siết lại, liền nhận không được mở mắt ra.

Một lúc sau, hần lại thật sâu thở dài, buông lỏng tay ra, đem bức họa cuộn tròn đặt trên bàn.

Vì... Cái gì?

Câu hỏi kia của Liên Ngọc lại một lần vang lên bên tai, mang theo một cảm giác khiến hần vô pháp an tâm, Cận Song Thành tự giễu cười, đưa tay che lại mắt mình.

Lại một trận, hần mới chậm rãi buông tay xuống, đem dây buộc trên bức họa cuộn tròn kia tháo ra, từng chút triển khai bức họa.

Đó là một bức tranh chưa hoàn thành.

Trong bức tranh là phác thảo của một hài đồng, ngồi ở trên giả sơn, cúi đầu, diện mục không rõ, nhưng có thể cảm giác được một loại cực đậm ôn nhu minh mị.

Đầu ngón tay Cận Song Thành dọc theo bức tranh từ đầu hài đồng từng chút một mơn trớn xuống, đến mắt, đến mũi... đến đôi môi đang mỉm cười.

Cuối cùng hần nhắm mắt cười, cầm bức tranh lên, tiến đến giá nền bên cạnh.

Ngọn lửa lan tràn, vòng cung khô vàng từng chút lan rộng, gương mặt hài tử kia dần biến mất trong ngọn lửa.

Đêm hôm đó Cận Song Thành ngủ rất say, trong mộng mơ hồ có ai quay lại đối với hần cười, thế nhưng khi tỉnh lại thì cái gì đều không nhớ rõ.

Khi tỉnh thì đã qua chính Ngọ, trong bụng trống rỗng, Cận Song Thành gọi Hồng Nhi chuẩn bị cơm nước, khi cơm nước đưa lên thì lại đột nhiên nhớ tới Liên Ngọc: “Viện tử kia, đã cho người đưa cơm đến chưa?”

Nhân thần Nghiễn Tri khê loạn, Cận Song Thành liền nhú mi: “Chưa?”

Nghiễn Tri cúi đầu: “Cơm nước thật đã đưa qua, thế nhưng người đưa cơm trưa đến nói gõ cửa không có người đáp lại, mâm cơm buổi sáng cũng không có người động vào.”

Cận Song Thành xoát một cái liền đứng lên, Nghiễn Tri có chút không biết làm sao nhìn hần, Cận Song Thành chỉ nhú mày trừng hần một trận, buông đũa xuống, vội vàng chạy ra ngoài.

Viện tử Liên Ngọc trụ an tĩnh đến mức dường như không có ai ở đây, khi Cận Song Thành chạy tới gần thì có thể thấy mâm thức ăn Nghiễn Tri nhắc đến, thật là đặt ở cạnh cửa, không chút vết tích có người động qua.

Trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một tia bất an, Cận Song Thành bước nhanh đi tới cạnh cửa, cổ sức gõ: “Liên Ngọc, có trong đó không? Liên Ngọc, mở cửa!”

Trong phòng ngoài phòng một mảnh vắng vẻ, Cận Song Thành lại dùng lực vỗ vào hai phiến cửa: “Nếu không mở cửa ta liền tự đẩy vào đấy, Liên Ngọc!”

Bên trong như trước không có bất luận tiếng đáp lại nào, Cận Song Thành trong lòng bất an càng sâu, cắn răng, cố sức đẩy cửa ra, vội vàng đi vào trong.

Vốn tưởng rằng người bên trong đã đi khỏi, nhưng sau khi đi vào liền phát hiện trên giường nổi lên một khối, rõ ràng là có người nằm.

“Liên Ngọc?”, kêu một tiếng, người trên giường không hề động, Cận Song Thành cẩn cẩn dực dực đi đến, liền thấy Liên Ngọc đang nằm ngửa đó, gắt gao túm chăn đem người bao lại, lui vào trong góc phòng.

Trong lòng vừa thương tiếc vừa buồn cười, Cận Song Thành ở bên giường ngồi xuống, nhuyển thanh gọi: “Liên Ngọc...”. Thấy Liên Ngọc như trước vẫn không nhúc nhích, hẩn thở dài, “Là ta sai, ta không nên động thủ. Liên Ngọc... Liên Ngọc, ngoan, trước hãy ngồi dậy.”

Liên Ngọc thủy chung không đáp lại, Cận Song Thành cũng hiểu được có chút không thích hợp, chần chờ một chút, rốt cục đưa tay xoay người y lại, nhưng cứ nhiên không có chút phản kháng, rất dễ dàng đã bị hẩn kéo qua, chỉ là người vừa xoay qua, sắc mặt Cận Song Thành liền thay đổi.

Chỉ thấy Liên Ngọc hai mắt nhắm nghiền, hô hấp chậm chạp, đôi môi xanh trắng, trên mặt cũng dị dạng ửng hồng, rõ ràng đã mất đi ý thức. Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 19

“Liên Ngọc!” Dem người kéo vào trong lòng lắc lắc, lại vỗ vỗ mặt, Cận Song Thành thấp giọng gọi vài tiếng, nhưng người trong lòng thủy chung không mở mắt.

Lúc này, Nghiễn Tri đuổi theo cũng đã chạy tới, thấy Thiệu gia nhà mình vẻ mặt kinh hoảng, Liên Ngọc dựa vào trong lòng hẩn cúi đầu, cũng không nhìn được lại càng hoảng sợ: “Thiệu gia?”

“Mau, đi thỉnh đại phu.”

Nghiễn Tri lúc này cũng không nghĩ đến Liên Ngọc là người ngoài, ứng một tiếng liền cuống quýt xoay người, nhanh như chớp chạy đi, chỉ chốc lát sau đã lôi kéo đại phu vội vã trở về: “Thiệu, Thiệu gia, đại phu tới rồi!”

Cận Song Thành ngẩng đầu: “Bên này, y như bị phát sốt.”

Đại phu kia bị lôi kéo chạy một đoạn, đã có chút thở không ra hơi, đi tới bên giường, thấy bộ dáng Liên Ngọc, trong ánh mắt hiện lên chút run sợ, đem hòm thuốc buông xuống, cẩn thận kiểm tra.

Cận Song Thành nhìn chằm chằm vào từng cử động của đại phu, thấy hẩn thử một chút ôn độ trên trán Liên Ngọc, rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm Liên Ngọc nhìn bên trái mặt y, phía trên đỏ thành một khối rõ ràng khiến cho tim Cận Song Thành siết lại, đôi tay ôm lấy Liên Ngọc cũng không ngừng siết chặt.

Đại phu nhìn một lát, lại nắm lấy tay Liên Ngọc bắt mạch, ống tay áo vừa kéo lên, một vòng sưng đỏ nơi cổ tay khiến ba người giật nảy mình.

Cận Song Thành nắm lấy tay Liên Ngọc, nhìn vết sưng đỏ kia, một lát sau lại kéo tay kia của y, nhấc lên ống tay áo, phía trên đồng dạng là một vòng sưng đỏ, chỉ có bên hông cổ tay hơi đậm đi, hai tay hợp cùng một chỗ, vết tích bị trói phá lộ rõ ràng. Trên cánh tay kia thậm chí còn có chút dấu răng cùng với vết thâm tím, lan xuống những nơi bên dưới lớp y phục.

“Cận công tử, đây...”

Cận Song Thành trầm mặc một lát, quay đầu đối với Nghiễn Tri đứng ở cạnh cửa, nói: “Nghiễn Tri, đi ra ngoài, cẩn thận giữ cửa.”

Nghiễn Tri không hiểu nhưng vẫn theo lời đi ra ngoài, chờ đến khi cửa đã đóng lại, Cận Song Thành mới liếc mắt nhìn đại phu, đại phu gật đầu, Cận Song Thành liền cẩn cẩn dực dực giải khai y phục Liên Ngọc, lộ ra thân thể khiến hai người đều nặng nề hít vào một hơi.

Chỉ thấy trên làn da tái nhợt là những vết sưng đỏ xanh tím làm cho người nhìn thấy liền giật mình, hoặc nhỏ như đầu ngón tay, hoặc lớn giao thành một mảng, phía trên còn lẫn lộn với vết tích giáo phá của dẫu rằng, thậm chí có chỗ da còn bị trầy xước, máu đọng lại thành một vết xước dài.

“Cận công tử, khổ tử cũng...”, đại phu kia nắm tay Liên Ngọc bắt mạch, do dự một trận, nhẹ giọng nói.

Cận Song Thành gật đầu, để Liên Ngọc tựa ở trong lòng mình, từng chút kéo khổ tử y ra. Chỉ bất quá xuống tới ba phần, tay hắn đều có chút run.

Phía trong đùi đều trải đầy dấu răng cùng vết hôn, nơi riêng tư phía sau đã nứt ra, tuy rằng tựa hồ đã từng tẩy trừ, nhưng vẫn có máu một chút lại một chút rỉ ra, rất là dọa người.

Đại phu lại xoa bóp mạch một hồi, tinh tế xem qua thương tích trên người Liên Ngọc, cuối cùng mới đứng lên, nói: “Vị công tử này, hiển nhiên là bị người mạnh bạo, mạnh bạo..., cấp nộ công tâm, lại nhiễm phải phong hàn, mới sốt cao như vậy. Chờ vết thương thượng được, lại dùng dược khứ hàn định kinh của ta, hẳn sẽ không còn đáng ngại.”

Lời ít ý nhiều, Cận Song Thành cũng tự mình bạch, không nói thêm gì, chỉ gật đầu, đem Liên Ngọc đặt lên giường, giúp đỡ đại phu cho y thượng được, đắp chăn, lại gọi Nghiễn Tri, bảo hắn theo đại phu đi bốc thuốc.

Chờ tất cả xong xuôi, dứt cháo và dược cho Liên Ngọc xong, sắc trời đã tối sẫm, lại tự mình ăn nửa bát cháo, Cận Song Thành thử ôn độ trên trán Liên Ngọc, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, dựa vào bên giường ngồi xuống.

Liên Ngọc hô hấp cũng trở nên bằng phẳng, ngử đằng kia, người chôn giữa những lớp chăn, mang một vẻ mặt tái nhợt, phá lệ nhu nhược.

Hắn đột nhiên nhớ tới khi đó ở Tần lâu, dằng dấp khi Liên Ngọc quỳ gối giữa hai chân mình.

Yếu đuối, mềm mại đáng yêu, dung mạo tuy rằng không coi là tuyệt sắc, nhưng cũng có thể khiến người thương tiếc.

Khi đó hắn đến để hỏi thăm tin tức, thậm chí không thể chờ đến khi tìm được bọn buôn người then chốt hảo hảo xác nhận, lại khẩn cấp muốn một lần gặp người này.

Gặp mặt thì đã nhìn không ra dáng dấp trước đây, khuôn mặt nhiều năm trước của hài tử kia, hắn kỳ thực cũng nhớ không rõ. Thế nhưng khi nhìn thấy Liên Ngọc, liền nhin không được muốn nói với y, mong muốn y đừng sợ mình.

Liên Ngọc không chịu nói ra tên thật, nhưng hắn thì có một loại cảm giác chắc chắn. Rõ ràng chứng cứ cũng không đầy đủ, hắn lại chấp nhất tin tưởng rằng, người này chính là người hắn luôn muốn tìm kiếm.

Sau lại thấy chân diện mục của Liên Ngọc, mặc dù kinh ngạc cũng chưa từng có chút dao động đối với lòng tin này. Chỉ là vì lý trí mới trở về tìm thêm chứng cứ.

Lần gặp lại sau đó thì bất quá chỉ cách mấy tháng, dù cho trên mặt mang thương tích, hắn cũng chỉ liếc mắt là có thể nhận ra Liên Ngọc, nhưng Liên Ngọc thì một điểm đều không nhớ rõ hắn.

Nghĩ tới đây, bên môi Cận Song Thành bất giác hiện lên một mặt cười khổ, nhẹ nhàng đưa tay đặt trên trán Liên Ngọc, thật lâu mới luyến tiếc rời đi.

Chẳng qua bao lâu, người trên giường như có chút khó chịu, mày hơi nhăn lại, cúi đầu hừ một tiếng.

Cận Song Thành vội vã bước qua, nhỏ giọng gọi: “Liên Ngọc?”

Người trên giường lặng yên một hồi, sau giật mình, thẳng đến khi Cận Song Thành chạm tay vào, y mới chậm rãi mở mắt.

“Tỉnh?”

Liên Ngọc trừng mắt nhìn, tựa như cái gì cũng không thấy, hơi quay đầu đi, khép chặt mắt lại.

“Liên Ngọc?”, Cận Song Thành lại gọi một tiếng, thấy người trên giường thủy chung bất động, liền đưa tay vuốt ve tóc y.

Liên Ngọc lập tức nhú mày, thậm chí khẽ cắn môi.

Cận Song Thành thầm than một tiếng, không nói gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng xoa xoa đầu y, đứng lên đi ra ngoài.

Nghiễn Tri vẫn đứng ngoài cửa, thấy Thiếu gia nhà mình đi tới, liền cuống quýt nghênh đón: “Thiếu gia?”

“Người đã tỉnh, người đến trừ phòng thu xếp thức ăn, sau đó đi ngủ đi.”

“Thiếu gia, vậy còn người?”

“Ta ở lại đây.”

Nghiễn Tri mở miệng như muốn nói gì, cuối cùng lại khép miệng lại, gật đầu rời đi.

Khi Cận Song Thành trở lại trong phòng thì quả nhiên thấy Liên Ngọc đã giãy dụa ngồi dậy, cả người rúc vào trong góc phòng, đem chăn cuộn chặt lấy người mình, thật giống một khối cao điểm.

Bật cười lắc đầu, hần đi tới bên giường, theo thói quen muốn đưa tay xoa đầu Liên Ngọc, Liên Ngọc cũng đã mở miệng, không lưu tình chút nào cắn ngón tay hần.

Cận Song Thành đau đến nghiến răng, cũng không dám rút tay về, cứng đờ người, cảm giác được trong khoang miệng Liên Ngọc hơi nóng hơn so với người thường, thương tiếc trong ngực càng lan ra.

“Xin lỗi, là lỗi của ta, ta không nên cái gì cũng không hỏi lại động thủ đánh người.”, trong lời nói tràn đầy áy náy, tiểu thú đang cắn người kia quả nhiên càng thêm ra sức, trên mặt cũng hiện lên nồng đậm địch ý, ánh mắt nhìn hần ngập tràn đề phòng.

Tay Cận Song Thành bị cắn mà có chút tê dại, nhưng tâm tình lại nhẹ nhàng đi: “Ta biết người không có phóng hỏa, hiểu lầm người là ta sai.”

“Ồ...”, Liên Ngọc cắn càng thêm dùng lực, trong cổ họng phát sinh tiếng kêu trầm thấp như dã thú bị thương, một lúc lâu sau mới chậm rãi buông lỏng hàm răng ra, sau đó xê dịch thân thể, ánh mắt như trước đề phòng nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành thu tay lại, thấy phía trên đã bị cắn chảy máu, một điểm máu dính tại trên đôi môi kia, hiện ra một vẻ kiêu diễm kì lạ.

Hần nhìn có chút thất thần, cứ như vậy đứng, Liên Ngọc cũng cứng người ở kia, gắt gao nắm lấy chăn, hai mắt mở thật to, bắt đầu còn tràn đầy địch ý, sau lại dần mất đi tiêu cự.

Chờ Cận Song Thành ý thức được, đưa tay kéo lấy y thì Liên Ngọc cả người đã mềm quặt, nửa ngã vào trong lòng Cận Song Thành, vừa yếu ớt giãy dụa, phát sinh gào thét mơ hồ.

Nhìn người trong lòng rúc lại như một ấu nhi, cảm thụ được y tràn ngập ủy khuất không chỗ phát tiết, Cận Song Thành cẩn thận đẩy người kia nằm xuống, sau đó liền đứng lên, nói: “Đừng kích động, hảo hảo dưỡng thân... Nếu ta ở đây chọc người tức giận, ta sẽ đi.”

“Ngô!”, Liên Ngọc nhắm mắt hừ một tiếng, đem cả người chôn ở trong chăn.

Cận Song Thành đứng ở bên giường nhìn y thật lâu, rốt cục thở dài, khinh thủ khinh cước đi ra ngoài. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 20

Mãi cho đến khi cửa hoàn toàn khép lại, Liên Ngọc cũng không chút khẽ động, cũng không mở miệng, tay Cận Song Thành đặt tại trên cửa, chung quy nhịn không được mà cắn răng.

“Thiếu gia...”, Nghiễn Tri đứng ở ngoài cửa, trong tay đã mang theo một mâm điểm tâm thanh chúc, thấy Cận Song Thành đứng ở đằng kia bất động, liền khẽ gọi một tiếng.

Cận Song Thành quay đầu nhìn cái mâm trên tay hắn, một lát sau nói nhỏ: “Người đem vào đi.” Dứt lời, đi ra hai bước, đứng ở dưới bậc, tựa như không có ý rời đi.

“Thiếu gia, lão phu nhân cho thỉnh người.”

Cận Song Thành giật giật, cuối cùng khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua phòng, mới xoay người đi ra khỏi viện tử.

Dọc theo hồ sen một đường mà đi, Cận Song Thành có thể cảm nhận được tay mình đang run lên.

Ban đầu chỉ là khẽ run, đến cuối cùng lại như cỏ dại lan tràn, vô pháp đè nén. Đến trước cửa viện tử mẫu thân trụ, hắn dừng cước bộ, dùng tay phải gắt gao nắm lấy tay trái mình, thẳng đến khi có hạ nhân phát hiện hắn, khom lưng hành lễ, hắn mới nhanh chóng đưa tay thu lại trong tay áo, bước nhanh đi vào trong phòng.

Trong phòng có mùi đàn hương rất nhạt, một góc bày đồ cúng lễ Bồ Tát, mẫu thân hắn đang quỳ gối trên đệm, bộ dạng phục tùng mặc niệm, an tĩnh mà thành kính.

Cận Song Thành đứng ở trong đại sảnh, kinh ngạc nhìn mẫu thân mình.

Nàng là thiên kim phú quý nhân gia, dù cho xuất giá theo phu quân kinh thương, nàng cũng thủy chung thoát không được cái loại tư thái tài trí hơn người này. Sau lại trong nhà phú quý sung túc, nhi tử có tiền đồ, được hoàng đế thân đề tẩm biển treo trước cửa, lại càng thêm chú ý dòng dõi quý tiện, quên hết sự thật rằng thương gia vốn đã kém một bậc.

Mãi cho đến khi Cận mẫu đứng lên, Cận Song Thành mới lấy lại tinh thần, kêu một tiếng: “Nương.”

Cận mẫu gật đầu, đi tới trong sảnh ngồi xuống, mới nói: “Song Thành, Ngọc Nhi bệnh còn chưa hết, con sao lại không đến bồi nàng?”

Cận Song Thành chần chờ một chút, mới cười nói: “Nàng đã tỉnh lại rồi, bên cạnh lại có nha đầu hầu hạ, con cứ chỗ nàng, chung quy lại khiến người bàn tán.”

“Đây là Cận gia, ai dám bàn loạn?”, Cận mẫu không chút để ý nói, “Huống chi, quan hệ giữa các con, nàng sinh bệnh con ở bên cạnh cũng là hiển nhiên.”

“Con cùng Ngọc Nhi từ nhỏ lớn lên, tình cảm tuy rằng thâm hậu, nhưng rốt cuộc nam nữ hữu biệt, con không muốn phá hủy thanh danh nữ nhi của nàng. Chuyện nàng sinh bệnh con đã cho người truyền tin đến Tô gia, chờ thân thể nàng tốt hơn một chút, liền tìm người đưa nàng về nhà, tại gia nghỉ dưỡng, chung quy so với bên ngoài vẫn tốt hơn.”

Lời nói của Cận Song Thành vân đạm phong khinh, nhưng không một chút dư thừa, Cận mẫu nhíu nhíu mày, cũng không định một mực truy hỏi, một lát mới nói: “Vết thương trên tay con đại phu đã xem qua chưa, đã thoa được chưa?”

“Chỉ là tiểu thương mà thôi, nương không cần lo lắng.”

Cận mẫu hừ một tiếng: “Nhưng thật không nghĩ tới cái tiểu tử gọi là Liên Ngọc lại lòng dạ lang sói như vậy, nói phóng hỏa thì liền phóng...”

“Nương.” Không đợi Cận mẫu oán giận nói xong, Cận Song Thành kêu một tiếng, thấy mẫu thân nhìn mình, hắn mới hoán thanh nói, “Người trông coi họa lâu bị lửa bỏng, bây giờ còn nằm ở trên giường, mặt hắn rất có thể sẽ bị hủy.”

“Nếu như vậy, càng không thể bỏ qua cho người phóng hỏa, Liên Ngọc kia...”

“Nương.” Cận Song Thành lại một lần cắt lời nàng, trong giọng nói có vẻ ngưng trọng, khiến cho Cận mẫu không hiểu sao có chút chột dạ.

Nàng chần chờ một lát mới nói: “Song Thành, ta biết con vẫn nhận định y là hài tử Liên gia nên mới phá lệ dung túng, thế nhưng y dám công khai tuyên bố muốn phóng hỏa họa lâu, con...”

“Nương làm thế nào biết y tuyên bố muốn phóng hỏa họa lâu?”, Cận Song Thành lần thứ ba ngắt lời Cận mẫu, chỉ một câu nói liền khiến Cận mẫu sững người tại chỗ.

“Liên Ngọc lúc đó là ở trong viện Ngọc Nhi nói, nương làm thế nào nghe được?”

Cận mẫu mở miệng nhưng chung quy không nói gì thêm.

Cận Song Thành nhìn mẫu thân mình, bàn tay giấu ở trong tay áo siết lại thật chặt, hít vào một hơi, mới nói: “Chuyện này nhi tử sẽ xử lý, nương không nên lại lung tung suy đoán. Liên Ngọc tối hôm đó... căn bản không có khả năng đi phóng hỏa.”

“Đó là y nói dối...”

“Từ sau khi lửa bị dập đến bây giờ, y vẫn hôn mê, trước khi con đi đến đây mới tỉnh lại, một câu cũng không chịu nói với con, y có thể nói dối gì chứ?”, Cận Song Thành nhin không được rống lên một câu, một lát sau lấy lại tinh thần, nhìn bộ dáng khiếp sợ của mẫu thân mình, hẩn cúi thấp đầu, giống như hải tử đứng ở trước mặt phụ mẫu nhận sai.

Cận mẫu trong lúc nhất thời cũng không có nói cái gì, lâu sau, mới nói: “Vây cũng không thể chứng minh...”

Nói tới đây, chính nàng liền ngậm miệng không nói thêm gì nữa. Bởi vì nhân thần của Cận Song Thành.

Nhi tử là do chính mình sinh dưỡng lớn lên, trước mặt hay sau lưng người khác cho tới bây giờ đều ôn hoà hiền hậu, nàng không nghĩ đến sẽ có một ngày, trong mắt nhi tử lại lộ ra phần nộ rõ ràng như vậy.

“Nương...”, chỉ là nhẹ nhàng một tiếng đã khiến lòng nàng run rẩy, “Người ở trước mặt Bồ Tát trả lời ta. Người thương tổn Liên Ngọc có phải là do người sai đến? Họa lâu có phải do người phóng hỏa?”

“Ta...”

“Con không muốn biết đáp án.” Cận Song Thành lại một lần ngắt lời nàng, một lát sau âm đạm cười, “Đã khuya rồi, nương sớm nghỉ ngơi một chút, nhi tử xin cáo lui trước.”

“Song Thành, con đây là...”

“Người kia, nếu tìm ra được, con sẽ không tha cho hắn.” Cận Song Thành không quay đầu lại, thậm chí không dừng bước, mãi cho đến khi đi đến cạnh cửa, mới bỏ lại một câu như thế.

Cận mẫu lúc này đây cũng nói không ra lời, kinh ngạc ngồi ở đằng kia, cảm giác được tim mình đập kịch liệt, là một cảm giác sợ hãi kinh hoảng khiến nàng nghĩ khó có thể chịu được.

Về mặt Bồ tát trên điện thờ giờ khắc này có vẻ phá lệ dọa người.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Cận Song Thành đẩy cửa phòng ra thì quả nhiên thấy Liên Ngọc vẫn như đêm hôm trước, dùng chân quần chặt người mình, chỉ lộ ra vài lọn tóc đen.

Khi cửa vừa đẩy ra, những lọn tóc kia hơi động, giống như tiểu động vật lộ ra đuôi, khi nghe thấy động tĩnh thì phản xạ theo mà run rẩy, làm cho người khác dễ khóc dễ cười.

Hắn đi qua nhắc chân lên, liền thấy Liên Ngọc vội vàng lăn một vòng trên giường, ở trong góc cuộn thành một cụm tròn đầy địch ý trừng mắt nhìn hắn.

Một khắc kia thật khiến cho Cận Song Thành có ảo giác như mình đang nuôi một chú chó.

Liên Ngọc rất nhanh liền đem ánh mắt chuyển qua một người khác phía sau hắn, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, liền lại càng thêm cảnh giác.

Cận Song Thành cẩn cẩn dục dục bước đến, thấy Liên Ngọc hơi nhú mảy, hắn liền lập tức ngừng cước bộ, nghiêng người để cho người ở phía sau tiến lên trước.

Đó là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt xinh xắn, một thân trang phục không giống với hạ nhân Cận gia, trên mặt không có một tia biểu tình.

“Nàng gọi là Văn Hà, từ hôm nay trở đi sẽ đây hầu hạ ngươi.”

Thiếu nữ gọi là Văn Hà kia đi tới hơi cúi người: “Văn Hà tham kiến công tử.”

Liên Ngọc trừng mắt nhìn nàng một trận, giọng khàn khàn nói: “Không cần.”

Bị cự tuyệt ngay mặt như thế, Văn Hà lại không như hạ nhân Cận gia khác lộ ra vẻ khinh bỉ, cũng không có nửa phần bởi vì bị ghét bỏ mà sinh ra phần nộ, chỉ là mặt vô biểu tình đứng ở đằng kia, cứ như Liên Ngọc cái gì cũng không từng nói qua.

Sắc mặt Liên Ngọc ngày càng xấu hơn, Cận Song Thành vội vã phất phất tay, chờ Văn Hà lui ra ngoài cửa, hần mới nhuỷn thanh nói: “Văn Hà không phải là hạ nhân trong phủ, là ta chọn từ Trần Sắc Hiên, không phải là hạ nhân, người đừng sợ. Trước không phải nha đầu hầu hạ cho người là sợ bọn họ không biết tốt xấu trước mặt người, trái lại còn khiến người không được tự nhiên. Thế nhưng...” Nói đến đây, hần dừng một chút, rồi thở dài, “Bên người có người chăm sóc, cũng tốt.”

Liên Ngọc trầm mặc, ngay khi Cận Song Thành cho rằng thái độ y đã hòa hoãn, đang muốn tiến lên thử độm trên trán y thì lại bị Liên Ngọc gạt tay ra.

Nhìn người trên giường tự không chỗ đào thoát liền mạng trốn vào góc phòng, vừa bày ra tư thái hoàn toàn chống cự, Cận Song Thành không biết làm thế nào, chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Muốn ta đi sao?”

Liên Ngọc trừng trừng nhìn hần thật lâu, mới thốt một câu: “Người có thể đuổi ta đi.”

Cận Song Thành trong lòng càng run lên, trong nụ cười cay đắng càng sâu: “Ta còn đang lo lắng người sẽ không nói lời nào...”, ý nói chưa hết, hần lại ngậm miệng, lắc đầu cười.

Liên Ngọc nhìn hần thở dài, nhìn hần xoay người rời đi, trong ngực khó chịu càng sâu, phảng phất như mỗi một bước đi của người kia đều đang dẫm nát lòng y, khiến y bức thiết mong muốn con người này nhanh ly khai một chút, kết thúc trận tra tấn này.

“Cạch” một tiếng đóng cửa, đau đớn cũng theo đó biến mất, nhưng ngay lúc đó không hiểu sao đột nhiên lại trào lên một nỗi tuyệt vọng. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 21

Mấy ngày sau đó, Cận Song Thành không xuất hiện nữa, Liên Ngọc cũng an phận ngậm ngốc ở trong phòng dưỡng bệnh dưỡng thương.

Có Văn Hà ở bên, sinh hoạt tự nhiên cũng thuận tiện lên không ít, chỉ là Văn Hà cho tới bây giờ đều an tĩnh hờ hững, cũng không mang lại cho viện tử thêm chút sinh khí nào.

Cận Song Thành mỗi ngày đều tự mình phân phó dược thiện, đại thể là dùng dược liệu hay nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, thời gian đầu, còn cố ý phân phó Văn Hà, nhất định phải làm cho Liên Ngọc ăn, đến sau đó phát hiện Liên Ngọc cơ bản đối ai cũng không cự tuyệt, liền như chủ nợ đòi được nợ mà yên tâm thoải mái, hần cũng liền thôi, chỉ là thỉnh thoảng nhớ tới thì nghĩ đến hình ảnh Liên Ngọc bị buộc uống dược mà tức giận rất là thú vị.

Hai ba ngày sau, vết thương trên người Liên Ngọc cũng đã lành lại, liền đi quanh Cận gia đại trạch, Văn Hà chỉ an phận theo sau, buổi tối hướng Cận Song Thành thuật lại, Cận Song Thành cũng không để ý gì nhiều.

Mãi cho đến một ngày kia Liên Ngọc y phục nón nẫy chỉnh tề nói muốn ra phố, Văn Hà mới ngăn người, lộ ra một tia kinh ngạc.

Liên Ngọc nhìn nàng một cái, khiêu khích cười: “Người nếu như không vui, có thể lưu lại.”

“Thiếu gia phân phó, công tử đi đâu, Văn Hà phải theo đó.”

Liên Ngọc trừng mắt nhìn nàng, một lát sau không nói một tiếng xoay người, Văn Hà bước nhanh đuổi theo, nhưng cảm giác được người phía trước cũng không tức giận.

Ở cạnh càng lâu càng nhận ra thái độ của y tựa hồ như một loại giận dữ của hải tử, không nể mặt nhưng lại ngóng trông có người đến dỗ dành.

Thành Hoài An tất nhiên là náo nhiệt phi phàm, sau khi Liên Ngọc tới Cận gia vẫn chưa từng ra khỏi cửa, tại Dương Châu thì cũng không có cơ hội vào ban ngày đi trên đường phố, lúc này đi như vậy, tâm tình thật tốt, nhưng lại có vẻ lo lắng.

Văn Hà theo y đi hết nửa đường, khi rút cục buông tha tìm hiểu xem người này muốn ra ngoài làm gì, Liên Ngọc lại hướng một hiệu thuốc bắc đi vào.

“Vị công tử này, là muốn bốc thuốc sao?”

Học đồ trong phố tử ra chào, Liên Ngọc nhìn thoáng qua từng ngăn tủ trong ***, lại lén quay đầu lại liếc sang Văn Hà một chút, từ trong tay áo lấy ra một đồng tiền, đặt ở trên bàn: “Nhiều đó tiền, toàn bộ lấy lấy ma cho ta.”

“Tỳ ma?”, Cận Song Thành từ bức họa đã vẽ xong ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Văn Hà .

Văn Hà gật đầu: “Cuối cùng *** gia cấp công tử một bao đại khái có ba bốn lượng tỳ ma, còn nhắc nhở vài lần nhất định phải chú ý lượng dùng.”

“Ba bốn lượng...”, Cận Song Thành sờ sờ mũi, “Nhiều đó có thể đem trên dưới Cận gia một lần giặt sạch.”

Văn Hà cúi đầu không dám đáp lời.

Đúng lúc này, Nghiễn Tri từ ngoài cửa chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt: “Thiếu, Thiếu gia...”

“Chuyện gì?”

“Hạ nhân trong phòng có mấy người dường như bị bệnh... Đều là chứng bệnh như nhau, tay chân vô lực, buồn nôn choáng đầu, có một hai người còn đi tả nôn mửa, quản gia nói là có dịch gì đó, bảo ta đến đối Thiếu gia nói một tiếng.”

Cận Song Thành nhíu nhíu mày, thật lâu mới quay đầu nhìn về phía Văn Hà, Văn Hà cũng có chút minh bạch , vẻ mặt xấu hổ cúi đầu: “Văn Hà thất trách.”

Cận Song Thành lắc đầu cười khổ: “Đều không phải lỗi của ngươi.” Hắn chần chờ một chút, quay đầu đối Nghiễn Tri, “E là ăn phải thức ăn hỏng, ngươi bảo quản gia thỉnh đại phu đến xem.”

Nghiễn Tri nghi hoặc ứng lời, nhìn thoáng qua Văn Hà, mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Lưu lại hai người ở nơi đó, Cận Song Thành thật lâu sau mới than nhẹ một tiếng, mở miệng nói: “Còn muốn thay y đòi lại công đạo, y lại tự mình đi đòi nợ trước.”

Văn Hà chẳng biết phải đáp lại thế nào, chỉ cúi đầu đứng đó, trong lòng khó hiểu.

“Chỉ là buồn nôn choáng đầu... Như vậy đủ rồi sao?”, Cận Song Thành như cũng không lưu ý đến nàng, chỉ thì thào tự nói, trong thanh âm có một mật rất đậm rất đậm thương tiếc, khiến cho Văn Hà cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hảo một trận, Văn Hà mới nghe được Cận Song Thành nói: “Y ngủ chưa? Ta đi xem y.”

Văn Hà gật đầu, thấy Cận Song Thành trực tiếp đi ra ngoài cửa, cũng không có ý muốn nàng theo, nàng liền chần chờ một chút, liền cũng đi ra khỏi phòng, đứng ngoài cửa viện tử.

Cận Song Thành một đường đi tới viện tử Liên Ngọc trụ, ngọn đèn dầu bên trong đã tắt, trong phòng ngoài phòng một mảnh tĩnh lặng, tại trong đêm tối có vẻ tiêu điều.

Hắn tại cửa đứng một trận, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, mạnh mẽ đẩy cửa mà vào, hai ba bước đi tới bên giường, đẩy chăn lên, quả nhiên không có một bóng người.

“Liên... Ngọc.” Hắn gọi một câu, liền im bật, đứng ở đằng kia, có chút mờ mịt.

Đứng yên thật lâu, lâu đến mức ngay cả hắn cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng bước chân, Cận Song Thành vội quay đầu lại, nhìn thấy một người mở cửa vội lui vào trong.

Nương theo ánh trăng, người kia mặc một kiện ngoại y màu trắng, tóc rối tung, rón ra rón rén đi vào, trong bóng đêm hoang vắng thật có vài phần u thâm.

Cận Song Thành thoáng cái nở nụ cười, thả lỏng người, nhẹ giọng gọi: “Liên Ngọc.”

Người nọ lại bị hoảng sợ, thấp giọng kêu một tiếng, Cận Song Thành lúc này mới nhớ tới phải thấp đèn.

Chờ ngọn đèn dầu thấp sáng lên, quả nhiên liền thấy Liên Ngọc sắc mặt tái nhợt đứng ở đằng kia, một thân ngoại y bạch sắc, như du hồn nửa đêm.

Y trước cứ ngơ ngác nhìn Cận Song Thành, một lát sau lén lui lại một bước, thấy Cận Song Thành không có phản ứng, liền lui thêm một bước, một bộ dáng muốn nhanh chân bỏ chạy.

Cận Song Thành bước nhanh đến bắt được tay y, cảm giác được phía trên lạnh lẽo, liền nhin không được quát một tiếng: “Hơn nửa đêm không ngủ mà đi đâu?”

Liên Ngọc mím môi không nói lời nào, trong mắt xẹt qua một tia kinh hoàng.

Cận Song Thành nhìn thấy, liền nhin không được mà thở dài: “Làm ra chuyện xấu, muốn chạy trốn?”

Không nghĩ tới lời này vừa nói ra, Liên Ngọc liền thay đổi sắc mặt, trong mắt cũng thêm vài phần quật cường cùng cảnh giác.

“Hạ nhân trong phòng có người bị mao bệnh, Văn Hà nói người ban ngày trên phố mua tỳ ma.”

Liên Ngọc trầm mặc thật lâu, mới thốt một tiếng: “Vậy thì thế nào?”

“Vốn định thay người đòi công đạo, người lại tự mình báo thù, ta còn có thể thế nào?”, Cận Song Thành cười cười, đem người kéo vào trong phòng, đẩy ngồi xuống ghế.

Liên Ngọc trong mắt âm trầm, nhưng chậm chạp không lên tiếng.

“Đêm đó...”

“Bất quá là bị chó cắn một ngụm!”, Liên Ngọc vội ngắt lời Cận Song Thành, một lát nhếch cằm lên, bày ra tư thái khiêu khích, “Ta tìm không được con chó kia, không thể làm gì khác hơn là đem mấy kẻ tương tự đều giáo huấn một lần. Người muốn nói ta liên lụy người vô tội thì cũng mặc.”

Cận Song Thành vô thức nhíu mi, nhưng có thể cảm giác được trong lòng mình đang ngầm thở phào nhẹ nhõm, đang định nói, Liên Ngọc đã từ trong tay khiêu khích giãy dụa, rời khỏi vài bước, sau đó cố sức kéo kéo ngoại bào trên người mình, cười lạnh nói: “Thế nào, nhìn không vừa mắt? Ta còn giả thần giả quỷ đến dọa nường người, người làm gì nào?”

Cận Song Thành biến sắc, đi lên một bước tóm lấy vai Liên Ngọc: “Người nói cái gì?”

Liên Ngọc bị hấn tóm đến đau nhức, trên mặt cũng nồng đậm châm chọc: “Ta nói ta đi dọa nường người. Chỉ bất quá là ở bên ngoài ngoạn một cái, ném đá vào cửa sổ, bà ta đã sợ đến mức run rẩy trên giường, sợ là đã làm rất nhiều chuyện sai trái a.”

Cận Song Thành nhìn y, châm chọc nặng nề như thế, hấn chỉ thấy qua một lần.

Khi đó Liên Ngọc đứng ở trong đình ở Tần lâu, vỗ cây thì thảo lẩm bẩm. Ngay lúc đó chính hấn đã đoán rằng, y không ở trước mặt người khác mới có thể lộ ra biểu tình và tính tình như vậy.

Hôm nay lại nhìn thấy.

Che giấu kinh hoàng của người kia, che giấu phòng bị của người kia, che giấu yếu đuối của người kia.

Tức giận còn trong lòng lại vô pháp phát tiết ra, Cận Song Thành chậm rãi buông tay ra, nắm quyền thu trở về, thật lâu mới nói: “Người muốn trả thù, không có gì đáng trách... Thế nhưng nường ta, đều chỉ là vì ta, người nếu còn muốn tính toán, thì cứ trút lên đầu ta. Gấp trăm lần ngàn lần cũng không sao.” Dừng một chút, hấn lại nói, “Nàng chung quy chỉ là một phụ nhân, khó xử nữ tử, không phải chuyện đại trượng phu nên làm.”

“Vậy thì thế nào?”, chỉ một câu như vậy, Liên Ngọc liền như cả người đều dựng lên, như là bị giẫm phải đuôi, “Ta không khó xử một phụ nhân như bà ta, vậy cứ mặc bà khó xử ta? Ta bất quá, ta bất quá ...”

Câu nói kế tiếp đều chôn vùi vào trong vòng ôm của một người, Liên Ngọc giương mắt, toàn thân buộc chặt, chỉ có thể dùng chút xúc cảm mỏng manh cảm thụ áp trong ***g ngực kia.

Trước khi y kịp giây dựa, thanh âm Cận Song Thành cũng đã ở bên tai vang lên: “Đừng vùng vẫy, đừng vùng vẫy...”

Động tác của Liên Ngọc dần dần ngừng lại, có điểm mờ mịt giương mắt, cảm giác được một bàn tay giống như rất nhiều lần trước đây xoa xoa đầu mình, y dùng lực cắn răng.

“Tỳ ma hạ không nhiều lắm, một ngày nửa đêm đại khái cũng sẽ tốt rồi. Ta... bị bệnh một hồi, hôm nay dọa bà một trận, cũng coi như huê nhau.” Chẳng qua bao lâu, Liên Ngọc rất khẽ nói một câu, Cận Song Thành khẽ run lên, cúi đầu nhìn y nhưng chỉ nhìn thấy y nhắm mắt lại.

Lông mi ngay trước mắt run rẩy, môi bởi vì cố sức mím lấy mà có vẻ tái nhợt, khiến cho cảm xúc tận lực muốn che giấu kia vẫn lộ ra rõ ràng.

Kinh hoàng, phòng bị, khẩn trương, yếu đuối...

Vòng tay Cận Song Thành siết thật chặt, nhìn đôi môi tái nhợt, đột nhiên nổi lên xúc động muốn hôn y.
Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 22

Cúi đầu cũng chỉ là một động tác rất dễ dàng, lông mi kia tựa hồ ngay trước mắt rung động, Cận Song Thành vô thức nhắm mắt lại, cảm giác được môi chạm đến một mảnh mềm mại, hần vô pháp phân biệt là lạnh lẽo hay là nóng cháy, chỉ cảm thấy người đang ôm trong lòng cả người chấn động, tựa như bị đau mà tránh đi.

Hô hấp ngừng lại rất lâu mới từng chút khôi phục, bởi vì hít thở không thông mà há mồm thở dốc, thanh âm làm cho người cảm thấy xấu hổ, khẩn trương.

Cận Song Thành dùng dùng khí thật lớn mà mở mắt ra, tay hần trong vô thức đã buông ra, nhưng Liên Ngọc như trước duy trì tư thái bị hần ôm lấy, thủy chung nhắm chặt hai mắt, sắc môi cũng phảng phất như vì mím quá chặt mà càng tái nhợt.

Hai người ở rất gần nhau, gần đến mức Cận Song Thành có thể rõ ràng thấy được sự bất thường nơi Liên Ngọc.

Thân thể bởi vì buộc chặt mà biểu hiện ra tư thái cực mất tự nhiên, đầu vai bởi vì khẩn trương mà hơi nhướn lên, hai tay đã nắm thành quyền, dùng rất nhiều sức mới có thể khiến các đốt ngón tay trở nên trắng bạch rõ ràng.

“Liên Ngọc...”, Cận Song Thành gian nan gọi một tiếng, người trong lòng không hề cử động, cái loại tư thái thủy chung buộc chặt này khiến cho Cận Song Thành nghĩ, y kỳ thực đã chặt đứt tất cả mối liên hệ giữa bản thân với thế giới bên ngoài.

Không biết mình đang khẩn trương, cũng không cảm thấy mình đang gào thét.

Ngừng một lát, hần chưa từ bỏ ý định lại gọi một tiếng: “Liên Ngọc...” Hần nghe được thanh âm mình run rẩy, “Người là... đang sợ ta sao?”

Trong đầu chợt lóe qua, chính là vào cái đêm sau khi mình tát Liên Ngọc một cái, trên mặt Liên Ngọc đều ngập tràn mờ mịt.

Là loại vẻ mặt bàng hoàng giống như hải đồng lạc đường đứng giữa rừng sâu, cứ một lần nhớ lại là một lần khiến hần hối hận đến trong lòng đau đớn.

Hắn chậm rãi đưa tay một lần nữa ôm lấy con người trước mặt này, vào lúc hai tay chạm vào thân thể Liên Ngọc thì phảng phất có thể cảm giác được có chút run rẩy.

“Xin lỗi.” Không có giải thích chỉ có xin lỗi, sau khi nói ra lời kia, trong lòng Cận Song Thành dần dần trở nên bình tĩnh, “Không bao giờ ... như vậy nữa, đừng sợ ta.”

“Liên Ngọc, đừng sợ...”

Người trong lòng hừ nhẹ một tiếng, Cận Song Thành cúi đầu nhìn thì thấy có dòng lệ từ trong đôi mắt nhắm chặt chảy ra, cuối cùng dọc theo khóe mắt hoa lạc.

Không giống với lúc trước bịt khuất nhào vào trong lòng hắn gào khóc, nước mắt vô thanh hoa lạc dường như thể hiện bao bi thương chất chồng của người kia, khiến cho Cận Song Thành chân tay luống cuống.

“Khóc cái gì, thế nào lại khóc sụt sùi như một nữ tử, ai, đừng khóc a...”

“Người câm miệng!”, Liên Ngọc đưa tay che mắt lại, nghẹn ngào rống lên một tiếng, nước mắt nhưng vẫn xuyên qua khe hở hoa lạc.

Cận Song Thành thoáng cái liền ngậm miệng lại, nhìn người trước mắt liều mạng lau nước mắt rồi liều mạng rơi nước mắt, thật lâu sau, nhẹ giọng bật cười.

“Cười cái gì mà cười!”, Liên Ngọc bị một tiếng cười kia chọc tức, thẹn quá hóa giận rống to hơn, sau đó như một con cú phần nộ nhào đến vai Cận Song Thành, há mồm dùng sức cắn xuống.

“Cô ô...”

Cận Song Thành bị cắn đau đến nhe răng trợn mắt, bên tai truyền đến tiếng hừ hừ như một chú chó tức giận mà kêu, hắn đỏ mặt cười cứng còng người, dùng sức đem Liên Ngọc túm ra.

“Ta nhớ kỹ ta mang về không phải một chú chó.” Hắn thở dài, gương mặt mới phát hiện trên mặt Liên Ngọc đều là nước mắt, trong lòng không hiểu sao như bị cái gì đâm vào, hắn đưa tay lau đi lệ nơi đáy mắt Liên Ngọc, thanh âm nhu hòa, “Khóc cái gì?”

Liên Ngọc giật mình liền cương cứng người, phảng phất lúc này mới ý thức được người trước mặt là ai, chính mình đang làm chuyện gì.

Cận Song Thành nhìn y, cũng không truy hỏi.

Liên Ngọc cương cứng người, dịch bước ra sau, thấy Cận Song Thành chỉ cười ảm đạm nhìn mình, liền lớn gan thối lui vào góc phòng, thẳng đến khi đến cạnh cửa, tựa vào tường, y mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm lấy mình, chậm chạp ngồi xuống.

Cận Song Thành nhìn khối chôn trong đồng ngoại bào kia, vừa buồn cười lại thấy thương tiếc, nhưng cố nén không dám làm ra động tác gì, chờ động tác tiếp theo của Liên Ngọc.

“Ta...”, chẳng qua bao lâu, Liên Ngọc vẫn dúi đầu giữa hai chân, sần nảo mở miệng, “Khi ta rơi vào trong tay bọn buôn người, đã nghĩ tới rất nhiều phương pháp chạy trốn.”

Cận Song Thành ngẩn ra, liếc đi biểu tình, im lặng nghe.

“Sau lại nghe nói hắn tìm được người mua, ta dùng một khối gạch đập đầu hắn, trốn thoát.”

Cận Song Thành nhìn khối ngoại bào tuyết trắng kia khẽ run, tay cũng không tự giác mà siết thành quyền.

“Ta khi đó rất ngốc, lại chạy vào một căn nhà mà trốn... Một hai ngày đã bị bắt trở về. Người kia ghi hận, liền trói ta lại, bán vào trong Tần lâu.”

“Trong Tần lâu, tiểu quan đều chịu qua điều giáo, có kẻ giãy dụa đến lợi hại, bị khiêng ra, nhìn thấy trên người đều là máu, trị xong cũng như đã mất hồn... Rất đáng sợ.”

Liên Ngọc ngừng lại, cuối cùng tựa hồ xấu hổ mà cười cười, đầu cũng cúi xuống càng sâu, thanh âm hàm hồ, Cận Song Thành dùng rất nhiều khí lực mới có thể nghe rõ lời y nói: “Ta trước đó có thích một người, là một nam nhân.”

Ngực như lại bị đâm một cái, Cận Song Thành hít vào một hơi: “Liên Ngọc...”

Liên Ngọc như không có nghe thấy tiếng hắn gọi, tiếp tục nói: “Ta sợ đau. Đương gia vừa đến, ta liền nói với hắn, điều giáo này nọ, ta đều nghe lời, ta không trốn... người trong Tần lâu, đại thể cũng coi thường ta.”

“Trong Tần lâu, được người gọi tuyệt sắc tuyệt diễm có hai người, thực sự nhìn rất đẹp mắt. Khách nhân đều thích bọn họ, rất dung túng, cũng phá lệ ôn nhu... Nhất là một người tên là Vi Huyền. Lớn lên rất xinh đẹp, học cái gì cũng giỏi, đương gia cũng tốt, sư phụ dạy võ công phó cũng vậy, những người khác trong lâu cũng thế, đều rất thích hắn. Đáng tiếc hắn hết lần này tới lần khác thích một kẻ chán ghét hắn đến chết... Ha ha.”

Cận Song Thành nghe thì có chút không hiểu, không rõ y vì sao đột nhiên nói đến những việc này. Chỉ là hai tiếng cười gượng cuối cùng khiến cho hắn không hiểu sao cảm thấy khó chịu.

“Ta nếu không muốn bị người khi dễ, phải đạt được vị thế... muốn từ trong tay bọn họ đoạt được khách nhân... Đương nhiên cũng có một số người, phần không phải tuyệt sắc tuyệt diễm sẽ không chọn. Đáng tiếc ta không phải là bọn hắn.”

Một câu cuối cùng thanh âm rất nhẹ, sau khi dứt lời cũng không để lại tiếng vang nào, Cận Song Thành chỉ cảm thấy có một mặt quen thuộc, suy nghĩ thật lâu, mới hoảng hốt nhớ tới lúc trước khi dạy Liên Ngọc luyện võ thì y cũng từng nói qua.

Khi đó y cũng cúi đầu như thế, giống như tự nói với mình, khi đó đầu bài trong lâu, người lớn lên xinh đẹp, học võ cũng là trời cho, sư phụ rất thích hắn.

Đó là một loại ước ao gần như đổ kị.

Đồng dạng thấp hèn, y lại ước ao hư danh đầu bài kia... Cận Song Thành vô pháp lý giải, rồi lại nghĩ chính mình như đã quên cái gì.

Nước mắt của Liên Ngọc là bởi vì lời nói của mình.

Lời nói ...

Hắn giật mình, nhìn Liên Ngọc, một lát sau bật cười, nhưng trong nụ cười tràn ngập vẻ thương tiếc.

Chính là “đừng sợ”.

Y ước ao, không phải là yêu thích của những người kia, mà chính là ôn nhu cùng trấn an.

“Khi đó... nếu có người, nói với ta một câu... đừng sợ... Thì tốt rồi.”, Liên Ngọc không nhìn thấy nụ cười của hắn, cũng không có thấy thương tiếc của hắn, chỉ thì thào lẩm bẩm, sau đó chính là ha ha cười.

Cận Song Thành bước nhanh đi tới bên cạnh y ngồi xuống, Liên Ngọc cả kinh, tựa như con cua mà tránh ra vài bước, mở mắt ra nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành trên trán gân xanh nhảy một chút, một cước đạp lên ngoại bào của y, Liên Ngọc thoáng cái đã bị giữ lại.

Cận Song Thành nhìn y, một lát sau thở dài, đưa tay xoa xoa lên đầu y, nhẹ giọng nói: “Đều đã qua rồi.”

Liên Ngọc sững sờ trong chốc lát, lệ lại rơi. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 23

Đêm đó qua đi, dường như tất cả đều trở nên bình lặng.

Hai ngày sau, Tô Ngọc Nhi được đưa về nhà, người bị trúng độc cũng lục tục khôi phục, Cận Song Thành tìm một lý do, đuổi một người ra khỏi phủ, cũng không có nhiều người lưu ý đến.

Nhưng từ đó, Cận mẫu như bị kinh hách, cả ngày tinh thần uể oải, sau thì có dấu hiệu sinh bệnh.

Cận Song Thành ở bên cạnh chăm sóc hai ngày, thẳng đến khi bệnh tình mẫu thân nhẹ bớt mới trở lại viện tử của mình nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại thì trời đã chạng vạng, Nghiễn Tri đưa cơm nước lên, Cận Song Thành vừa ngồi xuống liền phát hiện một tia dị dạng, hướng ngoài cửa nhìn qua, thấy cạnh cửa xẹt qua một góc y phục, nhưng không thấy nhân ảnh.

“Thiếu gia?”

Cận Song Thành trầm ngâm trong chốc lát, cười nói: “Không có gì, người lui ra đi.”

Nghiễn Tri ứng lời rời đi, Cận Song Thành liền buông đũa xuống, đi tới cửa.

Ngoài cửa đình viện yên tĩnh, ánh trăng như ngân, hần lại trực tiếp đi tới một góc nơi núi đá cằn cỗi cây giao triền, từ phía sau túm ra một người, đỡ khोक đỡ cười hỏi: “Trốn ở đây làm gì?”

“Buông ra, buông ra!”, người nọ vừa giãy dụa vừa loạn thất bát tao hô to, Cận Song Thành không còn cách nào đành lấy tay che miệng của y lại, kéo người vào trong phòng.

Cửa vừa đóng Cận Song Thành liền buông tay ra, người nọ lui ra phía sau bảy, tám bước, đến tận khi đụng phải chiếc bàn mới dừng lại, giương mắt nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành thở dài mỉm cười, nhỏ giọng gọi: “Liên Ngọc.”

Loảng xoảng một tiếng, Liên Ngọc cố chết lại lui về phía sau, hất phải chiếc bát trên bàn, một tiếng thanh thủy kia rơi xuống đất làm hai người đều ngẩn ra.

Liên Ngọc hơi ngửa đầu, vẽ mặt cảnh giác, lộ ra tư thái khiêu khích, chỉ là nơi đáy mắt kia ẩn ẩn một mặt chột dạ, khiến cho Cận Song Thành nhìn không được bật cười.

“Cười cái gì?”, Liên Ngọc nhú mi, dựa vào bàn.

“Người sao lại đến đây?”, Cận Song Thành không có trả lời y.

Liên Ngọc ngẩn người, sự chột dạ trong mắt càng hiện lên rõ ràng, Cận Song Thành cẩn trọng đến gần, thẳng đến khi đến trước mặt, y như mới phản ứng lại, vô thức vùng vẫy đánh.

Cận Song Thành không né không tránh, tay Liên Ngọc dừng ở trước chóp mũi hần, chủ nhân bàn tay vẽ mặt vô thổ, một lát sau thu tay về, nhưng tựa như không cam lòng, nặng nề mà hừ một tiếng.

Cận Song Thành bị hành vi của y làm cho khó hiểu, chỉ có thể một bên sờ sờ mũi cười khổ, một lúc lâu mới nghe được Liên Ngọc quanh co nói: “Nương người... Bà... Cái kia...”

Trong lòng Cận Song Thành khê động, đậm đậm nhất tiếu: “Bị bệnh, đại phu nói hần đã bị kinh hách.”

Liên Ngọc trầm mặc, đứng ở đằng kia cúi đầu, thật lâu sau mới khê hừ một tiếng.

Cận Song Thành vô thức nhú nhú mày, cúi lưng nhặt những mảnh bát vỡ, sau đứng thẳng dậy, liền nghe được thanh âm Liên Ngọc tại bên tai rống: “Người tức giận cứ việc nói thẳng! Ta... Ta cũng không phải cũng bị bệnh một hồi sao, bà ấy bị như vậy xem như bồi thường cho ta, cũng không có gì sai a!”

Đến gần cuối câu, âm thanh cũng nhỏ dần, phảng phất như người nói chuyện chính là đang chột dạ.

“Ta đi.”

Lặng im một trận, Liên Ngọc đột nhiên rất khê nói một câu, xoay người đi đến cửa.

Cận Song Thành cả kinh, vô thức đưa tay giữ lấy y: “Đi đâu?”

“Người quản ta?”, Liên Ngọc trừng lớn mắt, “Cùng lắm thì ta cái gì cũng không mang đi, vậy được chưa? Nếu như còn không hài lòng, ta đổi nương người đập đầu cũng đủ rồi?”

“Người có thể đi nơi nào? Người không phải nói muốn báo ân sao?”, Cận Song Thành vội la lên, lời vừa khỏi miệng đã biết mình nói sai rồi.

Liên Ngọc cũng ra sức tránh đi ràng buộc của hắn, ngửa đầu nhắm mắt: “Người giết ta đi, ta không báo nữa!”

Cận Song Thành cảm thấy thật thất bại, đưa tay bưng kín mắt, một lát sau khi chính mình tỉnh táo lại, nhuyển thanh nói: “Không cần người báo, nhưng một mình người có thể đi đâu?”

“Không cần người quản!”

“Cái gì cũng không mang theo, người không cần tiền sao?”

“Không cần người quản!”

“Ăn, mặc, ở, đi lại thì sao?”

“Không cần người quản!”

“Gặp phải người khi dễ người thì sao?”

“Không cần người quản!”

“Ta không cho người đi thì sao?”

“Người quản...”, lời nói ngang ngạnh vừa đến bên môi, Liên Ngọc đứng ở đằng kia, gắt gao mím môi nhìn Cận Song Thành.

Cận Song Thành cũng nhìn y, một lúc sau liền đột nhiên bước lên trước, cũng không quản Liên Ngọc lui ra sau thế nào, cứ một đường đến trước mặt y: “Đưa tay ra.”

Liên Ngọc cảnh giác nhìn hắn, tay lại rõ ràng rút về phía sau.

“Đưa tay ra.” Cận Song Thành ngữ khí nặng ba phần, Liên Ngọc đột nhiên cúi thấp người, từ bên người Cận Song Thành lủi qua, dường như muốn chạy trốn ra ngoài.

Cận Song Thành vẽ mặt đau đầu đem người túm trở về, Liên Ngọc bắt đầu liều mạng giãy dụa, Cận Song Thành dùng sức đem tay y kéo ra, mở năm tay ra, lòng bàn tay một mảnh huyết hồng, rõ ràng là bị móng tay trạc phá.

Động tác Liên Ngọc thoáng cái liền ngừng lại, chỉ trương mắt nhìn Cận Song Thành, hoảng hốt như khốn thú cùng đường.

Cận Song Thành thở dài, đưa y kéo đến bên bàn, rồi xoay người tìm được trị thương, nhẹ nhàng xoa lên cho y.

Liên Ngọc đau đến hít sâu vào, nhưng lại nhu thuận ngoài ý muốn, ngồi ở đằng kia, lâu sau nhỏ giọng nói: “Cận Song Thành, người để ta làm đi.”

Tay Cận Song Thành run lên một chút, lực xoa được cũng gia tăng, Liên Ngọc đau đến nghiêng răng, nổi giận: “Người còn giả bộ chính nhân quân tử! Ta không có tiền không có quyền, có cái gì đáng giá để người như vậy?”

“Ta nghĩ là người đã biết.”

Liên Ngọc chần chờ một chút rồi nhả ra một câu: “Biết cái gì?”

“Ngày đó lời ta nói với nương, người rõ ràng đều nghe được.” Cận Song Thành nhàn nhạt nói.

Liên Ngọc trầm mặc trong chốc lát, rồi ha ha bật cười: “Ta đây là chiếm tiện nghi.”

Cận Song Thành chỉ nhìn y chăm chú, không nói lời nào.

“Người không phải nhận định ta chính là tiểu thiếu gia kia chứ?”, Liên Ngọc cười to, “Àn, người không cần nói thêm, chính là ta.”

“Liên Ngọc...”, Cận Song Thành gọi một tiếng, bộ dạng tươi cười của Liên Ngọc liền đậm đi.

Hai bên không nói gì, Liên Ngọc lặp lại một lần: “Cận Song Thành, làm đi.”

Cận Song Thành ngoảnh mặt làm ngơ, lâu sau đột nhiên mở miệng: “Hơn nửa năm trước, ta đã từng đến Tần lâu.”

“A?”, Liên Ngọc vô thức ngẩng đầu lên.

“Có người báo tin về, nói là trong một năm gần đây ở Tần lâu có một hồng quan, nhìn rất giống.” Cận Song Thành bình thần trần thuật, trong giọng nói ẩn chứa tình tự sâu sắc, khiến cho Liên Ngọc không biết phải làm sao.”Chọn gặp người, đáng tiếc sau lại không nhận ra người.”

Liên Ngọc khẽ nhếch môi, có điểm không biết làm sao đứng ở đằng kia.

“Sau lại cho người đi tìm chứng cứ, đang muốn trở lại tìm người thì ngay trong rừng gặp phải... Khi người tỉnh lại, ta còn nghĩ, không biết làm sao để đưa người về, người lại tự mình nói muốn đi theo.”

Nói đến đây, Cận Song Thành nhin không được cười cười, Liên Ngọc liền thoáng cái nhảy dựng lên, nhưng nói lấp nửa ngày cũng không nói được một câu.

“Ta biết, người lúc đó khẳng định là nghĩ, người này có tiền có thế, bám lấy nhất định không phải chịu thiệt, đúng không?”

Liên Ngọc xấu hổ lấp bắp một trận, cuối cùng mặc kệ tất cả, nhếch cằm: “Đúng thì thế nào? Ta không biết cầu tiến, chỉ biết giả vờ đáng thương, chỉ biết dựa vào quyền quý, không chịu tự lực cánh sinh, vậy thì thế nào? Tôn nghiêm giá trị bao nhiêu tiền? Kiêu ngạo có thể ăn được vài bữa cơm?”

Cận Song Thành lại cười đến càng thêm xán lạn, xoa xoa đầu y: “Vây ăn cơm đi, không phải nói nữa.”

Liên Ngọc như tiểu thú bị chọc giận theo dõi hẩn, Cận Song Thành cùng y nhìn nhau một trận, cười nói: “Không ăn cơm, ta sẽ vẽ người.”

Lời nói tương tự nay một lần nhắc lại, Liên Ngọc có chút mờ mịt, một lát sau lại xuất ra một phản ứng tương tự—— y đem y phục cởi ra, ngây ngốc nói: “Đây, người vẽ tranh trên người ta.” Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 24

Cận Song Thành sững sốt trong chốc lát, rồi bật cười ra tiếng, thay Liên Ngọc đem y phục khép lại: “Người không sợ lạnh à.”

Liên Ngọc cực thuần thực chụp lấy tay hẩn: “Nhàm chán, không cần.”

Cận Song Thành đi tới trong góc phòng bày giấy mực ra, vừa nghiền mực vừa nói: “Cứ yên đó, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Liên Ngọc mắt đிக்க tai ngơ xoay người, tiện tay cầm chiếc đĩa lên, bắt đầu ăn.

Cận Song Thành biết y là cố ý né tránh, môi liền thủy chung duy trì tươi cười, thậm chí bắt đầu cầm lấy bút, trên giấy phác họa.

Mắt hơi híp lại, độ cung nơi môi cong xuống, tay cầm chiếc đĩa linh hoạt gấp thức ăn, không có bộ dạng “quy củ” của phú quý nhân gia, cũng không phải hài tử nhu thuận bình thường. Dung mạo không xuất chúng, lông mày đậm nhạt không đều, dù đặt ở đâu cũng không được xem là đẹp mắt.

Nhưng hẩn nghĩ như vậy cũng rất đẹp.

Như một con cá tung tăng nghịch nước, như một con cún vẽ mặt cảnh giác, một con mèo cất giấu móng vuốt, cả người đều là tiểu thú, so với hài tử vẫn thủy chung đọng lại trong kí ức những năm qua, càng sinh động hơn.

Hẩn nhất bút nhất bút vẽ phác thảo, động tác càng lúc càng nhanh, hạ bút như có thần trợ giúp, một đường liền miên, chưa từng ngừng lại.

Một nét cuối cùng, hần thở ra một hơi, ánh mắt chăm chú dừng trên bức họa, một lúc mới vô thức ngẩng đầu, liền thấy Liên Ngọc quay đầu lại, chiếc đĩa trên tay giờ đang cầm trong đĩa thức ăn trên bàn.

Hần nhin không được cười ra tiếng: “Muốn xem không?”

Đôi đĩa trong tay Liên Ngọc vọc ngang vọc dọc, một lát sau mới đặt lên bàn, đứng lên, không cam lòng đi đến cạnh bàn, cúi đầu xem bức họa.

Trên bức họa là một bản phác họa, cũng không rõ từng đường nét, nhưng tựa hồ có thể thấy được dáng dấp quật cường của người đang mím môi trong đó.

Liên Ngọc trầm mặc thật lâu, sau xì một tiếng: “Còn tưởng tranh của Đan Thanh đệ nhất Song Thành công tử là tác phẩm tuyệt thế gì.”

Cận Song Thành cười gơ gơ lên chiếc ấn trong tay: “Ấn cái này xuống, tranh này có thể giá trị thiên kim, người có muốn không?”

“Muốn!” Liên Ngọc ra tay cực nhanh, vừa đoạt lấy cái ấn trong tay Cận Song Thành liền cẩn cẩn dục dục ấn xuống góc tranh, thậm chí lấy tay không ngừng quật quật ở phía trên, một bộ dáng mong chờ mực trên tranh khô đi liền đem giấu kĩ.

Cận Song Thành dở khóc dở cười nhìn y, sau mới nói: “Liên Ngọc, còn muốn tiếp tục học võ chứ?”

“Học a.” Liên Ngọc một lòng một dạ đều đặt trên bức tranh kia, thuận miệng trả lời, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, “Nửa ngày ta học sẽ không thông, người cứ dạy ta học vẽ này nọ xong, chờ ta vẽ được tranh rồi lại dùng hết thời gian học võ.”

“Không học vẽ nữa, ta dạy người luyện võ.”

Liên Ngọc làm như khê động, ngừng tay, nhẹ giọng nói: “Thế nhưng, không phải đã giao ước rồi sao.”

Cận Song Thành trong lòng chấn động, hần vô pháp đối người này nói, người học võ, mới không còn bị người khi dễ nữa.

Trả lời vòng quanh rằng bây giờ không muốn buộc một người không thích vẽ tranh như Liên Ngọc học nữa, vì biết nếu y minh bạch dụng ý của mình cũng chỉ cảm thấy khó chịu.

Liên Ngọc như là không thêm để ý, ngừng một lát, liền lại bắt đầu dùng sức quật quật bức tranh.

Cận Song Thành đứng yên thật lâu, rồi chậm rãi cầm bút, cười cười, khi Liên Ngọc ngẩng đầu nhìn, hần mới nói: “Kéo ống tay áo lên.”

Liên Ngọc một phát nắm lấy tay áo mình, vẽ mặt cảnh giác nhìn hần.

“Người không phải nói vẽ trên người người càng đáng giá sao?”, trong tươi cười của Cận Song Thành có một mặt giảo hoạt.

Liên Ngọc “A” một tiếng, ống tay áo đã bị Cận Song Thành kéo lên, lộ ra một cánh tay gầy gò.

Trong nháy mắt ngòi bút chạm vào, y như bị sét đánh rụt lại một chút, bị Cận Song Thành dùng khí lực lớn hơn nữa giữ lấy tay, liền chỉ có thể thân thể cứng còng tựa ở bên cạnh bàn, nhìn ngòi bút ướm át kia tại chính cánh tay mình từ từ vẽ nên những cánh hoa xinh đẹp.

Động tác của Cận Song Thành rất nhẹ, nhưng Liên Ngọc lại cảm thấy tê dại khó nhin, thân thể cũng không tự giác mà giãy dụa một chút, có suy nghĩ muốn từ trong tay Cận Song Thành chạy trốn, tim đập ngày càng thêm gấp gáp.

Cận Song Thành chỉ hết sức chuyên chú vẽ tranh, vừa nói nhỏ: “Ngòi bút phải ổn trọng, hạ bút phải phân nặng nhẹ, màu sắc mới có trình tự...”

“Ngô...”, Liên Ngọc than nhẹ một tiếng, trên mặt đã có chút đỏ ửng lên.

“Chấm mực cũng phải có kỹ xảo, đầu tiên là chấm mực nhạt, sau mới là mực đậm...”

“Cận... Song Thành.” Liên Ngọc khẽ gọi một tiếng, trong thanh âm ẩn chứa yếu ớt run rẩy, “Không cần vẽ nữa...”

Cận Song Thành còn không kịp ngẩng đầu, Liên Ngọc đã vuốt ve lấy thân bút của hắn, ngồi ở đằng kia thấp nhẹ thở hổn hển.

Hắn sưng sốt một chút liền minh bạch xảy ra chuyện gì, vô thức buông tay ra, Liên Ngọc cũng đã ở trên người, cả người như muốn dính chặt vào hắn.

“Liên...”

“Có phản ứng .”, lời Liên Ngọc nói phi thường trực tiếp, tay ôm lấy cổ Cận Song Thành đem người kẻ sát vào, thân thể cũng không an phận mà bắt đầu cọ cọ vào người Cận Song Thành.

Cận Song Thành bất động, đến khi môi chạm vào môi, lưỡi giao triền, hắn mới chậm rãi đưa tay nắm lấy thắt lưng Liên Ngọc, trong nháy mắt nhắm mắt lại, hắn phảng phất nghe được thanh âm lý trí mình vỡ tan.

Sau đó hắn nghe được một thanh âm tại bên tai vang lên, mềm nhẹ thấp chuyển, mang theo khàn khàn mê người: “Ôm ta.”

Hắn mờ mịt đưa tay vuốt ve người trong lòng, bắt đầu càng ngày càng gấp gáp muốn cởi bỏ y phục chướng mắt kia, thẳng đến khi nụ hôn từ bên môi lan tràn xuống, vết thương sưng tím xuất hiện tại trước mắt thì hắn mới kinh giác, cổ sức đem Liên Ngọc lôi ra.

“Cận Song Thành!”, Liên Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi kêu một tiếng, thân thể khó nhịn mà giãy dụa.

Cận Song Thành nắm tay thành quyền, cực khẽ hôn xuống trán y, nói giọng khàn khàn: “Vết thương trên người ngươi còn chưa lành hẳn.”

Thấy Liên Ngọc thủy chung không nói chuyện, hắn có chút hoảng bối thêm một câu: “Ta có thể lấy tay thay ngươi...”

Nói còn chưa dứt lời, Liên Ngọc đã một cước đá vào chân hắn: “Cận Song Thành ngươi đi chết đi!”

Dứt lời, cũng không quản Cận Song Thành nói gì, xoay người lao đảo chạy ra ngoài.

Một đường chạy như điên, thẳng đến khi trở lại phòng mình, hối hả đóng cửa lại, tựa người đứng đó, dục vọng trên người thủy chung vô pháp tiêu trừ.

Y run rẩy đưa tay tham nhập dưới y phục của mình, dục vọng sau khi trấn an đã phát tiết nhưng khát vọng trong lòng thủy chung vô pháp được thỏa mãn. Y dựa vào cửa, hơi ngửa đầu, ha hả cười, trên mặt lại tràn đầy thống khổ.

Y không biết mình đang khó chịu vì cái gì, không biết mình đang thất vọng vì sao, chỉ cảm thấy một cảm giác trống rỗng to lớn bao phủ toàn bộ y, khiến cho u vô pháp hô hấp.

“Quân Đắc...”

Người kia đã nói, trong chúng ta cũng không có ai là thật tâm.

“Lạc Quân Đắc...”

Người kia nói, trong chúng ta cũng không có ai thật tình yêu thương ai.

Y dùng lần đầu một lần lại một lần đập vào cửa, giống như dã thú đang hấp hối, hai tay ôm chặt lấy thân mình.

“Lạc Quân Đắc, người gạt ta.” Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 25

Một đêm miên man trong mộng, tỉnh lại thì sắc trời đã đại lượng, mới phát hiện người vẫn ở cạnh cửa, Liên Ngọc trương mắt ngồi yên thật lâu, mới từ từ giãy mình khỏi cơn mộng, giãy dựa đứng lên thì trên người đau nhức khiến cho y mặt mũi trắng bệch.

Bên ngoài truyền đến thanh âm Văn Hà: “Công tử tỉnh rồi?”

Liên Ngọc hàm hồ lên tiếng, cứng ngắc rửa mặt chải đầu thay y phục, Văn Hà trong lúc đó bày ra hai ba đĩa điểm tâm tinh xảo.

Liên Ngọc gấp đũa, thuận miệng nói: “Điểm tâm hôm nay thật rất khác biệt.”

“Ân, đây là Thiếu gia dặn làm riêng.”

Tay Liên Ngọc run lên, cắn một ngụm đường cao đánh rơi trên mặt bàn, y sững sốt một chút, lập tức hừ nói: “Vậy hiện tại người đâu?”

Nghe một tiếng hừ tỏ vẻ không vui của y, Văn Hà có chút không hiểu, một lát mới nói: “Tiền viện có khách quý tới, Thiếu gia không chờ được công tử rời giường, đã đi trước.”

Liên Ngọc lại khẽ hừ một tiếng, không thèm nhắc lại, chỉ là tâm tình không hiểu sao trở nên ủ dột, điểm tâm tinh xảo đặt ở trong miệng cũng nhạt như nước ốc, y cắn cắn chiếc đũa: “Không ăn nữa.”

Văn Hà cũng tự phát hiện y đang phiền táo, không lên tiếng thu thập mọi thứ, nhìn Liên Ngọc vài lần, âm thầm lui ra ngoài.

Liên Ngọc ngồi ở đằng kia phát giác không có việc gì làm, trên tay phiền táo giao triền, cuối cùng nắm lấy cổ tay kia, liền nhịn không được nhớ tới cảnh tượng đêm trước.

Tay y bắt giác xoa cánh tay mình, cảm giác tay người kia nhát bút nhát bút khai hoa trên cánh tay tựa hồ cũng trở nên rõ ràng, y thoáng cái bắt lấy cánh tay mình, sững thật lâu mới chậm rãi thả dài một hơi.

“Này tính là sao a...”, tự nhủ thầm một câu, Liên Ngọc đứng lên bắt đầu ở trong phòng thông thả bước đi, từ đầu phòng đi đến cuối phòng, nhưng tâm tình lại càng thêm phiền táo, phảng phất có cái gì áp y đến khó thở.

Như cầu cứu mà giật cửa ra, cái loại cảm giác hít thở không thông này vẫn không tiêu thất, Liên Ngọc đứng ở cửa, có chút mờ mịt.

Phảng phất trong nháy mắt, không biết chính mình là ai, không biết đang ở phương nào, không có cảm giác mình đang tồn tại. Khoảnh đình trước mắt trống trải, tĩnh lặng đến mức khiến người hoảng hốt.

Qua thật lâu sau, Liên Ngọc mới ý thức được đó là vì Văn Hà không ở đây.

Đợi sau khi thu thập ổn thỏa, Văn Hà cũng không như bình thường mà canh chừng ngoài cửa, Liên Ngọc sững sốt chốc lát, tựa như người bị đầu độc mà chạy ào ra cửa ra ngoài viện tử.

Một đường chạy vội dọc theo hồ sen, vào đến hành lang tiền viện mới dần dần hoãn hạ cước bộ, Liên Ngọc thở phì phò, cuối cùng giống như người điên mà nở nụ cười.

Trên hành lang không có một bóng người, Liên Ngọc chần chờ một chút liền đi phía trước nghe ngóng, trước cửa kia có mấy nha đầu chờ đợi sai sử, biểu hiện bên trong xác thực có người.

Liên Ngọc nhẹ nhàng trốn sau một bụi hoa, gần phòng khách, liền nghe được thanh âm Cận Song Thành: “Quầy nháo như vậy, xem ra tẩu phu nhân lần này có thai, nhất định sẽ cho Lạc huynh một nhi tử.”

Sau đó đó là một trận tiếng cười vang lên, có người trả lời: “Dù là nữ nhi ta cũng vui mừng.”

Sau đó lại nói gì đó nhưng Liên Ngọc đã không còn nghe rõ, y vô thức lui về phía sau một bước, viên đá bên chân bị đá trúng văng ra, lăn lăn tạo nên những âm hưởng rất nhỏ.

Liên Ngọc trừng mắt nhìn hòn đá kia, trong mắt kinh hoàng, nhưng lại không bước được dù chỉ một bước.

“Bên ngoài có người?”

Cận Song Thành thần nhiên nói: “Đại khái là tiếng nha đầu đi lại, Lạc huynh đừng để ý.”

Người mới vừa hỏi lúc này mới cười cười: “Là Quân Đắc mắc phải bệnh đa nghi rất nặng, nương tử cũng thường nói ta như vậy.”

“Lần này ngọc thạch quý trọng, cũng khó trách Lạc huynh khẩn trương.” Cận Song Thành lắc đầu, nhìn ái phu thê trước mắt, một lát mới âm thầm nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, bên ngoài chỉ là cây xanh trời biếc, không một bóng người.

Hắn chớp chớp mắt, nhẹ nhàng buông chén trà xuống, thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Chuyện ngọc thạch tạm thời không vội, sự phụ giám bảo trong *** phô cũng phải đợi đến ngày mai, Lạc huynh cùng tẩu tử hôm nay trước cứ trụ lại đây.”

“Làm phiền Cận huynh.”

“Còn chuyện Thiếu gia Liên gia... Chẳng biết Lạc huynh có tin tức gì không?”

Lạc Quân Đắc khẽ run một chút, lắc đầu cười khổ: “Quân Đắc cũng hỏi thăm nhiều người, nhưng vẫn không có chút tin tức. Vốn nghĩ Cận huynh nói không chừng có đầu mối gì, nguyên lai cũng như nhau...”

Cận Song Thành nhìn hắn, một lát sau than thở: “Cũng không biết hài tử kia ba năm qua sống thế nào. Sớm nghe nói Liên gia trưởng bối đối đãi hài tử này thập phần nuông chiều, không chịu ủy khuất nửa phần, hôm nay y lại phiêu bạt bên ngoài, chắc chịu không ít khổ sở. Liên gia nhị lão nếu dưới tuổi vàng mà biết, sợ cũng không thể yên nghĩ a.”

Lạc Quân Đắc nhìn sang thê tử, mới nói: “Đúng vậy, đừng nói Liên gia, ngay trưởng bối huynh đệ trong nhà Quân Đắc cũng phi thường thương yêu y, hai nhà chúng ta trước nay giao hảo, khi đó Liên gia đột nhiên gặp phải biến cố, nhưng chúng ta bởi vì xử lý chuyện Liên gia mà quên mất y, sau khi y thất tung chúng ta cũng phi thường tự trách.”

Cận Song Thành thoải mái vỗ vỗ vai hắn: “Lạc huynh không cần tự trách, tất cả cũng do số mệnh an bài. Chỉ mong hài tử kia hiện có thể ăn no mặc ấm, chúng ta có thể sớm tìm được y thì tốt rồi. Lạc huynh nếu có tin tức, xin báo cho Cận mẫu biết.”

“Nhất định nhất định.” Lạc Quân Đắc miễn cưỡng cười, rồi mới trả lời.

Cận Song Thành rót trà, cười nói: “Chúng ta cũng không nói việc này nữa, hai vị một đường bốn ba, e là cũng đã mệt mỏi, không bằng trước cứ để hạ nhân thu xếp đi?”

Lạc Quân Đắc cũng thật có chút mệt mỏi, khách khí nói một tiếng “Làm phiền”, liền đứng lên, đỡ thê tử đi theo hạ nhân ra ngoài.

Cận Song Thành ngồi ở đằng kia bất động, nhìn bóng lưng hai người tiêu thất, mới dần nhíu mày.

Ba năm trước hắn chạy tới Kinh Châu, Liên gia từ lâu đã nhà trống người mất, Lạc Liên hai nhà quan hệ thâm giao, hắn tất nhiên liền tìm tới thì gặp được đương gia của Lạc gia, Lạc Quân Đắc, sau lại biết được Liên gia công tử thất tung, hai người cũng ước định phân công nhau tìm kiếm, định kì gửi thư trao đổi tin tức.

Suốt ba năm này, hắn thỉnh thoảng cũng tìm được một chút đầu mối, nhưng Lạc Quân Đắc thì thủy chung một chút tin tức cũng không tìm được.

Nhất là hai năm trước, Lạc Quân Đắc thú nữ nhi Thái Thú Kinh Châu, Ninh Nhu làm vợ, Lạc gia cả nhà vui mừng, chuyện Liên gia Thiếu gia thất tung tựa như chìm vào quên lãng.

Hắn cơ bản cũng hiểu được không thể trách họ, chỉ là sau dần dần suy nghĩ, sự tình có chút ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Khí tức ngoài cửa sổ đã tiêu thất, Cận Song Thành hạ mắt cười, đứng lên đi ra ngoài.

Vừa đi vào viện tử Liên Ngọc, Văn Hà đã ở đó, Cận Song Thành thuận miệng hỏi: “Liên Ngọc đâu?”

Văn Hà do dự một chút mới nói: “Công tử có ra ngoài, chỉ là tựa hồ đi ra một hồi... Nhưng rất nhanh đã trở về.”

Cận Song Thành cười cười, không nói, trực tiếp đi vào, đi tới bên ngoài gian phòng của Liên Ngọc, gõ gõ cửa: “Liên Ngọc?”

Trong phòng an tĩnh đến quỷ dị, Cận Song Thành lại gõ cửa: “Không lên tiếng trả lời ta sẽ tự tiến vào. Liên Ngọc, có ở trong đó không?”

“Không có!”, bên trong truyền đến một câu trả lời thật trẻ con.

Cận Song Thành dở khóc dở cười lại gõ cửa một chút liền muốn đẩy cửa ra, lại nghe thấy cạch một tiếng, rõ ràng là có người từ bên trong cài lại then cửa.

Tay Cận Song Thành đặt trên cửa, tiểu ý bên môi có chút phai nhạt, thanh âm cũng nhu hòa đi: “Liên Ngọc người trước hãy mở cửa, ta mới nói ra suy nghĩ của mình.”

Bên trong như trước một mảnh vắng vẻ, sau một lúc, mới nghe được tiếng then cửa bị gạt ra, cửa hé ra một đường nhỏ.

Người ở phía sau cửa vẻ mặt hồ hững, chỉ là đứng đó mắt nhìn xuống, không nói gì.

Cận Song Thành hít vào một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, muốn ôm lấy vai Liên Ngọc đẩy người trở vào trong phòng, ai ngờ rằng mới chạm vào, Liên Ngọc đã cố sức tránh đi bàn tay hắn, ánh mắt kinh hoàng đứng ở ngưỡng kia run rẩy.

“Liên...”, Cận Song Thành còn muốn vươn tay ra, Liên Ngọc so với động tác của hắn càng nhanh hơn, Cận Song Thành chỉ kịp lui ra sau một bước, nhưng trên mặt đã trúng một quyền, nhẹ như bị vật gì lướt qua, nhưng sau đó liền nóng rát đau đớn, hắn đưa tay sờ lên, chỉ thấy phía trên dính vài đoạn tơ máu.

Hắn vô thức nhíu mi, ngẩng đầu nhìn Liên Ngọc, đầu ngón tay cương tại giữa không trung kia còn có một chút máu đỏ dính lại, người kia ngay cả run cũng không dám, chỉ là cả người cứng ngắc đứng ở ngưỡng kia, hai mắt trừng thật to, cũng không chớp một cái mà nhìn hắn.

Cận Song Thành nghĩ mình như có thể thấy cái toàn thân người này phủ đầy gai nhọn dựng thẳng.

Thật lâu sau, hắn mới tiến một bước, nhưng Liên Ngọc vội lui ba bước, như trước trưng ra tư thái tràn đầy đề phòng.

“Dem móng vuốt của ngươi thu hồi cho ta!”, Cận Song Thành đột nhiên quát một tiếng.

Liên Ngọc run run một chút, sau đó như phát điên mà đẩy Cận Song Thành ra, muốn chạy ra ngoài.

Cận Song Thành đưa tay nắm lấy thắt lưng đem người ngang ngạnh kéo lại, Liên Ngọc liền bắt đầu không khống chế được kêu to: “Buông, buông! Ngươi buông tay! A ngô —— “

Thanh âm bởi vì Cận Song Thành lấy tay che miệng y mà biến thành lưỡng lự nức nở, Cận Song Thành lại quát một tiếng: “An tĩnh!”

Người trong lòng giống như là bị người điểm huyệt nói, chỉ chốc lát liền trở nên an tĩnh.

Cận Song Thành xoay người y lại, trên mặt Liên Ngọc chỉ còn lại kinh hoàng cùng thương cảm như tiểu động vật bị chấn kinh, trong nháy mắt, khiến hắn nhớ đến dáng dấp y tại Tần lâu lần đầu gặp gỡ.

Cận Song Thành chậm rãi buông tay ra, nhìn Liên Ngọc, từng chữ một nói: “Ngươi là Liên Ngọc.”

Liên Ngọc cúi đầu, nhỏ giọng mà chậm chạp đáp lại: “Ta là Liên Ngọc.”

“Không phải Liên trong hoa sen, là Liên trong liên tục, ngươi chính là người ta muốn tìm, là tiểu thiếu gia Liên gia Kinh Châu.”

“Ta không phải.”

“Ngươi phải.” Cận Song Thành vội nói tiếp, “Vừa rồi ngươi đi đến tiền viện, đã thấy Lạc Quân Đắc, đúng không?”

Liên Ngọc trầm mặc, một lát sau ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt: “Đó là ai?”

“Liên Lạc hai nhà lúc trước giao hảo, ngươi cùng hắn từ nhỏ đã quen biết.”

Liên Ngọc hơi nghiêng đầu, nhìn hẩn, vẻ mặt vô tội, khiến cho Cận Song Thành thật nghĩ mình chính là đang oan uổng y.

“Liên Ngọc...”, Đây đó giằng co, cuối cùng là Cận Song Thành chịu thua, gọi một tiếng, trong giọng có một tia năn nỉ, “Người không tin ta sao?”

Liên Ngọc vẫn như vậy nhìn hẩn, phảng phất hoàn toàn không rõ Cận Song Thành đang nói cái gì, chỉ là khi Cận Song Thành gọi một tiếng kia thì mới như tiểu động vật rụt cổ lại.

Cận Song Thành hạ tay xuống nắm thành quyền, cuối cùng cười nói: “Lạc gia cùng chúng ta gặp gỡ cũng coi như nhiều lần, người nếu nói không nhận ra, ngày mai gặp mặt nhận thức một chút cũng tốt.”

Liên Ngọc bất động, cúi đầu đứng ở đằng kia, vẻ mặt nhu thuận.

“Ta sẽ cho Văn Hà ngày mai đưa người đi.” Cận Song Thành lại nói một câu, nhìn thấy Liên Ngọc thủy chung không trả lời, rốt cục hừ một tiếng, mở cửa đi ra.

Thẳng đến khi rung động trên cửa dừng lại, Liên Ngọc mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cửa, trong mắt nảy lên nhàn nhạt oán hận. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 26

Cả ngày đó Văn Hà hầu như một tắc cũng không rời y, Liên Ngọc cũng có thể tự đoán được là ai phân phó, tuyệt không nói gì, chỉ an phận ở lại trong phòng.

Một đêm trần trọc, thủy chung không được an bình, có lúc mơ hồ nghe được ngoài cửa có một vài thanh âm, sau tĩnh tâm lắng nghe thì lại không thấy gì nữa.

Ngày hôm sau, khi trời mới sáng thì y đã tỉnh, nằm ở trên giường cứ nhiên lại có một loại cảm giác phảng phất như đã không ngủ một đêm.

Ngoài cửa truyền đến một thanh âm rất nhẹ, Liên Ngọc thoáng cái xoay người ngồi dậy, chần chờ một trận mới rón ra rón rén xuống giường, đi tới cạnh cửa, mới mở rộng cửa thì liền thấy Cận Song Thành cùng Văn Hà ở ngoài cửa kinh ngạc quay đầu.

Liên Ngọc vô thức muốn đem cửa đóng lại, nhưng đã không kịp, Cận Song Thành đã đi lên hai bước, ngăn cửa lại.

Liên Ngọc vội cúi đầu, nhỏ giọng gọi: “Cận đại ca, sớm.”

Bầu không khí xung quanh ngay khi y đem một tiếng kia nói ra miệng thì trở nên trầm lặng, một lúc sau, Cận Song Thành mới ôn tồn nói: “Nếu đã dậy, rửa mặt chải đầu xong thì chúng ta đến tiền viện.”

Liên Ngọc nhu thuận đáp lời, cố sức đóng cửa lại, đứng một lúc lâu, mới chậm chạp lê thân đến bên giường, thay một thân y phục.

Chờ đến khi y ra cửa, Cận Song Thành đã chờ trong viện, Liên Ngọc đi qua, Cận Song Thành liền đưa tay xoa xoa đầu y, không nói gì thêm.

Đến khi đến được phòng khách tiền viện mới phát hiện nơi đó có hai người đang đợi, là một đôi nam nữ khoảng hơn hai mươi tuổi, nam tử tao nhã, nữ tử tú lệ đại phương, bụng hơi nhô lên nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Khi hai người đi vào thì bọn họ chính đang ở đằng kia thấp giọng cười nói, từ xa nhìn lại chính là hình ảnh phu thê hòa thuận.

“Xin lỗi, để cho Lạc huynh và tẩu tử đợi lâu.”

“Không có...”, hai người nghe tiếng ngẩng đầu, nam tử đỡ thê tử đứng lên, lời định nói ra khi nhìn thấy Liên Ngọc liền im bặt.

Liên Ngọc thủy chung cúi đầu, có vẻ nhu thuận mà an tĩnh.

Cận Song Thành tựa như không nghe thấy sự khác lạ trong giọng nói của nam tử, chỉ là khẽ đẩy Liên Ngọc một chút, cười nói: “Đây là Liên Ngọc, liền trong hoa sen, ngọc trong bạch ngọc. Y gặp phải chuyện, không có nơi nương tựa nên ở tạm nơi đây.”

Nam tử kia liếc mắt nhìn Cận Song Thành, lại nhìn về phía Liên Ngọc, một lát sau mới đối Liên Ngọc hơi gật đầu.

Cận Song Thành lại nói: “Đây là Lạc Quân Đắc, đây là phu nhân của hần. Lạc gia là thương nhân buôn ngọc thạch lớn nhất Kinh Châu, người đại khái cũng đã nghe nói qua?”

Liên Ngọc thi lễ, gương mặt nhìn về phía Lạc Quân Đắc, một lát sau cười, nói: “Đương nhiên đã nghe nói qua, từ trước cũng có khách nhân kinh doanh ngọc thạch, nói không chừng còn có qua lại với Lạc đại gia a.”

Lạc Quân Đắc sững sốt một chút, cố nặn ra một nụ cười gương ép có lệ, không nói gì.

Cận Song Thành ở bên cạnh cũng hơi đổi sắc mặt, nhưng không nói gì thêm, chỉ là cười nói: “Điểm tâm đều chuẩn bị tốt, mọi người hãy ngồi xuống rồi nói sau.”

Liên Ngọc cười cười, tự giác đi tới bên bàn, Lạc Quân Đắc cũng khách khí lên tiếng ứng lời, đỡ thê tử đi tới bên kia ngồi xuống.

Liên Ngọc ngồi ở đằng kia nhìn bọn họ, sau một lúc, đột nhiên mở miệng: “Lạc đại gia cùng phu nhân thực là ân ái.”

Lạc phu nhân cúi đầu cười: “Công tử chê cười.”

“Lạc đại gia ra ngoài bàn chuyện sinh ý vẫn muốn mang tỷ theo trên người, ngày thường xem ra cũng là nơi chốn che chở, phu nhân thực sự hạnh phúc.”

Lạc phu nhân trên mặt ứng đỏ, nhuyển thanh nói: “Kinh Châu nữ tử ngưỡng mộ Lạc lang không ít, có thể gả cho Lạc lang, xác thực là phúc khí của Ninh Nhu.”

“Phu nhân họ Ninh?”, Liên Ngọc khoa trương trừng lớn mắt, cười, “Thảo nào thấy phu nhân thì có một loại cảm giác nhất kiến như cố. Lúc trước khi ta ở Dương Châu thì từng quen biết một vị tỷ tỷ, cũng mang họ Ninh, nói không chừng là đồng hương hay họ hàng xa của phu nhân.”

“Nói vậy!” Lạc Quân Đắc ngồi một bên vẫn thủy chung không lên tiếng làm như rớt cục nhện không được, thấp giọng quát một tiếng, nhìn thấy thê tử quay sang nhìn mình, mới miễn cưỡng cười, hàm hồ nói, “Nàng là người sinh trưởng ở Kinh Châu, thế nào lại có thân thích ở Dương Châu?”

Ninh Nhu lúc này mới nheo mắt cười, quay đầu đối Liên Ngọc nói: “Xác thực như vậy, gia tộc Ninh Nhu trước nay đều ở tại Kinh Châu, công tử đại khái là nhận nhầm người.”

Liên Ngọc cười đến xán lạn: “Vậy đại khái có lẽ chúng ta đã từng gặp mặt, không đối gạt phu nhân, ta cũng là người Kinh Châu, chỉ là trong nhà xảy ra chuyện mới dọn đến nơi khác. Ngày hôm nay gặp được đồng hương, cũng là duyên phận.”

“Nương tử thử cái này xem, nàng có thai, nghìn vạn lần đừng để bị đối.”

Không đợi Ninh Nhu trả lời, Lạc Quân Đắc đã xen vào giữa hai người, cực khách khí đối Liên Ngọc cười, một bên gấp thức ăn vào trong bát của Ninh Nhu.

Liên Ngọc ngồi ở đằng kia, nhìn qua hai người bên cạnh, trong mắt rớt cục chậm rãi hiện lên một mặt hận ý, sau một lát lại cười: “Đáng tiếc không có rượu.”

Cận Song Thành cười khổ: “Mới sáng ra thì uống rượu gì chứ, đối thân thể không tốt.”

“Có gì không được?”, Liên Ngọc không nhìn hần, chỉ không chút để ý nói, “Ta nhìn thấy phu nhân liền cảm thấy thân thiết, nếu có rượu, nhất định phải kính phu nhân một chén.”

“Nương tử người mang lục giáp, ta sẽ không để nàng uống rượu.” Lạc Quân Đắc ở một bên đáp lại một câu, ngôn ngữ khách khí, nhưng trong giọng nói đã có tia khó chịu.

“Ta nhìn công tử cũng cảm thấy thân thiết, không bằng lấy trà thay rượu, trước kính một chén.” Ninh Nhu thấy y niên kỷ không lớn, nghĩ y hài tử tâm tính, lại thấy y thân thiết với mình, trong lòng sớm có vài phần hảo cảm, lại thêm ngại phu quân nói lời khiến y nan kham, liền cười nâng chén lên.

Liên Ngọc cười cũng nâng chén trà, vô cùng cao hứng uống xuống, Cận Song Thành ở một bên nhìn, ở dưới bàn vỗ vỗ tay y, lại bị Liên Ngọc nhanh chóng tránh đi.

“Liên Ngọc cũng kính Lạc đại gia một chén.”, uống cạn chén trà, Liên Ngọc quay sang đối Cận Song Thành nâng chén, cười nói.

Lạc Quân Đắc nhìn y, ý cười trên mặt đã có chút phai nhạt, một lát sau nâng chén, nhanh chóng chạm một chút vào chén của Liên Ngọc, ngửa đầu uống cạn.

Liên Ngọc cười đến mắt nhắm lại, đặt chén xuống, lại xoay sang trò chuyện với Ninh Nhu.

Điểm tâm dùng xong thì một hạ nhân chạy vào bẩm: “Thiếu gia, sư phụ giám bảo đã tới, hiện tại đang chờ ngoài tiền thính. Nên gọi hắc vào hay là...”

Cận Song Thành thẳm lên nhìn Liên Ngọc, nói: “Cứu tiền thính, chúng ta cũng đã dùng bữa xong, sẽ qua ngay.”

Lạc Quân Đắc cũng đứng lên, đối thê tử nói: “Ta theo Cận huynh đi ra ngoài, nàng lưu ở chỗ này, hoặc là cứ đi xung quanh một chút, được chứ?”

Ninh Nhu gật đầu đáp ứng, Cận Song Thành vừa đi ra ngoài, vừa nói: “Lạc huynh yên tâm, Cận mẫu sẽ phân phó nha đầu hầu hạ nơi này.”

“Làm phiền.” Lạc Quân Đắc cười nói tạ ơn, đuổi kịp vài bước, mới phát hiện Liên Ngọc cũng cùng đi ra ngoài, trong lòng khẽ động, đi đến gần, Liên Ngọc như không phát hiện, cũng chưa từng liếc nhìn hắc một lần.

Lạc Quân Đắc do dự một trận, sau mới quanh co mở miệng: “Người trước đây cũng không uống rượu ...”

Liên Ngọc nở nụ cười: “Lạc đại gia chê cười, có kỹ nào mà không uống rượu?”

Lạc Quân Đắc bị một câu nói của y khiến cho nan kham, sau một lát mới trầm giọng nói: “Người đến tốt cùng muốn thế nào? Nhu Nhi nàng hoài hài tử, người...”

“Ta nhìn ra.” Liên Ngọc ngả ngớn ngắt lời hắc, cười cười, bước nhanh đuổi theo Cận Song Thành, “Cận đại ca hà tất phải mất công sức, ta đi cùng phu nhân là tốt rồi.”

Cận Song Thành sững sốt một chút, quay đầu lại thì thấy Lạc Quân Đắc ngay phía sau y, liền nhìn sang Liên Ngọc: “Lạc phu nhân người mang lục giáp, nếu xảy ra chuyện, chúng ta ai cũng không gánh nổi trách nhiệm.”

“Yên tâm, ta chắc chắn hảo hảo chiếu cố phu nhân. Huống chi phu nhân cũng không phải ngọc, chẳng lẽ để người hại phải không?”

Ninh Nhu trong sảnh cũng nghe được động tĩnh của bọn họ, cười cao giọng: “Không bằng để Liên Ngọc công tử theo ta trò chuyện, ta giờ đã là một phu nhân với cái bụng to thế này, cũng không sợ nhân thoại đâu.”

Nghe nàng mở miệng, Cận Song Thành tự thấy cũng không thể nói thêm gì, Lạc Quân Đắc do dự thật lâu, mới nói: “Vây tất cả ta nhờ người.”

Liên Ngọc cười đến眯 mắt: “Lạc đại gia xin yên tâm.”

Lạc Quân Đắc nhíu mày, như còn muốn nói gì nữa, Cận Song Thành đã ở một bên mở miệng: “Lạc huynh, thỉnh đi bên này, chúng ta đừng để sư phụ chờ lâu.”

Lạc Quân Đắc không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng cười, đi theo phía sau Cận Song Thành, nhưng vẫn nhin không được quay đầu lại, nhìn Liên Ngọc xoay người đi trở về. Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 27

Chờ Liên Ngọc trở lại bên người Ninh Nhu thì tiếng bước chân hai người Cận Song Thành cũng đã rời xa, Ninh Nhu cười nói: “Để công tử bồi một phụ nhân như ta, thực sự là xin lỗi.”

“Liên Ngọc thấy phụ nhân liền cảm giác thân thiết, tất nhiên muốn cùng phụ nhân trò chuyện thêm một chút.” Liên Ngọc ôn thuận lên tiếng, quay đầu lại nhìn ra ngoài phòng, “Hôm nay lạnh đến lợi hại, trời cũng lạnh đã nhiều ngày, không biết có phải sắp hạ tuyết không, phụ nhân thân thể bất tiện, không bằng chúng ta cứ ở lại trong phòng?”

Nhưng Ninh Nhu lại cười cười, đứng lên, Liên Ngọc vội vã đưa tay đỡ nàng, liền nghe được nàng nói: “Không dỗi gạt công tử, ta trước đó vài ngày tại nhà dưỡng thai bị đè nén đến lợi hại, tướng công mới mang ta đi theo để giải sầu. Ngày hôm qua đến đây thì thấy đình viện Cận gia cảnh sắc u nhã, vẫn muốn đi xem, chỉ là không biết công tử có nhã hứng cùng đi với ta không.”

Liên Ngọc cười: “Liên Ngọc sao có thể từ chối?”

Ninh Nhu nhìn y một lát, khẽ cười, để Liên Ngọc đỡ, theo cửa bên hông đi ra ngoài.

Ra khỏi tiền viện thì gặp hành lang liên miên khúc chiết, trên hành lang khắc hoa, diềm hạ chui tú, hai bên trang trí từng thụ thương lục, có một phen vận vị thanh lãnh.

Hai người đi ở trên hành lang, Ninh Nhu đưa tay mơn trớn họa tiết điêu khắc hoa, không khỏi tán thán: “Cận gia không hổ là phú quý một phương, chỉ một điểm nhỏ cũng so với đại trạch của chúng ta tại Kinh Châu tinh xảo hơn nhiều lắm. Ngay cả hoa cỏ cũng tu bổ thỏa đáng, nếu đổi lại chúng ta, vào mùa đông thế này cũng không thể nhìn thấy cỏ như vậy đâu.”

Liên Ngọc đứng ở phía sau nàng, bất động thanh sắc, thẳng đến khi Ninh Nhu quay đầu lại nhìn y, y mới mỉm cười nói: “Lạc gia tại Kinh Châu cũng là đại hộ, bố trí trong nhà tự nhiên cũng có chỗ tinh diệu.”

Ninh Nhu nở nụ cười, quay đầu lại nhìn ngoại cảnh hành lang: “Vừa rồi công tử nói vốn cũng là Kinh Châu nhân sĩ, bốn gia họ gì thế?”

Liên Ngọc hạ mắt, một lát mới nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Họ Liên.”

“Nga? Nguyên lai là Liên, lại nói, nhà phụ quân ta cũng có một hộ thế giao, cũng họ Liên, nói không chừng là bà con xa của công tử.” Ninh Nhu không quay đầu lại, tựa như cũng không có một tia dị dạng, chỉ ôn nhu nói, “Đáng tiếc Liên gia kia hai năm trước xảy ra chuyện, gia trưởng qua đời, nhi tử cũng không thấy. Lạc lang còn tự trách thật lâu.”

Liên Ngọc không hề động, tay siết lại, con ngươi khẽ nhếch, hảo một lát mới bật ra một nụ cười yếu ớt: “Cũng không phải lỗi của Lạc đại gia, chính là do tử tôn Liên gia tạo nghiệt.”

Ninh Nhu miễn cưỡng cười: “Nhưng không đúng lúc ra tay trợ giúp, đối với bằng hữu cũng là không phải. Ta chỉ mong Thiếu gia Liên gia kia hiện sống hảo hảo, sớm ngày xuất hiện, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện mọi người.”

Liên Ngọc không đáp lời, tay nhanh chóng giơ lên, dừng lại giữa không trung một lúc lâu, sau chậm rãi thu trở lại, vô thức cắn răng, trên mặt chậm rãi hiện lên một tia thống khổ.

“Công tử...”, Đúng lúc này, Ninh Nhu quay người lại.

Chỉ nghe nàng gọi một tiếng, Liên Ngọc liền vội xoay người, đưa lưng về phía nàng, nhắm mắt lại.

Y hiện không thể nào đối diện với nữ nhân này.

Nàng dung mạo tú lệ, lời nói và hành động ôn hòa đoan trang, vừa nhìn liền biết là thiên kim đại hộ, là thê tử trong mơ mà rất nhiều nam tử tha thiết, cho dù đã biết bản thân không bao giờ yêu một nữ tử, cũng sẽ nhận không được muốn cùng nàng thân cận.

Chỉ là nhớ tới nàng cùng người kia phu thê vô cùng thân thiết quan tâm, trong lòng lại nhịn không được mà tràn đầy hận ý, thật lâu vô pháp lui bước.

Tại đây trước mặt một nữ nhân lộ ra thống khổ sẽ làm cho y cảm thấy nan kham cùng hổ thẹn.

“Công tử?”, Ninh Nhu lại gọi một tiếng, bước lên một bước, nhưng không có tới gần, mà đứng ở đó như quan tâm đến cảm xúc của Liên Ngọc.

Nan kham trong lòng Liên Ngọc càng thêm nồng hậu, tay gắt gao nắm thành quyền, thậm chí không chịu nổi mà tiến lên trước hai bước.

“Liên công tử!”, Ninh Nhu giống như bị động tác của y dọa sợ, bước nhanh đuổi theo, Liên Ngọc vô thức xoay người lại, còn không thấy rõ gương mặt Ninh Nhu thì đã nghe nàng kêu “A” một tiếng, sau đó lui một bước vịn vào tay vịn hành lang.

Đợi đến khi thấy rõ trên mặt nàng hiện lên vẻ tái nhợt, Liên Ngọc cũng luống cuống, đi nhanh tiến lên nắm lấy cánh tay của nàng: “Tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“A, a...”, Ninh Nhu chỉ thấp giọng kêu, vừa ôm lấy bụng mình, vừa tựa vào lan can thở phì phò, gì cũng không nói.

“Tỷ...”

“Người làm cái gì!”, Liên Ngọc nói còn chưa ra lời, phía sau liền truyền đến một tiếng gầm, sau đó có người như một trận gió từ xa chạy tới, cực kỳ thô lỗ xô y sang một bên, sau đó gắt gao ôm lấy Ninh Nhu.

Liên Ngọc bị xô đến mức lão đảo vài bước mới ngừng lại được, quay đầu lại liền thấy Lạc Quân Đắc đã đứng ở đằng kia ôm Ninh Nhu, không nhịn được mà thấp giọng gọi: “Nhu Nhi, Nhu Nhi...”

Là lo lắng đến bức thiết.

Liên Ngọc mờ mịt nhìn hai người trước mắt, thẳng đến khi nghe được một trận tiếng bước chân tới gần, y mới theo phản xạ ngẩng đầu, liền thấy Cận Song Thành đứng ở cách đó mấy bước, nhìn Ninh Nhu trong lòng Lạc Quân Đắc mà nhăn mày lại.

“Lạc huynh, trước hãy đưa tẩu tử vào trong phòng.”

Được Cận Song Thành nhắc nhở, Lạc Quân mới phản ứng lại, vội cởi ngoài bào khoác lên người Ninh Nhu, đem người cần trọng đưa vào phòng.

Cận Song Thành cũng theo sát sau đó, vừa gọi hạ nhân đi thỉnh đại phu.

Ninh Nhu tựa ở trong lòng Lạc Quân Đắc dần dần an ổn, nhưng không lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại, không biết là bởi vì suy yếu hay đã hôn mê.

Liên Ngọc vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thật lâu sau mới bước đi, rồi lại tự nghĩ mình không biết nên đi phương nào, thẳng đến khi nghe được tiền viện cách đó không xa có nha đầu xuất nhập, y mới tựa như du hồn mà đi qua.

Dọc theo đường đi cũng không có người để ý tới y, vào trong phòng thì chỉ một mảnh tĩnh lặng, Ninh Nhu nằm nghỉ ngơi trên nhuyễn tháp, hơi khê hé mắt, sắc mặt như trước có điểm tái nhợt, Lạc Quân Đắc ngồi ở bên cạnh nắm chặt tay nàng.

Đại phu tựa hồ đã xem qua mạch, đứng lên đang ở cạnh Cận Song Thành nói cái gì.

Liên Ngọc vừa vào cửa thì tất cả mọi người trong phòng đều xoay sang nhìn y, nhưng Liên Ngọc lại như vô tri vô giác, cực tự nhiên đi tới cách giường vài bước thì ngừng lại.

Cận Song Thành nhìn y một lúc rồi quay đầu đối đại phu nói: “Không sao, thỉnh cứ nói, Lạc phu nhân có việc gì?”

“Phu nhân không có gì trở ngại, chỉ là thân thể có chút suy yếu, lại bị kích thích, động thai khí mà thôi. Uống được, tu dưỡng hai ngày, an thai định khí là được.”

Liên Ngọc nghe đến đó, liền không nghe thêm nữa mà lui xuống. Cứ như khi đến, xoay người rời đi. Khi xoay người lại thì phảng phất nghe được Cận Song Thành mở miệng kêu một tiếng, tỉ mỉ lắng nghe nhưng sau lại nghĩ bất quá là ảo giác thôi.

Dọc theo đường đi y bước rất chậm, thỉnh thoảng có hạ nhân đi ngang qua, hơi kinh ngạc quan sát y một trận, Liên Ngọc cũng không quan tâm, thẳng đến khi đi tới bên hồ sen, mới nghe được phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã.

“Liên Ngọc!”

Liên Ngọc ngừng cước bộ, hừ cười một tiếng, thẳng đến người nọ chạy tới gần, y mới xoay người, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn.

Người nọ chạy đến trước mặt y thở hổn hển, làm như sợ y chạy trốn mà chế trụ tay y, sau một lát trầm giọng nói: “Người đến tội cùng đã nói gì với Nhu nhi?”

Liên Ngọc lui một bước, cười lạnh nói: “Lạc Quân Đắc, ba năm không gặp, đây là lời người muốn nói với ta?”

Lạc Quân Đắc nhăn mày lại, một lát sau mới nói: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, Nhu Nhi vô tội, nàng hôm nay còn hoài hài tử, người không nên thương tổn nàng.”

“Phụ mẫu ta cũng không phải vô tội sao?,” Liên Ngọc cắn răng nói, trong mắt hiện rõ ràng hận ý, khóe môi vô thức nhếch lên, “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của người? Ta lại nhớ kỹ, đương sơ có người luôn miệng nói hắn không sai.”

“Người đến tội cùng muốn thế nào?,” Lạc Quân Đắc tựa hồ có chút đuối lý, thấp giọng hỏi một câu, nhưng đợi thật lâu không thấy Liên Ngọc trả lời. Hắn do dự thật lâu, lại nói: “Chuyện bá phụ bá mẫu ta rất xin lỗi, ta không nghĩ tới lại hại bọn họ đến như vậy...”

“Nhưng chuyện của ta, là trừng phạt đúng tội phải không?,” Liên Ngọc giương mắt theo dõi hắn, trong nháy mắt kia, y nghĩ mình tựa hồ không bao giờ sợ hãi con người trước mặt này nữa.

Lạc Quân Đắc mở miệng rồi lại khép lại, cuối cùng chọn cách trầm mặc.

“Bất quá là yêu người, tội nặng đến thế sao?,” Liên Ngọc nhẹ giọng nói, sau lại rạng rỡ cười, “Thôi đi.”

Hai chữ kia cực nhẹ, nhưng lại như cự thạch nện ở trong lòng, Lạc Quân Đắc cắn răng: “Đương sơ là người muốn dây dưa, ta vô pháp thoát thân...”

“Ta không có bức người!”, Liên Ngọc ngắt lời hắn, nhưng cũng không nói tiếp.

“Coi như là ta sai, ta có lỗi với người, nhưng Nhu nhi vô tội.”

“Người đối nàng thật là thật tâm.” Liên Ngọc hừ cười, “Nhìn thực rất đồ kị, năm đó khi người và ta thân mật, cùng hôm nay đối với nàng cũng thật giống nhau.”

“Người đến tội cùng muốn thế nào!”, Lạc Quân Đắc hình như có điểm phiền táo, nhin không được lại hỏi một tiếng.

Liên Ngọc chỉ mỉm cười, không nói lời nào, nhưng trong mắt không có nửa phần tiếu ý.

Nhìn Liên Ngọc không nói lời nào, Lạc Quân Đắc xông về phía trước, càng siết chặt tay Liên Ngọc: “Người nếu như hận, muốn trả thù, đều cứ nhằm vào ta, muốn chém muốn giết tùy người định đoạt, tất cả ta đều đón nhận.”

Liên Ngọc cười đến càng xán lạn: “Ta tự nhiên biết người thừa thụ được, chỉ là không biết, tôn phu nhân... có thể đón nhận không?”

Lạc Quân Đắc hoảng sợ ngược mắt lên mới phát hiện Liên Ngọc không phải đang nhìn mình, trong lòng tựa như có cái gì bất an lưu chuyển, hắn vô thức quay đầu lại, liền thấy Ninh Nhu đứng cách đó mấy bước, về mặt tái nhợt nhìn mình. Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 28

Lạc Quân Đắc hoảng sợ ngược mắt lên mới phát hiện Liên Ngọc không phải đang nhìn mình, trong lòng tựa như có cái gì bất an lưu chuyển, hần vô thức quay đầu lại, liền thấy Ninh Nhu đứng cách đó mấy bước, vẻ mặt tái nhợt nhìn mình.

Lạc Quân đứng ở một chỗ, vô pháp nhúc nhích, một lúc lâu sau, Ninh Nhu mở miệng, thanh âm suy yếu mà gấp gáp: “Thiếp... chỉ sợ chàng muốn tìm Liên công tử gây phiền phức...” Nói đến đây, tựa hồ nàng cũng nói không được nữa, bàng hoàng đứng ở đằng kia, phảng phất tùy thời liền xoay người đào tẩu.

Lạc Quân một người xông lên ôm lấy nàng: “Đừng, Nhu Nhi nàng hãy nghe ta nói!”

Ninh Nhu không lên tiếng, chỉ là đứng ở đằng kia, cũng không vùng vẫy.

Từ chỗ Liên Ngọc nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy thân thể hơi run rẩy của nàng. Còn có cách đó mười bước, Cận Song Thành đuổi theo cũng đã đến.

Cận Song Thành không nhìn phụ phụ Lạc Quân Đắc, chỉ là nhìn không chuyển mắt Liên Ngọc, ánh mắt như biển, nhìn không ra một tia tâm tình.

Liên Ngọc không chút nào lùi bước nhìn lại hần, khẽ nhếch cằm, vẻ mặt bất tuân.

“Nhu Nhi, nàng hãy nghe ta nói, y...”, Lạc Quân nghĩ thực sự trấn an không được thê tử, rốt cục đưa tay chỉ vào Liên Ngọc, oán hận nói, “Y chính là hậu nhân Liên gia mà chúng ta đã tìm ba năm. Lạc Liên hai nhà trước nay giao tình hảo, Liên gia một đời chỉ có mình y là nhi tử độc nhất, sủng vô pháp vô thiên, ngay cả nhà ta, phụ mẫu đại ca đều xem y như bảo bối, dường như một thiên kim tiểu thư mà chiều chuộng. Y lại biết lấy lòng người, từ nhỏ muốn cái gì nghĩ đến cái gì, dù cho vô lý đều được thỏa mãn. Còn ta?”

Ninh Nhu tựa hồ hơi giật mình, trở nên an tĩnh. Cận Song Thành cũng như vậy hết sức chăm chú nghe, hay cả Liên Ngọc, cũng ở đằng kia đứng thẳng bất động. Chỉ là trên mặt y, vẻ quật cường từ từ biến mất, đổi thành vẻ mặt lạnh lùng, phảng phất câu chuyện Lạc Quân Đắc đang nói không liên quan gì đến y.

“Nương của ta chỉ là thiếp nãi nãi nạp cho phụ thân ta, phụ thân ta cùng đại nương không thích ta, đại ca không thích ta, ngay cả thân nương ta cũng không thích ta. Vậy mà bảo bối của bọn họ lại thích ta.”, trong thanh âm của Lạc Quân dần dần mang một tia châm chọc, “Khi còn bé bởi vì y thích quần quít lấy ta chơi, các trưởng bối mới lần đầu tiên liếc mắt nhìn đến ta, hai nhà qua lại, các trưởng bối sợ y chia bớt ăn mặc cho ta, mới ra ơn mà cho ta một phần, khi ta muốn cái gì, cũng chỉ có thể thông qua y mà có được. Mỗi người đều cho rằng chúng ta tình cảm thâm sâu thân như huynh đệ, muốn ta ở bên y, chiều chuộng y, ta có thể làm khác sao?”

Cảm xúc của Lạc Quân Đắc dần dần có chút không khống chế được nữa.

“Năm mười bảy tuổi kia, phụ thân ta qua đời, sinh ý trong nhà do đại ca tiếp quản, ta cùng nương ở nhà không hề có chút địa vị gì, ta bất quá là muốn dựng nên một điểm tiểu sinh ý, để sau có thể mang theo nương ta ly khai Lạc gia, nhưng đừng nói đến tiền vốn, ngay cả chuyện ly khai Lạc gia cũng không thể. Vào thời điểm lòng ta đầy oán hận đó, y cười nói với ta... ‘Quân Đắc ca, người hôn ta một chút, ta sẽ nhờ phụ thân ta cho người tiền vốn lo việc buôn bán, có được hay không?’ có được hay không, a... Hôn một chút, còn nữa, ‘Hôn trên môi ấy, giống như Lạc đại ca hôn tẩu tử vậy’ ...”

“Được rồi, đừng nói nữa!”, thanh âm Lạc Quân Đắc nhẹ hẫng, nhưng Ninh Nhu bắt đầu vùng vẫy, bưng kín mặt, ách thanh kêu lên.

Lạc Quân Đắc không nói thêm gì nữa, thẳng đến khi Ninh Nhu sau khi kích động mà té xỉu trong lòng hần, hần mới đem người ôm lấy, hướng Cận Song Thành hơi gật đầu, không nói một lời mà quay trở về.

Liên Ngọc chỉ lẳng lặng nhìn hần, thẳng đến khi thân ảnh Lạc Quân Đắc tiêu thất tại cuối hành lang, y mới đưa ánh mắt chuyển qua trên người Cận Song Thành.

Cận Song Thành cũng đang nhìn y, một lát sau đột nhiên giật giật, Liên Ngọc trong lòng khiếp sợ lui lại, Cận Song Thành vọt đến một chiêu chế trụ cổ tay y.

Liên Ngọc không rên một tiếng, nhấc chân đá về phía Cận Song Thành, bị Cận Song Thành dùng tay kia bắt được, giống như con gà con mà bị hấn vác trên vai.

“Cận Song Thành, ngươi thứ đồ hỗn đản!”, Liên Ngọc cố chết giãy dụa, “Buông, Vương bát đản! Các người có bản lĩnh thì cứ đem ta bán đi lần nữa a, buông ta xuống, buông... Ngô...”

Câu nói kế tiếp đã bị Cận Song Thành lấy tay gắt gao ngăn lại, Liên Ngọc hai mắt trừng trừng, nhìn Cận Song Thành dưới cái nhìn chăm chăm của Văn Hà đem mình vào phòng.

“Văn Hà, đóng cửa.”

“Ân”, Văn Hà ứng một tiếng, đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Liên Ngọc chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn một đường sáng kia tiêu thất đi trước mắt, sau đó cảm giác được chính mình bị người dùng lực đẩy vào trên giường.

“Mụ nội nó...”, lời thô tục vừa mới bật thốt ra nhưng nhìn thấy Cận Song Thành trước mặt liền ngạnh nuốt trở lại, Liên Ngọc có chút hốt hoảng nháy mắt, sau lại cúi đầu.

“Ta ghét bộ dáng hấn đối nữ nhân kia tình thâm chân thành, cố ý nói kích nữ nhân kia, ta vốn đang muốn xô nàng một cái, hài tử mà mắt ta liền thật vừa lòng, người chết rồi mới tốt, Lạc Quân Đắc thiếu mệnh phụ mẫu ta, đem tính mạng lão bà, hài tử hấn đối lại cũng rất công bình a!”

Cận Song Thành thủy chung không nói gì, chỉ là đứng ở một chỗ nhìn Liên Ngọc.

Liên Ngọc cứ tự mình nói, rồi lại trầm mặc, rồi lại tự không chịu nổi trầm mặc như vậy, vẫn cố sức hô hấp, làm như chỉ có như vậy mới có thể đem áp lực trong lòng y trút hết ra ngoài.

“Người hiện tại đã xác định ta là ai, vậy chắc đã yên tâm đem ta bán đi, nói đi nói lại người đã sớm ước định với hấn rồi đúng không, báo ân gì đó đều là nói dối, là Lạc Quân Đắc không giải được hết hận chứ gì? Thế nào, người dự định đem ta bán đến đâu? Lại tìm một tướng công quán? Hay bán đến quan ngoại làm nô lệ cho man nhân?”

“Bán làm nô lệ thì người có thể làm gì? Chặt cây đốn củi, hay là nấu nước bón phân?”, Cận Song Thành đột nhiên mở miệng, ngữ âm bằng phẳng hỏi.

“A?”, Liên Ngọc vô thức lên tiếng, chờ đến khi mình bạch Cận Song Thành hỏi gì thì trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn con người trước mặt này, lại nói không nên một lời nào.

Cận Song Thành nhìn vẻ mặt trống rỗng của y, rốt cục thở dài, ngồi xuống bên giường: “Ta từ đầu tới cuối chưa nói với người quá một câu mà? Ta lúc nào nói người đối Lạc phu nhân bất lợi? Lúc nào trách người hại người?”

Liên Ngọc một thời im miệng, nhưng khí thể vẫn liều mạng xông lên, ánh mắt phòng bị nhìn Cận Song Thành.

“Người a...”, Cận Song Thành lại có một ảo giác trước mắt mình chính là một con cún đang dựng thẳng đuôi, “Nếu ta không tín nhiệm người, sẽ không để người lưu lại bồi nàng. Vậy mà có người cứ tự suy diễn rồi oan uổng ta...”

Liên Ngọc khí thể suy giảm, nhưng cau mày lại, một bộ dáng đo lường xem Cận Song Thành đang giở trò gì.

Cận Song Thành nhìn y, nhin không được nở nụ cười, rồi lại ngưỡng mặt lên: “Ta khi nào nói ta cùng chung một nhóm với Lạc Quân Đắc? Ta là vì tìm người mới qua lại với hấn, hay là người nghĩ, hấn có thể sai khiến ta làm theo lời hấn?”

Nhìn mê man trong mắt Liên Ngọc càng lúc càng sâu, tiểu ý của hấn cũng càng sâu, cuối cùng đưa tay đặt tại trên đầu Liên Ngọc cố sức xoa, nhẹ giọng nói: “Người a... thật giống như con nhím vậy, liều mạng đâm người... Bị người mình thích hiểu lầm, ta cũng sẽ khổ sở a.”

Liên Ngọc vẫn mờ mịt ngồi đó, hạo một trận, trong mắt mới trở nên vi lượng, gắt gao nhìn chăm chăm Cận Song Thành: “Người vừa nói cái gì?”

Cận Song Thành sững sốt một chút: “Ta nói bị người oan uổng ta cũng rất khổ sở a.”

“Không đúng!”

“Không đúng chỗ nào?”, Cận Song Thành cười đến ôn hòa, nhìn Liên Ngọc với vẻ mặt vô tội.

Liên Ngọc giương mắt, lỳ sau mới “Di” một tiếng, sau đó lại nhìn Cận Song Thành, phát ra một trận đơn âm “ai, ai” đầy nghi hoặc.

“Làm sao vậy? Còn mơ hồ?”, Cận Song Thành vừa nói vừa xoa xoa đầu y, “Cũng phải, đã vất vả từ sáng sớm, ta sẽ bảo Văn Hà chuẩn bị thức ăn.” Dứt lời, liền đứng lên đi tới cạnh cửa, gọi Văn Hà đến bắt đầu phân phó.

Liên Ngọc ngồi ở trên giường nhìn hẩn, tia sáng từ khe cửa tràn vào, viền theo hình dáng Cận Song Thành.

Y chỉ cảm thấy trước mắt có một chút trở nên không rõ, dường như cái gì cũng không chân thực, khí lực vẫn miễn cưỡng chống đỡ trong thân thể cũng triệt để tiêu thất, không có chỗ nào nương tựa.

Khi Cận Song Thành xoay người lại, nhìn thấy hình dáng rợ hãi run rẩy của Liên Ngọc, hẩn cũng không nói gì, chỉ là đi trở về bên giường, an tĩnh ngồi xuống cạnh y.

Động tác của Văn Hà rất nhanh, không bao lâu sau liền mang mâm vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại rồi lui ra.

Cận Song Thành lúc này mới nắm lấy tay Liên Ngọc, sau đó kéo y: “Trước hãy ăn một chút gì đã.”

Liên Ngọc thuận theo đi tới bàn, tiếp nhận chiếc bát Cận Song Thành đưa qua, một ngụm một ngụm xới cơm vào miệng, Cận Song Thành gấp rau vào trong bát y, y cũng ngoan ngoãn ăn.

Chỉ là sau đó, bắt đầu có cái gì đại tích đại tích rơi xuống mặt bàn, rơi vào trong bát, rơi lên mu bàn tay của Cận Song Thành .

Uớt át, nóng cháy, trong nháy mắt khuếch tán ra, sau lại nhanh chóng đông lại.

Cận Song Thành buông bát trong tay xuống, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Liên Ngọc, miễn cưỡng cười nói: “Ta chưa thấy qua người nào thích khóc như người.”

Liên Ngọc hiếm khi không phản bác lại, cũng không như trước dựa vào lòng Cận Song Thành mà khóc, chỉ là cúi đầu ngồi ở đằng kia không chút nhúc nhích, cố chấp như muốn cách ly mình với vạn vật xung quanh.

Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 29

Thời gian dần trôi qua, Cận Song Thành cũng không giục y, nghe tiếng khóc nức nở chậm rãi nhẹ đi, cuối cùng tiêu thất.

Trong phòng chỉ còn cảm giác an tĩnh làm cho hít thở không thông.

“Ta cùng hẩn từ nhỏ chơi rất vui...”, Chẳng qua bao lâu, Liên Ngọc rốt cục mở miệng, nói xong làm như nhớ tới lời của Lạc Quân, liền ha hả cười như muốn che giấu quá khứ, “Ta vẫn cho rằng bọn ta tình cảm tốt lắm. Hẩn lớn tuổi hơn ta, đối ta rất bao dung, nhưng sẽ không giống những người khác vô điều kiện dung túng. Lúc ấy ta rất thích kẻ cận hẩn, hận không thể biến hẩn thành của ta, nắm ở trong tay, giấu vào trong ngực, một khắc cũng không chia lìa.”

“Tôi khi mười ba, mười bốn tuổi hiểu được chút chuyện... Luôn nghĩ đến hẩn, luôn muốn ôm lấy hẩn, hẩn cũng không cự tuyệt, vẫn đối tốt với ta... Khi đó không biết phải biểu đạt thế nào, đành thuận miệng tìm một lý do để hẩn hôn ta.”

Cận Song Thành không ngắt lời y, chỉ là hoảng hốt nhớ tới lời Lạc Quân Đắc ở cạnh hồ sen.

“Quân Đắc ca, người hôn ta một chút, ta sẽ nhờ phụ thân ta cho người vốn để buôn bán, có được hay không?”

“Phải hôn trên môi ấy, giống như Lạc đại ca hôn tẩu tử vậy.”

Liên Ngọc trầm mặc thật lâu, nhỏ giọng nói: “Sau, chúng ta bắt đầu len lén qua lại, trong phòng ta, hoặc là trong phòng hấn ... Cũng không dám để cho người khác biết, thế nhưng hấn vẫn đối tốt với ta... Giống như bây giờ hấn đối với Ninh Nhu.”

Cận Song Thành nhìn tay Liên Ngọc siết chặt lại, liền âm thầm nắm lấy, cố sức mở tay y ra, lấy ra khăn tay lau đi máu trên đó.

Liên Ngọc bị đau muốn rút tay lại, nhưng không được, liền kinh ngạc nhìn động tác của Cận Song Thành, chậm rãi nói: “Sau đó, gia nghiệp Lạc gia dần dần toàn bộ rơi vào trong tay hấn, sản nghiệp nhà ta cũng bắt đầu nảy sinh đủ loại vấn đề... Sau đó tranh họa đã bỏ ra rất nhiều tiền mua về đều biến thành hàng giả, bên trong còn có vài bức thi họa, bị nói là chằm chọc quan gia, *** phò bị đóng cửa, hàng hóa bị tịch thu, phải bỏ ra rất nhiều tiền mới có thể đưa phụ thân ta ra khỏi lao, trong nhà xuống dốc, cha ta cũng chịu không nổi đả kích mà lâm bệnh, không bao lâu thì qua đời, nương ta cũng trong ngày đó liền tự sát.”

Tay Cận Song Thành run lên một chút, như chạm được chỗ đau của Liên Ngọc, Liên Ngọc hít vào một hơi, cố sức rút tay về, lại bị Cận Song Thành ngoan cố nắm trở lại, đem lòng bàn tay nhét vào một mảnh khăn.

“Lúc đó trong nhà rất loạn, ta cũng không biết nên làm thế nào... Mọi sự đều là Lạc gia giúp đỡ, bọn họ đưa ta vào Lạc phủ, cũng giống như trước mà sủng ta.”

Liên Ngọc lại trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau, chậm rãi cắn môi dưới, nói: “Chỉ có Lạc Quân Đắc là bất đồng. Hấn không hề muốn ở cạnh ta, không hề chiều theo ý ta, thậm chí không hề muốn nói chuyện với ta, cũng sẽ không đến phòng ta liếc mắt nhìn một cái. Sau đó ta nhịn không được, cởi hết y phục leo lên giường hấn, kết quả đã bị hấn đuổi ra.”

“Hấn nói hấn chưa từng yêu ta, thậm chí không thích ta, hấn nói là ta bức hấn, hấn nào muốn ở bên ta. Ta rõ ràng không có ép buộc hấn a, ta làm sao có thể như vậy... Thế nhưng dường như hấn đã đúng.”

Cận Song Thành nghe thấy thanh âm của Liên Ngọc càng ngày càng nhỏ, nước mắt vốn đã dừng lại bắt đầu lách tách rơi xuống, hấn có chút luống cuống, sau đó chợt nghe được Liên Ngọc gian nan nói: “Ta bức bách hấn ở bên ta, buộc hấn vi phạm quy luật âm dương, ta dùng đủ loại chuyện tình uy hiếp hấn, vậy nên hấn chỉ có thể nhẫn nại, chờ đợi đến khi vị thế lớn mạnh, đem nhà của chúng ta nhỏ tận gốc. Sau đó hấn nắm quyền Lạc gia, Liên gia xuống dốc, hấn liền không bao giờ phải sợ uy hiếp của ta. Hấn nói ta là một phế nhân, ngoại trừ giả vờ đáng thương thì không biết làm gì, hấn nói nếu như ta ly khai hấn, căn bản sống không nổi, hấn nói, là ta hại chết phụ mẫu ta.”

Cận Song Thành cả kinh, vô thức ngẩng đầu, liền phát hiện Liên Ngọc kinh ngạc ngồi ở đằng kia, nước mắt thành tuyến, là nước mắt tuyệt vọng.

“Liên Ngọc...”

“Là ta làm hại, đều là ta...”, Liên Ngọc như mê man mà lặp lại những lời nói giống nhau, “Ta còn không biết cảm thấy thẹn, hữu nhục tổ tông...”

Nói đến đây, y liền ha hả cười, Cận Song Thành có chút luống cuống, vươn tay đem y gắt gao ôm lấy, cảm giác được người trong lòng đang run rẩy, lại không biết là cười hay là khóc.

“Ta còn không biết phải trái mà áp chế hấn, muốn đem quan hệ của chúng ta nói với nương hấn... Ha ha...”

“Sau đó hấn vì sợ người truyền ra ngoài hủy mất danh dự của hấn, liền đem người bán vào Tần lâu?”, Cận Song Thành nghiêng răng nói một câu.

“Không phải.”, tiếng cười khác thường của Liên Ngọc lộ ra vẻ hài lòng, “Hấn lệnh cho tâm phúc đem ta bán cho bọn buôn người, còn dặn riêng phải bán vào đại hộ nhân gia... Chỉ là sau đó ta đánh người kia bị thương, người nọ liền trực tiếp đem ta đến Tần lâu.”

“Liên Ngọc...”, Cận Song Thành ôm y, bất an gọi một tiếng.

Liên Ngọc tựa như nghe không thấy, cười nói: “Ta sống rất tốt phải không? Tần lâu có một không hai tại Dương Châu, mỹ nhân như vân, ta cũng có thể tại nơi đó lên làm hồng quan. Có rất nhiều người dùng nhiều

tiền trên người ta, ta có thể từ trong tay Tần lâu tam tuyệt đoạt được sinh ý... Ta còn theo một đại tài chủ như người về nhà, ha ha... Ta sống được rất tốt đúng không? Ta rời khỏi Lạc Quân Đắc cũng có thể sống rất tốt?”

Nói tới những lời cuối cùng, tựa như thanh âm càng lúc càng nhỏ. Liên Ngọc nhắm mắt, phảng phất như đã ngủ, an tĩnh ôn thuận, khoe mắt lộ ra một tia lệ ngân, khiến y có vẻ nhu nhược thương cảm.

Nhưng Cận Song Thành lại bắt đầu minh bạch.

Minh bạch con người này vì sao có thể không để ý bài xích ngay từ đầu của Nghiễn Tri, không để ý tới mẫu thân mình một lần lại một lần tương bức, không để ý tới ánh mắt từ trước đến nay của hạ nhân; minh bạch y vì sao một lần lại một lần mê hoặc mình; minh bạch vì sao con người này vẫn ở lại Cận gia.

Từ một khắc bị Lạc Quân Đắc bán đi kia, con người này một mực nỗ lực, y bất kể phương thức, bất kể tôn nghiêm vinh nhục, chỉ vì nỗ lực muốn chứng minh.

Chứng minh Liên Ngọc rời khỏi Lạc Quân Đắc cũng có thể sống rất tốt.

“Đúng vậy, người vẫn sống được rất tốt, cho dù người cái gì cũng không làm tốt, hành xử không đúng, người cũng có thể sống được rất tốt, sau này cũng vậy, nhất định sống được rất tốt.”

Có một dòng nước mắt từ khoe mắt Liên Ngọc hoa lạc, y thủy chung không mở mắt, chỉ bởi vì cố nén tiếng khóc nức nở mà cả người run run.

Cận Song Thành hít vào một hơi, sau đó cúi đầu, hôn lên trán y, sau đó dường như nhịn không được, lại cũng tại nơi đó hôn một chút, đón lấy giọt lệ vươn trên lông mi, bởi vì nhấn nạy mà hơi hạ mũi, chớp mũi cùng chớp mũi tương hỗ vuốt ve, nhưng hân cũng không hôn nữa.

Liên Ngọc lúc bắt đầu chỉ hơi đáp lại, đến sau đó hô hấp lại hình như có chút nặng nề, động tác cũng càng tích cực hơn, cuối cùng hai mắt mở ra, nhìn thẳng vào ánh mắt gần trong gang tấc của Cận Song Thành, sau đó vươn tay ôm lấy cổ hân, hung hăng khóa lấy môi hân.

Y rất chủ động, rồi như phát điên mà cắn cắn môi của Cận Song Thành, khẩn cấp muốn đem đầu lưỡi vói vào trong, tay cũng càng cố sức ôm chặt lấy con người trước mặt.

Nhưng sau đó thì không còn sức lực tiếp tục nữa.

Nước mắt càng ngày càng nhiều, nụ hôn trở nên thật cay đắng, áp lực không được nghẹn ngào từ cổ họng thoát ra, hô hấp cũng tự trở nên tắc trở.

Cận Song Thành dịu dàng khẽ đẩy y ra nửa phần, Liên Ngọc trợn mắt bất lực nhìn hân, vừa liều mạng thở phì phò, thẳng đến khi âm thanh khóc nức nở theo hô hấp bật ra, y rốt cục buông tha áp lực, bật ra tiếng khó òa.

Dường như giống hải tử liều mạng kêu khóc, thân thể vẫn luôn cứng còng nay thả lỏng hoàn toàn, Cận Song Thành đưa tay ôm lấy y, dùng khí lực thật lớn mới đem được y níu chặt vào lòng.

“Không có việc gì nữa... Đều đã qua...”

Những lời trấn an dịu dàng không chút gián đoạn, Liên Ngọc cũng không buộc mình ngăn dòng lệ lại, thẳng tới khi khóc đến mệt mỏi, ý thức cũng có chút không còn rõ ràng, trong mơ hồ cảm giác được có người ôm lấy mình, đặt lên trên giường.

Chợt mất đi chỗ dựa y liền thấy sợ hãi, nhưng rất nhanh liền cảm giác được có người gắt gao ôm lấy mình. Y dần dần an tâm, vô thức mà hướng đến nơi ấm áp kia rúc vào.

Trong mộng vẫn an ổn, phảng phất có ai thật nhẹ nhàng hôn lên môi mình, y nghĩ muốn mở mắt ra, rồi lại vì quá mệt mỏi mà dần dần từ bỏ.

Chỉ là trước khi ý thức hoàn toàn mất đi, y tựa hồ nghe được có người ở bên tai nói, ta yêu người.

-Hoàn- Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-vo-ha>